

ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Καρμυλίδης

του Τελευ Χάρη

16.9.32

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΕΤΟΣ Ε'
ΓΡΑΦΕΙΑ
Νοταρά 15, — Αθήναι
Τηλέφωνον 64-67

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 4

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΕΡΩΙ
*Εσωτερικού Δρ.
*Εξωτερικού Δολλάρ.
*Αμερικ. Δολλάρ.
*Αγγλ. Δολλάρ.

Τα εμβλήματα απεναντίας
προς τὸν διαχειριστήν.

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΩΡΑΙΑ

ΡΟΔΑΛΙΝΗ
ΧΙΩΝ ΧΙΩΝ

Κάθε Κυρία, πὺν τῆς ἀρέσει νὰ
ντυθῇ Chic καὶ μὲ πολὺν λογικὴν
τιμὴν ὡς ἐπισκεφθῇ τῆς

MODES

ΝΟΤΤΑΣ ΒΑΒΑΛΗ

Ὁδὸς Ἀγ. Μάρκου 14 β' Ὅροφος Μ. Δημητριάδου

Η ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΑ ΣΥΛΛΟΓΗ
ΧΑΡΤΟΥ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΔΑΣ ΤΟΙΧΩΝ
ΚΑΙ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΡΥΘΜΟΝ

ΒΟΥΛΗΣ 22 ΤΗΛΕΦ. 21-339

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΖΩΝΕ

ΤΕΛΕΙΑ

ΕΦΑΡΜ

ΚΑΙ

ΣΤΕΡΕΟΤΗ

Ἐπὶ μέτρῳ

ἢ Εὐρωπ.

ἔτοιμες

εἰς τὸ Φαρμακεῖον :

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

νομίες των καὶ πολλὰς φορές αὐτὰ τὰ ἴδια τὰ χρήματα τοῦ καθημερινοῦ ψωμοῦ των, ἢ νὰ παίρνουν κάθε τόσο λίγα χιλιάκια γιὰ νὰ τὰ ἐπιστρέψουν σὲ λίγο περισσότερο!

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ δουλειὰ τοῦ εὐεργετικοῦ αὐτοῦ ἰδρύματος αὐξάνεται κάθε μέρα καὶ περισσότερο. Ὁ διευθυντὴς τοῦ αὐξάνει τὴν περιουσίαν του. Τὰ αὐτοκίνητα ποὺ μεταφέρουν

ΑΠ'ΟΤΙ
ΒΛΕΠΟ

ΚΑΖΙΝΟ

Δόξα σοι ὁ Θεός! Ἐπιτέλους χάρις στὴν εὐγενὴ καὶ φιλοπρόσο πρωτοβουλία ἐνὸς κυρίου, ἀπεκτησάμε μια φερεγγυὴ τράπεζα στὴν ὁποίαν μπορούμε ἀφόβως νὰ τοποθετοῦμε τὰ χρήματά μας χωρὶς νὰ κινδυνεύουμε νὰ μᾶς τὰ καταχραστῇ κανένα ὠραῖο πρῶτὸ διευθυντὴς ἢ ὁ ταμίας τοῦ πιστωτικοῦ ἰδρύματος. Κι' ἡ Τράπεζα αὕτη ἐκτὸς ἀπὸ τὴν παραπάνω ἀσφάλεια ποὺ μᾶς προσφέρει, μᾶς ἀπαλλάσσει ἐπίσης κι' ἀπὸ ἕνα σωρὸ ἀνιερὲς σκοτοῦρες καὶ διατυπώσεις λογιστικῶν συστημάτων. Ἡ καταθέσεις μας γίνονται ἀμέσως δεκταὶ χωρὶς νὰ συμπληρώνονται μὲ π ο ρ ν τ ε ρ ᾶ, χωρὶς ἐγγράφας στὰ καθολικά καὶ στὰ βιβλιάρια, χωρὶς τῆς ἐπικυρωτικῆς υπογραφῆς τοῦ ταμίου καὶ τοῦ διευθυντοῦ! Τὸ σύστημα ἔχει ἀπλοποιηθῇ ἴσα ἐκεῖ ποὺ δὲν παίρνει παραπάνω. Φτάνει μόνο νὰ χετὲ χρήματα πρὸς κατάθεσιν καὶ πρὶν προφθάσῃ νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἐπιθυμίαν σας, ἔχουν κι' ὅλας κατατεθῇ στὸ ταμεῖον. Τὸ μόνο δυσάρεστο σ' ὅλην αὕτην τὴν ὑπόθεσιν εἶναι πὺς ἡ Τράπεζα βρίσκεται λίγο μακριὰ ἀπ' τὴν Ἀθήνα. Κι' αὐτὸ, λένε, πὺς γίνῃκε ὕστερα ἀπὸ ἐνέργειες τῶν πλουτοκρατῶν γιὰ νὰ ἀποφύγουν τοὺς μικροὺς καταθέτας. Ἐκτὸς πάλι ἂν παραδεχτοῦμε πὺς τὸ Κράτος σὲ μιά προσπάθειά του νὰ μεριμνήσῃ γιὰ τοὺς μικροὺς αὐτοὺς καταθέτας, ἀνάγκασε τὸν κύριον ἐπιχειρηματίαν νὰ ἰδρύσῃ τὸν πιστωτικόν του οἶκον ὀδόντα χιλιόμετρα μακριὰ ἀπ' τὴν Ἀθήνα, σὲ μιά ξερὴ παραλία ποὺ ὀνομάζεται Λουτράκι, καὶ ποὺ κατ' εὐφημισμὸν καλεῖται Λουτρόπολις!

Τὸ Κράτος ὅμως ἐσκέφθη χωρὶς τὸν ξενοδόχο! Ὁ ἐπιχειρηματίας, πὺς ἐξυπνος ἀπὸ αὐτὸ, ἔβαλε αὐτοκίνητα ποὺ μεταφέρουν περίπου ὅσους τὸν κόσμον, κι' ἔτσι κι' αὐτοὶ οἱ μικροὶ καταθέται νὰ μὴν μένουν παρὰ πονεμένοι καὶ νὰ μὴν ἀναγκάζονται νὰ προσφεύγουν σὲ ἄλλες Τράπεζες, ἢ καλὴ πίστις τῶν ὁποίων εἶναι δυνατόν νὰ τίθεται ἐν ἀμφιβόλῳ!

Ἡ πρωτότυπος καὶ εὐεργετικὴ αὕτη Τράπεζα ἔχει καὶ ἕνα ἄλλο προσόν! Δὲν σὰς ἐπιστρέφει οὐδέποτε τὰς καταθέσεις σας! Ὁ διευθυντὴς τῆς, ἀγόμενος ὑπὸ τῆς σοφῆς σκέψεως

ὅτι εἶναι δυνατόν οἱ πελάται του νὰ σπαταλήσουν καμμιὰ μέρα τῆς οἰκονομίας των, τῆς κρατῆς καλὰ κλειδωμένους στὰ συρτάρια τοῦ δικοῦ του ταμείου καὶ τὸ πολὺ πολὺ πὺς ἐπιτρέπει εἶναι νὰ πάρῃτε καμμιὰ φορὰ μέρος τῶν καταθέσεων σας, νὰ τὸ κρατῆτε μερικὲς ἡμέρες στὸ πορτοφύλι σας καὶ νὰ σπεύσετε πάλι νὰ τὰ καταθέσετε στὰ ταμεία τοῦ ἐκ νέου!

Γιατὶ, πιστέψτε με, αὐτὸ γίνεταί! Δὲν θὰ βρῇτε ποτὲ ὅσο κι' ἂν ψάξετε, ἄνθρωπο ποὺ νὰ κατάρθωσῃ ξεγελώντας τὸν διευθυντὴ τῆς Τράπεζης νὰ πάρῃ πίσω τὰ λεφτά του. Ὅλοι εἶναι καταδικασμένοι ἢ νὰ καταθέτουν αἰωνίως τῆς οἰκονομίας των καὶ πολλὰς φορές αὐτὰ τὰ ἴδια τὰ χρήματα τοῦ

κόσμον αὐξάνονται. Οἱ πελάται τῆς τραπεζῆς αὐξάνονται. Τὰ πράσινα τραπέζια αὐξάνονται. Τέλος τὸ πᾶν αὐξάνεται, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα ποὺ διαρκῶς μειώνεται: τὸ περιεχόμενον τῶν πορτοφολίων αὐτῶν ποὺ πιστεύουν στὴν τύχη καὶ στὴν καλοκάγαθὴ πρόθεσιν τοῦ ἐπιχειρηματίου!

Δὲν θάταν ἄσκοπο ὅμως νὰ κάναμε καὶ μεῖς ἕναν μικρὸν περιπατάκον—ὄχι φιλολογικόν, βέβαια!—ἴσαμε τὸ μέγαρο τῆς Τραπεζῆς, καὶ νὰ παρακολουθῇσιν τὸ μεγάλο αὐτὸ δράμα ποὺ παίζεται χωρὶς κανέναν ἄλλον θεατὴ, παρὰ τοὺς γλόμπους τῶν ἡλεκτρικῶν καὶ τὰ σύννεφα τοῦ καπνοῦ τῶν τσιγάρων, γιὰ νὰ χετὲ μίαν ἀρτιώτερη παράστασιν τῶν γεγονότων.

Ἐνα αὐτοκίνητο θὰ μᾶς μεταφέρῃ ἐκεῖ σὲ δυὸ ὥρες, ὕστερα ἀπὸ μιά διαδρομὴ ὥραιότητι. Κυττάξτε καὶ προσέξτε τὴν καλὰ αὕτην τὴν διαδρομὴν. Ὅ,τι ὁμορφο ἔχετε νὰ δῆτε, θὰ τὸ δῆτε τώρα, γιὰτὶ ὅταν ἐπιστρέψουμε ἀσφαλῶς τὰ μάτια σας θάναί μὲν ανοιχτά, ἀλλὰ ἀντὶ τῆς ἡρεμῆς ἀτμόσφαιρας τοῦ πράσινου τῶν πεύκων καὶ τοῦ γαλάζιου τῆς θάλασσας, θὰ βλέπετε διαρκῶς μπροστά σας νὰ γυρίζῃ μιά μπύλια κοκκαλίνη ἀνάμεσα σὲ μίαν ἀδύνατον ἐναλλαγὴ κόκκινων καὶ μαύρων ἀριθμῶν!

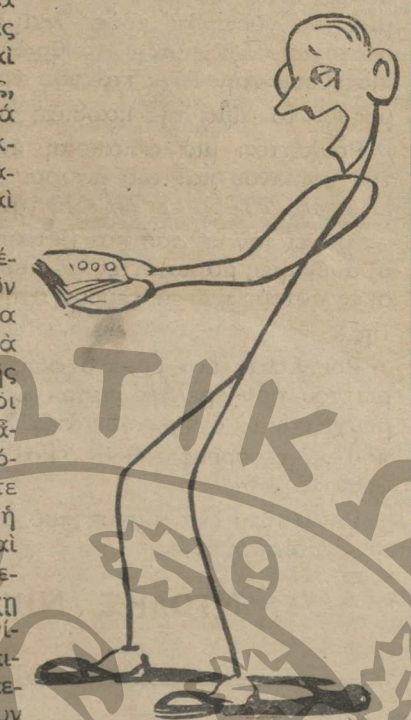
Στὸ προαύλιό μᾶς περιμένουν γιὰ νὰ μᾶς ὑποδεχτοῦν εὐθυσία πρόσωπα. Προσέξτε τα κι' αὐτὰ καὶ προσπαθεῖτε νὰ συγκρατήσετε τὴν εὐθυμίαν τῆς ἐκφράσεώς των. Τὸ παιχνίδι δὲν ἀρχίζει ἀκόμα. Σὲ λίγο θάναί ἀργά. Ὅλα αὐτὰ τὰ πρόσωπα θὰ τὰ ξαναδυναμώσετε παραμορφωμένα. Ἡ ταραχὴ, ἡ νευρικότης, ἡ συγκίνηση, καὶ ἡ σκέψις ὅτι ἔχασαν τὴν τελευταία δεκάρα τους, θὰ ἔλθῃ ἀφίσει ἀπάνω τους τὴν σφραγίδα τοῦ πόνου καὶ τῆς ἀπελπισίας. Προχωροῦμε. Στὴν πελώρια σάλα μᾶς περιμένουν καμμιὰ δεκάριά τραπέζια σκεπασμένα μὲ πράσινη τσόχα—τὸ χρῶμα τῆς ἐλπίδος. Πάνω τους καὶ μισοσβυσμένα νοῦμερα καὶ πολλὰ ζευγάρια χεριῶν ποὺ τὰ δάχτυλά τους κινεῖται σπασμωδικὰ καὶ νευρικὰ, ἄλλες φορές γιὰ νὰ μαζέψουν τῆς κοκκαλινῆς φύσης ποὺ τοὺς πετᾷ ὁ γκρουπιέρης, λὲς καὶ θέλουν νὰ προφυλάξουν ἀπὸ ἕναν ἀόρατο ἐχθρὸν τὴν περιουσίαν τους, καὶ ἄλλες φορές ταλαντεύοντάς ἀνάμεσα στὸ ποντάρισμα τῶν ἀριθμῶν, ὀδηγημένα ἀπὸ στιγμιαῖες ἐμπνεύσεις μᾶς ξεγελάστρας τύχης κι' ἐνὸς ἀνεκπλήρωτου ονείρου.

Τὰ δάχτυλα αὐτὰ κινεῖται πάνω στὴν πράσινη τσόχα χωρὶς νὰ ξέρουν κι' αὐτὰ τί κάνουν! Κινεῖται μηχανικά. Ἐπιπλέον, λὲς καὶ δὲν ἀνέκουν σὲ ἀνθρώπους λογικοὺς καὶ ἰσορροπημένους, μὰ σὲ μηχανικά πλάσματα ποὺ κάποιος τὰ κούρδισε γιὰ νὰ κάνουν ἀδιάκοπα τῆς ἰδίας στερεοτύπης κινήσεις.

Καὶ τὸ παιχνίδι αὐτὸ ἐξακολουθεῖ ἀνάμεσα σὲ μιά εὐλαβικὰ ἡσυχὴ ἀτμόσφαιρα, ποὺ τὴν ταραξὶ κάθε τόσο ἡ φωνὴ τοῦ γκρουπιέρη μὲ τὴν ἐκφώνηση ἐνὸς ἀριθμοῦ:

«Ἐκκοίνα κόκκινο!»

Κι' ἡ ἀπόχῃ τῶν ὑπαλλήλων χαϊδεύει τὴν πράσινη τσόχα γιὰ νὰ σαρώσῃ τῆς κοκκαλινῆς φύσης. Γιὰ νὰ σαρώσῃ τὰ ἐκατοστάρικα καὶ τὰ πεντακοσάρικα τῶν πλουσίων, τὰ εἰκοσιπεντάρικα τῶν φτωχῶν. Γιὰ νὰ σαρώσῃ τὸ τελευταῖον πενήντοφραγκο τοῦ ὑπαλλήλου, τὸ εἰκοσιπεντάρικο μᾶς κυρίας ποὺ

ποιός ξέρε με τί κόπους ο άνδρας της εξοικονόμησε το ποσόν που της χρειαζόντανε για τα λουτρά της, το πεντακοσάριο ενός ταμίου που αύριο θα αναγκαστή για να συμπληρώσει το νοίκι του σπιτιού του να πάρη ένα άλλο πεντακοσάριο απ' το ταμείο της επιχειρήσεως που το ένεπιστεύθη στην τιμωρητήτά του, το χιλιάριο ενός παίκτη που διακινδυνεύει όλην του την περιουσία με την απόφαση αν δεν επιτύχη να σφηνώσει μία σφαίρα στο κεφάλι του, το είκοσιπεντάριο... το πενήντάριο... το εκατοστάριο...

Η δυστυχία σιγά-σιγά απλώνεται σαν μαύρο πελώριο σύννεφο πάνω απ' τα κεφάλια των ανθρώπων αυτών. Κανείς δεν την προσέχει. Ο γκρουπιέρης πετίζει την μπύλλα κι αυτοί παρακολουθούν σαν μεθυσμένοι το τρελλό ιδιότροπο στριφογύρισμά της...

Ρουλέττα: τριαντάξή νούμερα, μισά κόκκινα, μισά μαύρα και μιά κοκκαλένια μπύλλα που γυρίζει αδιάκοπα κάθε ημέρα από της πένης το απόγεμα ίσαμε της έπτά το πρωί για να σκορπίση στους ανθρώπους που κάθονται γύρω της την δυστυχία και τον πόνο!

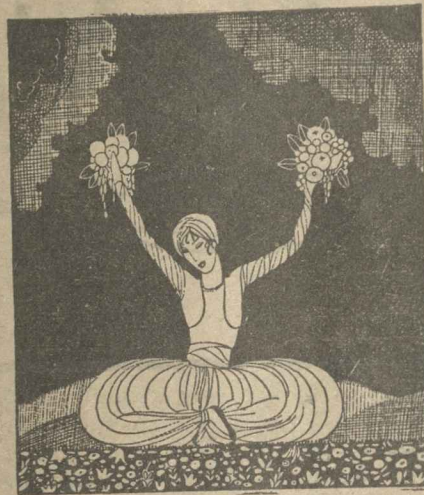
Ρουλέττα: λές ένα πελώριο χταπόδι που απλώνει τα τριαντάξή πλοκάμια του γύρω απ' τους λαιμούς των δυστυχισμένων αυτών ανθρώπων που πιστεύουν στην Τύχη και που τους απομυζούν το αίμα της καρδιάς των!

Ρουλέττα: μιά αδιάκοπη έναλλαγή του κόκκινου και του μαύρου που ζαλίζει το βλέμμα, παραλύει την σκέψη, νεκρώνει την θέληση και μεταμορφώνει σε αδύναμες μαριονέττες με κέρνες μάσκες αυτούς που πιστεύουν στην ευνοιά της...

Ρουλέττα: ένα δυνατό φως που γύρω του σαν τρελλές πεταλούδες, φτερουγίζουν τα δνείρα των ανθρώπων όπου να τσουρουφλισθούν και να κάψουν τα φτερά τους!

Ρουλέττα: ένα αίσχος που δεν έπρεπε να υπάρχει!...

ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

7ο ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Θα τυχής νοιώσει αφέντως, ότι τα τραγούδια είναι γραμμένα μ' αίμα... κι' όχι χάριν γούστου... Μά το σημερινό μου άκομα πιδ πολύ... γιατί το 'Ημερολόγιο δείχνει 4 (τέσσερις) Αυγούστου!

Πέροι σαν Σήμερα... έξιωμένο με το Θάνατο καράδι... σ' έγραψε απ' την αγκαλιά μου.

Και τότε, λές και πέθανε το πέν στη Γη θρόνηκα ΜΟΝΟΣ... με τον Πόνο συντροφιά μου!

Ω! Νά μπορούσα να υπελογιζα προμήτερα το πως δέ θάταν δυνατόν να σε ξεχάσω! Θέ νάκανα ο διδύμοι... άκομα κι' έγκλημα, γιά να κατώρθωσα, Λουσί... να μη σε χάσω!

Μά σ' έχασα!... Κι' από τη μέρα εκείνη ΜΑΤΑΙΑ ψάχνω να βρω παντού της Αθήνης το βότανι. Πάντα... κι' αδιάκοπα... στο πάλλο του κρανίου μου

ο θάσος των αναμνήσεων... «παριστάνει»!

Κι' έτσι ένας Χρόνος πέρασε Λουσί, και Σήμερα το 'Ημερολόγιο δείχνει 4 (τέσσερις) Αυγούστου.

Κι' ενθ ΠΟΝΩ, ΘΡΗΝΩ... δεν είναι διδύμοι άπιδανο κάποιος να πη πως έλ' αυτά τα γράφοι... χάριν γούστου!

ΟΡΕΣΤΗΣ ΛΑΣΚΟΣ

Η σχετική ευτυχία.

Σε μιά πνευματιστική συνεδρίαση μιά ορία που χήρεψε εσχάτως καλεί δια του μιντιουμ τον σύζυγό της.

— Έσύ 'σαι Γιάννη;
— Εγώ είμαι! άπαντά το πνεύμα.
— Είσαι ευτυχής;
— Πολύ.
— Είσαι ευτυχέστερος τώρα από όσο ήσες;
— Πολύ περισσότερο.
— Και πού βρίσκεσαι;
— Στην... κλάση!

— 000 —

Μετριοφροσύνη.

Μιά μέρα ένας ήθοποιός εκλήθη σε μιά έκκληση ως μάγος.

— Τό επάγγελμά σας; τον ρωτά ο δαυτής.

— Καλλιτέχνης.
— Τι είδους καλλιτέχνης;
— Ο μεγαλύτερος δραματικός ήθοποιός του κόσμου.

Μετά την κατάθεσή του, ο ήθοποιός άρπάζει από την αίθουσα συνοδευόμενος από έναν συνάδελφό του, ο οποίος του λέει:

— Δεν σου φαίνεται πως αυτό που είσαι είναι λίγο υπερβολικό;

— Τι πράγμα;

— Ότι είσαι ο μεγαλύτερος δραματικός ήθοποιός του κόσμου!

— Έχεις δικιο, κι' εγώ το φαντάσθηκα πως δεν ήταν σωστό να το πω. Άλλά έλ' πάλι, φίλε μου, πού δεν μπορούσα να κάνω αλλιώς. Άρκολήθηκα να πω την αλήθεια!

— 000 —

Αδικαιολόγητος φόβος.

— Άγοράσατε, κύριε, ένα λαχείο. Μη δειχτείτε την τύχη σας. Ένα έκτακτο λαχείο κερδίζετε. Δεν είναι άσπετο πράγμα! φωνάζει ο λαχειοπώλης κινηγώντας έναν διαπαιστωμένο.

— Μά δεν μου χρειάζεται, παιδί μου, το λαχείο μου. Τι να το κάνω λοιπόν το λαχείο;

— Δεν πειράζει, κύριε, είναι κι' άλλα λαχεία. λαχνοί, δεν υπάρχει λόγος να φοβάσαι να πέρη σε σάς!

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΣΑΙΖΟΝ

Πόσα και ποιά κινηματοθέατρα θα λειτουργήσουν. — Τι εκπλήξεις και άνέσεις θα μάς παρουσιάσουν. — Ποιά έργα θα προβληθούν. — Ποιους άστéρας θα χειροκροτήσωμε. — Και... τί θα πληρώσωμε!

Έίμαστε στα πρόθυρα της χειμερινής κινηματογραφικής περιόδου και το ενδιαφέρον του κόσμου άρχισε κι' έλας να στρέφεται γύρω από την κίνηση της ογδόης τέχνης και των απολαύσεων που θα μάς προσφέρει αυτή ενέτο. Μιά σειρά από σχετικά ερωτήματα, άρχίζουν να τίθενται στις διάφορες συντροφίες, στις συνομιλίες φιλικών προσώπων, στους κύκλους του φιλοθέαμονος κοινού της πρωτεύουσας: Πόσα και ποιά κινηματοθέατρα θα λειτουργήσουν; Τι άνέσεις και εκπλήξεις έτοιμάζουν να μάς παρουσιάσουν; Ποιά έργα θα προβληθούν; Ποιους άστéρας θα χειροκροτήσωμε; Ποιες φωνές πρόκειται ν' άκούσωμε και τί... κυρίως τί... θα πληρώσωμε γιά ν' απολαύσωμε έλ' αυτά;

Γιά το πρώτο ερώτημα μιά σύντομη απάντηση: των αίθουσών που πρόκειται να λειτουργήσουν έφ'ετος, άρκεί γιά να χρησιμεύσουν ως απάντησις: Άπό τους παλιούς γνωστούς μάς κινηματογράφους, με όρισμένες μικρές ή μεγάλες ανακαινίσεις, θα ξαναοίξουν της φιλόξενης πύλης τους το «Αττικό», το «Σπέντιν», το «Πάνθηον» και ο «Απόλλων». Άλλοι είναι οι σίγουροι. Γιά το «Ιντεάλ» και την «Οδύση» γίνονται ακόμη διαπραγματεύσεις μεταξύ ιδιοκτητών και επιχειρηματιών, που προφανώς θα καταλήξουν σε ευχάριστες συμφωνίες. Μιλούμε φυσικά γιά της κεντρικές σάλλες, παραλείποντας της συνοικιακές ή της άλλες της δευτέρας κατηγορίας, στις όποιες διαδίδεται πως θα προσχωρήσει και το κινηματοθέατρον «Κοτοπόλη», εφαρμόζοντας πρόγραμμα δευτέρας προβολής από της ταινίες που θα σημειώσουν σχετικές επιτυχίες στους παραπύον κεντρικούς κινηματογράφους. Γεγονός επίσης είναι το άνοιγμα δυο καινούργιων αίθουσών, του «Πάλλας» και του «Μοντιάλ», καθώς και μάς τρίτης στο μέγαρο της «Φοιτητικής Λέσχης», η όποια μέχρι στιγμής δεν άνέσεν πού θα μάς παρουσιάσουν οι κινηματογράφοι που προαναφέρουμε. Μιά έπαύσις ξενιά μας το έλυσσε και αυτό. Τό «Αττικό» προβαίνει σε μία τελεία ανακαίνισις...

...σημειώνω του κινητού και ανήντου ύμνου του. Άλλωστε όλα τα καθίσματα και τοποθετεί καινούργια, μοντέρνα και ανακαινισμένα. Κάνει γενικό χρωματισμό της αίθουσας, γιά πρώτη φορά ύστερα από τότε που ιδρύθηκε. Συμπληρώνει και τελειοποιεί της εγκαταστάσεις της θεαματικής του, όλα αυτά πάνω σε σχέδια και υποδείξεις του πρωταγώνου του Πολυτεχνείου μας κ. Λαμπρινού. Δεν ύστερεί καθόλου σε... ανακαινιστικές εκπλήξεις και το «Σπέντιν», που ή υπό τον κ. Βασιλειάννη άρχαιότητα και συμπληρωμένη έταφια «Σινέ Όρντιν», του άνευεναν την γνωστή ώρα έμφανισις και τον γενικό διάκοσμο με έφαρμογή άπλετου φωτιστικών μέσων και εγκαταστάσεων νέου μηχανήματος ομιλούντος, τύπου «Βέστερν», που θα είναι το καλύτερο και μεγαλύτερο απ' όλα τα άλλα μέσα στην Αθήνα. Γιά της θαυμάσιες εγκαταστάσεις και την διαρρύθμισις γενικά του «Πάλλας» μιλώμε τόσο διεξοδικά σε προηγούμενο άρθρο μας που περιττεύει νομίζω να προσθέσωμε περισσότερα. Θαύματα έτοιμάζει να μάς παρουσιάσει και το έλλο από τα δυο νέα μας κινηματοθέατρα, το «Μοντιάλ», που την έκμετάλλευσή του άνέλαβαν οι έδω άναφορές της μεγάλης άγγλικής κινηματογραφικής εταιρίας «Μάρτις Ίντερνάσιοναλ».

Άλλ' άς προσχωρήσωμε και στο ζήτημα των έργων που έχουν εξασφαλίσει και άποσχηματι να μάς προβάλουν οι παραπάνω διάφοροι κινηματογράφοι. Έδώ, πριν απ' όλα, θα θέλαμε να μάς έπιτραπή ένας μικρός πρόλογος. Παρ' όλες της προστομασίας στο κεφάλαιο της έμφανισις των αίθουσών, ή κατάστασις από άπόψεως εισαγωγής νέων έργων παρουσιάζεται γενικά δύσκολη και άμφιβολή ή έπιτυχία της έκμεταλλεύσεως των. Πολλοί από τους επιχειρηματίες που συναντήσωμε, μάς μίλησαν με έπαφιαστικότητα γιά της προβλέψεις των πάνω στην έπιτυχία της άδογής κυρίως της υπερτιμής των έξενον συναλλαγμάτων, αλλά και του περιορισμού της εισαγωγής κινηματογραφικού ύμνου, θα παρουσιάσει προβληματική ή προσδοκίσις των επιχειρήσεων μέχρι τέλους της σαζόν. Άλλά κι' έκτος από της δυο αυτές δυσκολίες, το ζήτημα του φόρου θα παίξη σπουδαίο ρόλο στην οικονομική έδρασις των διαφόρων έκμεταλλευτών. Η μόνη σωτηρία τους θα είναι ή έλάττωσις της φορολογίας επί των εισπραξιών, που είναι τόσο καταθλιπτική και τους ζημιώνει άπάντα. Η τιμή των εισπραξιών θα είναι ή ίδις όπως και πέρσι, γε-

γονός όποσδήποτε ευχάριστο μέν γιά το κοινό, αλλά τόσο άπογοητευτικό γιά τους επιχειρηματίες που θα έχουν τριτάσια σχεδόν έξοδα από όσα είχαν άλλοτε.

Συνέπεια όλων των άνωτέρω λόγων είναι και ή πενιχρή εξασφάλισις εισαγωγής ξένων ταινιών από τους περισσότερους κινηματογράφους. Πολύ λίγα έργα θα απολαύσωμε δυστυχώς έφ'ετος, φίλτατοι συμπατριώται! Άπόδειξις ότι ενθ βρισκόμαστε στις παραμονές του άνοιγματος των λοκά, οι έξαγγελούμενοι κατάλογοι των ταινιών τρομάζουν ν' συμπληρωθούν ακόμη. Τό «Αττικό» είναι τσως από τα λίγα σινεμά που εξασφάλισε πραγματικά μιά σειρά ταινιών.

Άνάμεσα απ' αυτές ξεχωριστή θέση καταλαμβάνει ή περιήρησις «Μάτα Χάρν» με έκτελεστάρ την Γκρέτα Γκάρμπο, τον Ραμόν Νοβάρο, τον Δ. Μάργουμο και Διούις Στόουν, το «Γράντερ Χόρν» μιά μοναδική εντοκυμανταία ταινία με ύπόθεσις, που παριστάνει την ζωή στην Αφρικανική Ζούγκλα εκ του φυσικού, και το «Μεγάλο Σπίτι» με τον Σάμλ Μπουαγιέ, ένα τραγικότατο δράμα έκτελεσόμενον στις άμερικανικές φυλακές, και τα τρία αυτά έργα σε γαλλική έκδοσις. Έπίσης στην σειρά του έκλεκτου προγράμματος του «Αττικού» συμπεριλαμβάνεται ή «Γοητεία» με την Τζέαν Κράουφορντ, ο «Άρσεν Λουπέν» με τους άδελφους Μάργουμο, ή «Ελευθερος ψυχές» με την Νόρμα Σήρερ και τέσσερις γερμανικές ταινίες με της δυο γόσσης της δόνης την Διάναν Χάιντ και την Άννυ Όντρα. Τό «Σπέντιν» έχει εξασφαλίσει μέχρι στιγμής την περιήρησις δεύτερα έκδοσις της «Ατλαντίδος» του Πιέρ Μπενουά με πρωταγωνιστή την Μπαγκίττε Χέλμ, τον Ζάν Αντέλο, τον Πιέρ Μπλαγκόρ και την Φλορέλ, το «Τραγούδι της Νύχτας», την κλασική αυτήν έπιτυχία του Πολόνου τεόρου Ζάν Κιμπούρα, το «Μεσιές, Μαντάμ ε Μαρτιά» με την Μαίρη Γκλόρι και τον Λεφέρο, την άριστουγεννητική πολυεμική ταινία «Ντουμμόν», πιστή άναπαράστασις των μαχών του Δ. Μετόπου, και άλλες 4 ταινίες με τον Βίλλυ Φόρστ και την Διάναν Χάιντ. Τό «Μοντιάλ», αυτό έχει κάνει την κομμάτια του από πέρσι με 5-6 ταινίες που είχε φέρει ή άναπαράστασις της «Μαρτίς Ίντερνάσιοναλ». Πικτόσοι μετέν των όποιων μιά που παρουσιάζει πραγματική καταθλιπτική ένδω ύποθεσις, άλλη μιά με τον βομβαρδισμό των λαδρανελλίων από τον άγγλικό στόλο και μιά τρίτη την «Κάρμεν», το άθάνατο μελόδραμα του Μαιζέ. Τό «Πάνθηον», όπως πάντα, μάς ύποσχεται κι' έφ'ετος πολλές εκπλήξεις. Άνάμεσα από της ταινίες που θα προβάλη σημειώνω τους «Σύλους σταυρούς», το πολέμοτο πολέμοτο δράμα του Ρολάν Ντορζέλες, την «Αρτίαν» του Κλάιντ Άνι με την Γκισμύ Μορκαί, ίσως δε και το «Μελο» του Μπενοντάν με την ίδια πρωταγωνίστρια. Ο «Απόλλων» θα κάνει έναρξιν των παρουσιάσεων του με τον «Έρωτα άμερικανιστί», θα έπαυλαίσουν δε και άλλα έκλεκτά φιλμ της διεθνούς παραγωγής. Ένα από τα καλύτερα επίσης προγράμματα που θα ίδουμε τον χειμώνα είναι κι' αυτό που έτοιμάζει το «Πάλλας», του όποιου ή έπιχειρήσις έχει ήδη εξασφαλίσει δέ ταινίες της «Φόξ-Φίλμ» μαζί με την άπολαυστικότητα της προβολής του «Φόξ-Ζουρνάλ». Έννοση άνομη πως σε μιά άλλη σειρά ταινιών που έπρομηθεύη το «Πάλλας» από των έδω άναπρόσχω των γερμανικών όρων κ. Μαργκόλη, συμπεριλαμβάνεται και το τελευταίο έργο του Μπουαγιέ «Φιλήστε με», καθώς και το μελόδραμα «Εδν Κιχόνης» όπου πρωταγωνιστεί ο διάσημος θεατήνος Σαλίαν.

Α.Π. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΤΑ ΑΠΡΟΟΡΠΑ ΤΟΥ ΥΠΝΟΤΙΣΜΟΥ

«Ο κ. Ύπερκουμίδης έχει τή μάνα να άπνοιζή όλο τον κόσμο. Μιά μέρα, πού ήθε τον φίλο του, κ. Πονηρίδη, του λέει έπιτακτικά: «Θά σε άπνοιζώ, έτσι και παρ' την θέλησή σου. Δεν θά μωρέσης να μω άντισταθής! Λοιπόν, στάσου τώρα με το καλό!» Ο κ. Πονηρίδης δέχεται...

... και ο κ. Ύπερκουμίδης τον καθίζει σε μιά πολυθρόνα και με την πρώτη διαταγή του — πράγμα καταληπτικό — ο κ. Πονηρίδης άποκοιμάται. Ο κ. Ύπερκουμίδης τότε του υποβάλλει: «Άκουσε, κ. Πονηρίδη! Έλνε νύξ ζοφώδης, άσέληνος, παντού σκοιάδι πυκνό... Στον δρόμο ψυχή ζωντανή. Νά! ένας άπάχης πυργά... σε πλησιάζει! Θά σε ληστεύση. Σήκω...

... Πρόσχε... Σηκώνει το χέρι του. Έλνε όπλισμένος. Φυλάξου! Ύπερσπύου!... Ο κ. Ύπερκουμίδης σηκώνεται σιγά-σιγά, φαίνεται πως άπακούει τυφλά. Τρίζει τα δόντια του, σφίγγει της γροθιές του και προχωρεί προς τον άποιδάμενο άπάχη... Ο κ. Ύπερκουμίδης, τον κυτάζει έκθαμβος και κατακρυφισμένος γιά την έπιτυχία του πειράματός του...

«Όταν έξαφνα τοιζχονταν με πρόσωπο δυο γερές γροθίες, προερίχμενες φυσικά γιά τον... πού άπάχη! Ο κ. Ύπερκουμίδης, σε έλεεινή κατάστασις, άρπάζει το καπέλλο του γιά να φύγει γιά το άπροόρπα πάθημά του, ένώ ο κ. Πονηρίδης του φωνάζει απ' την πόρτα: — Κύριε Ύπερκουμίδη, πότε θά έπαναλάβωμε πείραμα...

ΟΧΙ Μ' ΑΥΤΟΝ!

Ο Άντρεάς θύσιν ούταν οδ' απόγνωση. Είχε μάθει πώς η γυναίκα του είχε έρωμένο. Πάει καιρός τώρα που δεν την αγαπούσε έρωτικά. Σ' αυτό φανταζόταν πως έφταγε ο μεγάλος συγχρωτισμός που έχουν οι σύζυγοι. Όσοις ένοιωσε με την απαστία της, πώς προσβλήθη ο έγωισμός του.

Αν και χαρακτήρας απότομος, κατώρθωσε, μετά την αποκάλυψη, να κρατήσει για μία μέρα το μυστικό του, ενώ ο πόθος της εκδικήσεως έκανε να χτυπά με μεγαλύτερη δύναμη το αίμα στην καρδιά του και στα μηνίγγια του. Θα προτιμούσε απ' όλα, χωρίς να της ζητήσει καμιάν εξήγηση, να σηκώσει ένα βαρύ σίδερο και να της σπάσει το κεφάλι.

Η Νάντα δεν είχε καμιά υποψία ως το άλλο βράδυ που πήγε στην κάμαρά της να κοιμηθεί. Ένθ' γδυνόταν μπικρε ο Άντρεάς, και για μία στιγμή τον έπιασε νύχτη καρφωμένο έρευνητικά το βλέμμα του απάνω της. Από γυναίκα διαίσθηση ανατρίχιασε ολόκληρη, μ' ένα φέτος που άρχισε πρώτ' απ' την καρδιά και διασπασώθηκε ύστερα με ταχύτητα άστρατης σ' όλο της το σώμα.

—Πού είχες πάει άπ' όψε; τη ρώτησε.

—Πήγα πρώτα στην μωδίστρα και μετά στον κινηματογράφο.

—Ήταν όρατο το φιλμ;

—Πολύ όρατο. Το «Βάλς του Δουναβέως».

—Νομίζω πως κάνεις λάθος. Είχες πάει σ' εκείνο που είχε τίτλο «Η μοιχεία»...

Στην αρχή η Νάντα—ήταν τόσο άπροσοδότητα όλα αυτά—δεν κατάλαβε.

Όταν όμως αντίκρισε και πάλι τη ματιά του, τάζαρε έντελως, σταμάτησε το γέλιο της και είπε με φωνή που προσπαθούσε να την κάνει ήρεμη:

—Τι σαλαμάρες είναι αυτές που λές! Μου φαίνονται αλλοιώτικες... Έχεις τίποτα με της δουλειές σου;

—Η δουλειές και των δυοनों μας δεν πάνε καλά... Για να μη χάνουμε καιρό, θα σε κατατοπίσω, να ξέρεις που βρίσκονται σε πληροφόρηση λοιπόν πως έχεις έρωμένο!

Η Νάντα φάνηκε για μία στιγμή ξαφνασμένη, και έρώτησε με φωνή αλλομένη από αγωνία:

—Εγώ;

—Ναι!... Ναι, εσύ!

—Αν σου πέρασε τέτοια ιδέα, όρισμένως κάποια άρρώστια σ' έχει χτυπήσει στο κεφάλι.

—Τώρα θα ιδής ποιανού κεφάλι χτύπησε!

Και διαστικά έβγαλε από την τσέπη του μερικά γράμματα του φίλου της που τα είχε επιπρόσθετα διαλέξει, τα πιο ένοχοι και σκεπτόταν: «Ανοιξε την σφραγίδα μου μ' αντιλείδει. Έγραφε όταν έγω ήμουν μαζί του. Τι τάχα να του τράβηξε την προσοχή».

Πήρε η Νάντα, με κομμένα χέρια, ένα γράμμα και το εξέταζε κατάληπτη, τάχα με άποια, ενώ σ' αγαπημένα γνώριμα της ψηφία χόρευαν στα μάτια της, και σκεπτόταν: «Ανοιξε την σφραγίδα μου μ' αντιλείδει. Έγραφε όταν έγω ήμουν μαζί του. Τι τάχα να του τράβηξε την προσοχή».

Πήρε κι' ο ίδιος ένα γράμμα και διάβασε με ειρωνεία δυνατά: «Νάντα μου, χουσι μου

Νάντα! Λές, σε κάποιο γράμμα σου, ότι όλοι οι άνθρωποι έχουν δικαίωμα στον ήλιο. Κι' εγώ τότε τι φταίω να μου τον στερείς δυο μέρες τώρα, έτσι, σαν νάταν το πιο άσημαντο πράγμα, ένα αίσθημα που μου φωτίζει τη ζωή, εσύ ξέρεις πως και πόσο».

Εκείνη χαμήλωσε το κεφάλι της κυττάζοντας επίμονα σ' ένα σημείο.

—Δεν θα ένοχληθής και πολύ, είπε ο Άντρεάς, η ιστορία αυτή πρέπει να πάει τέλος

—Πού είχες πάει άπ' όψε; τη ρώτησε καρφώνοντας έρευνητικά το βλέμμα του απάνω της.

άπ' όψε. Θα μου όμολογήσεις όλα, θα μου πής πως είναι, γιατί ούτε την παλληκαριά να υπογράφεται δεν έχει ο άλλος.

Ακολούθησε μία μεγάλη παύση, γεμάτη συλλογή. Ύστερα εκείνος επρόσθεσε:

—Τόν αγαπάς;

Δεν του απάντησε.

—Έμένα, μ' αγαπάς ποτέ σου; Μα δ'χι, να μη μου μιλάς σαν νάπαθες καταληπτή άπως κάνεις! Νά μ' απαντάς. Λοιπόν, έμένα μ' αγαπάς ποτέ σου;

—Όταν με πήρες στην αρχή, όχι! Έπειτα όμως, ναι, σε μεγάλο βαθμό...

—Μ' αγαπούσες;

—Ναι...

—Και τότε έπαφες να μ' αγαπάς;

—Όταν εξακολούθηκα μάθαινα πως είχες έρωμένο. Άλλωστε, το καταλάβαινα και χωρίς να μου το λένε. Σε συγχωρούσα γιατί νόμιζα πως με τον καιρό θα σου περνούσε. Στο τέλος ένοιωσα μία λήθη άπέραντη για τον έαυτό μου... Σε μία τέτοια ψυχική κατάσταση όρισμένοι όνταν τόν γνώρισα.

Εκείνος περάχτηκε άμέσως:

—Τι σημασία είχε πως πήγαινα μ' άλλες

γυναίκες των τριακοσίων ή πεντακοσίων δραχμών, που δεν θυμάμαι ούτε το όνομά τους ούτε το μούτρο τους; Ήσεν σ' αγαπώσα κατά τον δικό μου τρόπο... Ναι, πήγαινα στις γυναίκες... Δεν μου λες, ένας κουτσός μπαρ νά περπατά ίσια; Πες πως ήμουν α' έγω ένας κουτσός!... Γώρα, να το ζήτημα: Σ' οσπτι δεν μπορείς να μείνεις; πρέπει να φύγεις, γιατί φυσικά θα θέλεις να τον βλέπεις...

Περμένε διαστικά, χωρίς να παίρνει καν άναπνοή, την απάντησή της.

Η Νάντα δεν απάντησε: γύρισε μόνο και τον κύτταξε με μία ματιά γεμάτη έκπληξη.

Εκείνος άφισε το έντονο ύφος και της είπε:

—Για έλα να μιλήσουμε σαν δυο φίλοι. Έβγαλε ένα τσιγάρο, κ' όταν πλησίασε το σπύρτο για ν' ανάψει, τα μάτια του φωτίστηκαν, κουρασμένα και σκοτεινά:

—Νά μιλήσουμε, σαν να μην είχα προηγηθεί κανένας σύνδεσμος μεταξύ μας, μ' κανένας!... Βλέπεις, Νάντα, και μετά τον έξεντελισμό που μου έκανες δεν θέλω να καταστραφής... Μά πρέπει να θυγώμ απ' αυτή την κατάσταση, ήσυχα, με λογική, χωρίς σκάνδαλα και φασαρίες...

Σταμάτησε. Την έβλεπε που ήταν καθισμένη σε μία πολυθρόνα χωρίς φόρεμα, με την κομπανιά, και την εξέταζε μ' ένα βλέμμα έρευνητικό, σαν να την αντίκριζε για πρώτη φορά στη ζωή του. Γι' αυτόν είχε μεγάλη σημασία αυτό. Της έβλεπε μία άδεια:

—Μπορείς να μείνεις μόνο αν δεν τον ξαναδείς. Να ζήσης όμως μία διαφορετική ζωή... Πώς να σου πω; Μία ζωή τιμωρημένη... Να μη φοβής κοντά μανήρα, να μη δάσκεις διόλου το πρόσωπό σου, να μην κάνεις τουαλέτες, να διώξεις την καμαριέρα σου, να μείνεις με μία ύπρη ορέτρια, να βγάλεις το τηλέφωνο, και να μη βγής ποτέ έξω χωρίς την άδειά μου, χωρίς να ξέρω έγω έπ' όσον προτέρων που θα πάς. Όλα αυτά, και με την προϋπόθεση να μου πής πως είσαι!

—Αυτό δεν μπορώ να σ' το πω...

—Τόν γνωρίζω; Έρχεται σπίτι μας;

—Σε παρακαλώ, μην έμμένεις.

—Δεν γίνεται! Είσαι άποχερωμένη!

Εκείνος έπέμενε τόσο ένενεριστικά, που η Νάντα, βλέποντας το άδιέξοδο, ψήφισε άθελα:

—Ο Λογκάς...

Τινάχτηκε άπάνω ο Άντρεάς, με τα χέρια ψηλά, σαν να τον χτύπησε ηλεκτρικό ρεύμα:

—Πού;... Ο Λογκάς;... Έ, μ' αυτό δεν εξηγείται! Τώρα σ' έχω μπροστά μου σαν την πιο χαμένη γυναίκα! Με τον Λογκάφο τόν δημο, Άν ήτανε το μολάσιμο ένα άνθρωπος της περιουσίας μου! (Και της έδωσε μια γροσά τους πρόσωπα, που είχαν σπασεί διατα δέση στην κοινωνία). Μπορούσε τότε, δ'χι ποτέ να δικαιολογηθί μ'ά τέτοια πράξη, αλλά να εξηγηθί κάπως... Α, όχι μ' αυτόν!

Τού Άντρεά δεν τ' χωρούσε ο νους του πως γυναίκα που έφερε τ' όνομά του, μπορούσε να έρωτευθί έναν καλλιτέχνη, έναν άνθρωπο που δεν είχε καμιά «έθση» στην κοινωνία. Τού ήταν έντελως άπαράδεκτο. Γίνανε ένα άγοιμένο θηρίο. Ποτέ η Νάντα δεν τόν θυμόταν έτσι.

—Α, όχι! της έφώναξε, θα φύγω! Δι

Α. Ο. Δ. Ο.

Προλήψεις και μασκώτ.

Μία τάξις ανθρώπων που είναι πιο έπαιρηστης στις προλήψεις και της δεισιδαιμονίας, είναι άναντρηστα η τάξις των ήθοποιών και γενικά των καλλιτεχνών. Στην Γαλλία υπάρχει μία προλήψη στους ήθοποιους της σκηνής να μην αναφέρουν ποτέ την λέξη «σκηνή». Ακόμη κι' όταν δεχθί κάποιος κανένα πελώριο και χοντρό «παλαμώρι» κατακέφαλα, πίσω από κανένα σκηνικό, πάλι θα υποχρεωθεί να το πη... «κλωστή»! Αντίθετως μία λέξη που φέρνει γούρι στους ανθρώπους του θεάτρου, είναι το περιφημον έπαρώνημα του Καμπρόν. Μία μισανουγιμένη όμπελλά μέσα σ' ένα καμαρίνι, είναι ότι το χειρότερο για την τύχη ενός άρτίστα. Τα κομμάτια που θα φορέσει στην πρώτη της εμφάνιση από σκηνής μια θεατρίνα, αποτελούν την καλλιτεχνική έγγυηση για την μελλοντική έπιτυχία της, ή μια φυλαχτόν με προσοχή. Πολλοί μεταχειρίζονται για «μασκώτ» ένα μικρό πορτοφόλι, όπου περιέχονται τα πρώτα δώρα του έπαγγέλματος. Άλλοι το πρώτο κομμάτι του «μασκώτ» ή το πρώτο δώρο ενός θαυμαστή ή μιας θαυμαστρίας τον. Συνήθεστερη «μασκώτ» είναι έπίσης το κοστούμι ενός άρτίστα, με το όποιον για πρώτη φορά, είχε σχετική έπιτυχία.

Για μόνο παράδειγμα άσκει να αναφέρουμε την περίπτωση του Σαρλό, ο όποιος ένοιει να φυλάει «έως κόρη» όφθαλμούς και να μην άποχωρρείται ποτέ του το πρώτο μπαστούνι, το πρώτο καπέλλο και τα κλασικά πρώτα «χοντροπάτσους» του...

—ΟΟΟ—

Μπάλ-μασκέ για... σκύλους

Κάθε χρόνο τέτοια εποχή γίνεται στο Λονδίνο ένας πολύ πρωτότυπος χορός, που έλκει την προσοχή όλων των Άγγλων: ο χορός των σκύλων. Κάθε κυρία που έχει σκύλακι, μπορεί να πάη στον χορό, με τόν όρο όμως να τ' έχει μεταμφιεσμένο! Έχει μάλιστα το δικαίωμα να τ' ντύση με το πιο έξωφρενικό κοστούμι. Η Λοντρέζες έφευρίζονταν τα πιο παράξενα μασκαρέματα για να στολίσουν τα νοήματα τετράποδα που πηγαίνουν στην έπίσημη αυτή συγέλευση. Μία έλλανόδικος έπιτροπή άπομένει, φυσικά, διάφορα θραύει στας σκύλους που φορούν τα καλύτερα κοστούμια.

Εφ' όσον το πρώτο θραύει το πήρε η «Βάν Ντόγκ» ένα σκύλακι που άντικει στην λαϊκή Γουάραϊτ. Η Βάν Ντόγκ φηρούσε κοστούμι Ολλανδέζας χωρικής και πατώντας στα πόδια της πόδια έκανε τόν γύρο τόν μελάν της άριστοκρατικής άγγλικής κοινωνίας που ήσαν στον χορό.

—ΟΟΟ—

Μία νέα θεωρία περί γενεάς.

Ένας σοφός Ινδός, ο Μαντρού, υποστηρίζει στα κηρύγματά του την περίεργη θεωρία ότι ο άνθρωπος πλάστηκε στην αρχή «εδωφής» και ότι η γυναίκα άποσπάστηκε ύστερα από τόν άνδρα. Ο πρώτος άνθρωπος ήταν κατά τόν Μαντρού διαπότιστος, και τ' αυτή της πρώτης του άποσπάσεως άποσπάζον και σήμερα, γιατί ο άποσπασμός του έχει πολλά μέλη διπλά και περιττά.

Τα μέλη αυτά λησιμονής, λέει, να τα πάση η γυναίκα άποσπασμένη από το κύριο σώμα. Έν πάση περιπτώσει η άποσπασμός έγινε σε έποχή που το σώμα του ανθρώπου δεν είχε π' όση άδωξη την σημερινή του μορφή, και προφανώς όταν το έδω-άνθρωπος ήταν άδωξη θάλασσα!

Όποσδήποτε η θεωρία την όποιαν ο Μαντρού άποδεικνύει με σειρά έπαγωγικών διαλογισμών την προσωνυμία της γυναίκας ως «εδωφής» ήμειος.

Το πενόμενον είναι ότι ο Μαντρού βρίσκει την θεωρία του και σ' αυτήν μέσα την «ένεαν». Η άκριβης μετάφραση λέει, του σχετικού χωρίου της δημιουργίας της Έβας είναι η έξής:

«Ο Θεός έπλασε το άρρεν νοήσι... κατόπιν άπέσπασε απ' αυτό το ήμισυ και έπλασε την γυναίκα».

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΙΟΥΛΙΑΣ ΠΕΡΣΑΚΗ

Δίχως να προφέρει λέξη, πήγε κοντά του, πλησίασε το πρόσωπό της στο δικό του και τόν κύτταξε με θανάσιμο μίσος και περιφρόνηση μέσα στα μάτια. Τού Άντρεά τού φάνηκε έκείνη την στιγμή πιο ψηλή, και πως η ματιά της με της ξαφνικές λάμψεις τού φωταζαν παράξενα την συνείδησή του. Ήταν ένα όδυνηρό συναίσθημα γ' αυτόν.

Βγήκε άμέσως σαν τρελλός απ' το δωμάτιό της. Άσυγχρότως. Βιαστικός πέρασε το

Πήρε το καπέλλο του κι' έφυγε σαν να γλύτω, από τον καϊά...

χόλλ, σκονινοφυλώντας άπάνω στα έπαιρά. Πήρε το καπέλλο του κι' έφυγε σαν να γλύτωνε από τον καϊά.

Κλείνοντας με πάταγο την έξοδο, στάθηκε για μία στιγμή στο πεδίοδρομίο με άμυχανία. Μά άμέσως έφυγε άποφασιστικός, προφέροντας έξω από την μέση του δρόμου:

—Όχι, μ' αυτόν!

Προχωρούσε, προχωρούσε και στεκόταν στις διασταυρώσεις, μ' έξοντας ποιο δρόμο να πάση, έρωμα της πληγωμένης βαθείας άξιοπρέπειάς του. Και κάθε τόσο έφανε απ' τα σφιγμένα δόντια του μία φράση, που λες και τού μαστίγωνε το πρόσωπο:

—Όχι... Όχι μ' αυτόν!

Μά κανέναν δεν τόν πρόσζε. Ούτε αυτή η ίδια η νύχτα!

ΙΟΥΛΙΑ ΠΕΡΣΑΚΗ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Η Έλένη Β. στον Τζιάκομο Καζανόβα.

«Τζιάκομο...
Μαθαίνω κάτι καταπληκτικό, κάτι απίστευτο : Είσαι συνδεδεμένος με μιάν Άλλη, είσαι παντρεμένος σχεδόν . . . "Ετσι μου είπανε. Προχθές, τυχαία...

Δεν ξέρω αν μου τ'όταν με κοκκινίσει η με άδωκτητα αυτό. Τό μόνο που ξέρω είναι ότι, από τη στιγμή εκείνη, κάτι πέθανε μέσα μου...

"Όποτε έλο τ'φρόσημό σου, απέναντί μου, ήταν μια υποκρισία; "Όποτε τα λόγια σου τα έρωτικά, τα λόγια σου που τρέμαν απ' τη συγκίνηση καθώς τα πρόφερες, δεν ήταν παρά κοινά ψέμματα; ... Δεν ήσαν παρά «κόλλας», σαν κι' αυτά που μεταχειρίζονται όλοι οι άσυνειδήτοι νέοι για να παρασύρουν ένα κορίτσι στα δρόμα τους; ...

Μπορεί να κανέναν να πιστέψω στον έρωτα... Μπορεί να πιστέψω σε λόγια αγάτης;... Δεν ξέρω τι να σου πώ... Είμαι σαν χαλμασέν...

Φαντάζομαι τι θα μου απαντήσεις. Θα τ'άρνηθής δια. Θα τ'διαψεύδής δια... "Ετσι κάνουν όλοι... "Θάναι τόσο περιττόν όμως, σε βεβαιώνω...

Νοιώθω μιάν άδωκία, μια κόρυση στον πνεύμα, στο κομμάτι μου, στην καρδιά μου... "Υστερ' απ' όλα αυτά, ξέρεις τι μου μένει να κάνω...
"Ε.λ. Β.

Ο Τζιάκομο Καζανόβα στην Έλένη Β.

«Αργό λίγο να σου απαντήσω στο γράμμα σου. Βλέποντας την άσχημο μου αυτή, φαντάζομαι τι θα σκέφθηκες:

"Αι! βέβαια... Τι θα μπορούσε να πη... Τώρα που το έπες ή μάσκα, τώρα που αποκαλύφθηκε, σπαταίνεται...

"Τους νύχης κάποιον δικό. Ναί, δεν ήξερα τί να σου πώ... Γιατί δεν περιμένα ποτέ ένα τέτοιο γράμμα από σένα... Και γιατί, από τη στιγμή που έλαβα το γράμμα σου αυτό, κάτι άλλαξε μέσα κι' σε μένα: μου παρουσιάσθησαν ξαφνικά με μιάν Άλλη μορφή, και έλη την Ιστορία της αγάτης μας—το φτοχό μας έρωτικό ρομάντζο—το βλέπο να κορυφώνεται, να ξεσπάζεται ξαφνικά...

Μου λές να μ'ην άρνηθώ, να μ'ην διαψεύσω... "Ασφαλώς, δεν θα το διαβεβαιώνω ποτέ αυτό... "Ο! αυτά που σου είπαν είναι, φυσικά, ψέμματα... Καιμιά δεν αγάτσα περισσότερο από σένα... Τώρα όμως δεν ξέρω αν ισχύει λόγος να στο λέω αυτό, αφού ούτε ξέρω αν σ' αγαπώ πιά...

"Ετσι λοιπόν... "Αρκεσαν δυο δηλητηριασμένα λόγια, δυο ανεύθυνες φράσεις που σου είπα μια μοχθηρή ψυχή απ' αυτές που μ'ας πειραγνίζονται και ζηλεύουν τον έρωτά μας, για να γίνης Άλλος άνθρωπος, για να λησμονήσης μονομιάς της στιγμής της δικής μας, για να με καταδικάσης αναπολόγητο, ανέγκλιτα, τελειωτικά...

Θυμάμαι, καιμιά φορά, όταν μέναμε στο σούρωπο, δουβόι, πασμένοι από τα χέρια, με τα μάτια σπυλωμένα ο ένας στ' άλλον... Καθώς κοιτούσα τα χέρια σου, τάνοιθα να τρέμων μεσ' στα δικά μου σαν φοβισμένα πουλά... "Ανάσινες θαδαιά κι' άνησχα, και με κίτταξες μ' ένα βλέμμα όγρό, νοτισμένο, θαιπτό...

Κάποτε—θυμάσαι;—σε ρώτησα :
—Κλαίς, αγάτη μου;...
—Εσύ, έκλαιγες το κεφάλι σου.
—"Οχι, μου απάντησες... Δεν κλαίω...
—"Εγώ όμως έκλεινα. Ναί, δεν μπορούσες

να με απατήσεις, ελχα διακρίνει καθαρά δυο δάκρυα στα μάτια σου.

—Κλαίς... σου επανέλαβα. Γιατί κλαίς;... Κι' εσύ τότε, κρύβοντας το κεφάλι σου μέσα στην αγκαλιά μου, μ' αποκρίθηκες μέσα σ' ένα λυγμό :

—Κι' εγώ δεν ξέρω γιατί κλαίω... Κλαίω από ευτυχία, ίσως... "Ισως όμως και να κλαίω για τα χρόνια που πέρασαν, για τα χρόνια που δε σ' είχα άκονη γνωρίσει, και που ήσαν γεμάτα τόσες πίκρες...

"Ετσι μου είπες, αγάτη μου—θυμάσαι;... Και με κοιτούσες αγκαλιασμένο σφιχτά, σαν να φοβόσουν μη με χάσεις, μη με παήναν από κοντά σου και ξαναγυρίζες στα παλιά, τα δυστυχισμένα χρόνια...

"Υστερα πάλι, μιάν Άλλη φορά, θυμάμαι, σ' ένα μικρό καφεενάδα—το θυμάσαι αλήθεια, αγάτη μου, με τα παράξενα χωρισμά του τα δίχως σκεπή...—άφισες την καρδιά σου να ξεχειλίση... Μου μίλησες για την πονεμένη σου ζωή, για τα βάσανά σου, για τις μικρές απογοητεύσεις σου—κι' εγώ τρώμαξα, αντικρίσοντας για πρώτη φορά τον μεγάλο πόνο που κρυβόταν μέσα στο βάθος των γοητευτικών ματιών σου... Πόση πίκρα στάλαξε μέσα στην φαινομενικά χαρούμενη ψυχούλα σου, πόσα δάκρυα κολούσαν σιωπηλά μέσα στο ψεύτικο κροιστάλλινο γέλιο σου!...

Και σούλεγα χαμογελώντας :
—Τώρα καταλαβαίνω τι μ' έφερε κοντά σου... "Απορούσα, καιμιά φορά, πως τ'παθα να έρωτευθώ ένα κορίτσι τόσο δά, ξέγνοιαστο, χαρούμενο κι' ευτυχισμένο... Τό γέλιο κι' η ξεγνοιασιά δεν με τράβηξαν ποτέ... Τώρα όμως καταλαβαίνω... "Ο πόνος σου ο μυστικός με είχε τραβήξει κοντά σου...

Και σ'ού γέλασες για μ'α στιγμή μέσ' στα δάκρυά σου—ένα πραγματικά χαρούμενο γέλιο αυτή τη φορά... Τότε, Έλένη, δια κι' αν σου έλεγαν για μένα, δεν θα το πίστευες. "Απορνήσεις κατά πρόσωπο εκείνον που θα είχε τολμήσει να σου πη το παραμικρό, ένα κοροϊδευτικό γέλιο, κι' ούτε θα τοΐδινες σημασία... Γιατί τότε μ' αγαπούσες, Έλένη, και μου είχες εμπιστοσύνη... "Ενθ' τότε... Τώρα δεν μ' αγαπάς... "Αλ-λοιώτικα, δεν θ' αρπαζόσθαινα έτσι άμεισως, από τα πρώτα μοχθηρά λόγια του πρώτου τυ-χόντος, για να χαλάσης έναν δεσμό που είχε σφυρηλατηθί ανάμεσα μας από τον Πόνο...

Σου είπα όμως πώς, διαβάοντας το γράμμα σου, κάτι έπασε μέσα μου, κάτι συντρίστηκε... "Ε, λοιπόν, ναί... Δεν ξέρω αν τα λόγια που θα σου πώ σου φανούν σκληρά, άλλ' έτσι είναι... Την αγάπη μας, την ελπίδα σου, κάτι ξεχωριστό, σαν κάτι άνώτερο, σαν κάτι τόσο διαφορετικό από τ' Άλλα, τα συνήθισμένα αισθήματα... Καί ξαφνικά, μου αποκάλυ-πτεσαι ότι ποτέ σου δεν με καταλάβαες... ότι δεν μύρεσες ποτέ να νοιώσης τα τριόβαθα της ψυχής μου...

"Ήταν παχιά αυτή η αποκάλυψη για μένα, Έλένη... Σε είχα φαντασθί σαν ένα πλάσμα άνώτερο, άσχηγο... "Εσύ, για μένα, ήσουν εκείνη που περιμένα τόσον καιρό, ήσουν η Μία και η Μόνη, η "Αγαπημένη... Καί, ξαφνικά, σε βλέπω να μου μιλάς σαν ένα συνηθισμέ-νο εκκοιτούπλου, σε βλέπω να ξεχνάς τα πάντα μπρος σε δυο κοινά, άνόητα λόγια... Νά ξεχνάς; "Οχι... Γιατί δεν ξεχνά κανείς παρά δια είχε νοιώσει...

"Αλλά, κι' αν ήσαν άκονη Άλληνα αυτά που σου είπαν, τι σημασία θα είχαν για μ'ας;... Τι σημασία μπορούσαν ν'άχουν για μ'ας "Α-γάτη σαν την δική μας, τόσο άνοητη απ' τη μικροπεζότητες της ζωής; Για μ'ας "Αγάτη

σαν κι' αυτήν που είχα φαντασθί, μάλα γιατί τώρα το καταλαβαίνω: μόνο στη καρ- μου φαντασία είχε ζήσει η "Αγάτη μας, μ' την μορφή που της είχα δώσει...

Κι' αυτό είναι που με παρηγορεί τώρα : "Αγάτη μου, δεν πήγε χαμένη... Γιατί μου ή- νουν ή άναμνήσεις, ή όποιες μου άνηκουν, κι' που κανείς δεν έχει τη δύναμη να της αλλάξ-

Και αν άκονη, έλη αυτή η Ιστορία της γάτης μας δε στάθηκε παρά ένα όνειρό που μονάχα—άπάρχει τίποτε γλυκύτερο στον έ- θρωπο απ' την άναμνήση ενός ευτυχισμέ-νου όνειρου; ...

Σε βλέπω όμως που χαμογελάς, αλός πα- πακροιάς; θα σκέπτεσαι... Τώρα, το θέλω φρικτό, να σκέπτεσαι έτσι...

"Ήταν, και το γράμμα μου αυτό ένας μω- λογος—έπως στάθηκεν έλη η αγάτη μου σ'ένα...

Τζιάκομο.

Η Έλένη Β. στον Τζιάκομο Καζανόβα.

«Τζιάκομο...
Συγχώρησέ με, αν η αγάτη σου για μένα είναι τόσο μεγάλη όσο την φαντάζομαι. Μ'α μικρή, μια ευποτένια ύποφια που μου έπαι- σαν κακόδοιολο Άνθρωποι δεν είναι ποτέ να- νατόν να σόηση μ'αν αγάτη γιγάντια, σαν τη δική μας.

"Έκανα σφάλμα να σου την ύμολογήσω απ' τη μου την ύποφια. "Όμως, μάθε πως έμιας γυναικής έχουμε τό φυσικό ελάττωμα όσο πο- τερο άγαπούμε τόσο περισσότερο να μ'ας τρε- ή ύποφια.

Μιά ύποφια ! Τι άστείο πράγμα. Πώς και πόσες φορές δεν ύπομιασθήκαμε ο ένας τον Άλλον σιωπηλά... "Ελα, μ'ην το κρύβεις. Κι' όμως αγαπούμαστε. Και τώρα, έπειδή κι' μια στιγμή τρελλής αγάτης μου γιά σένα, να κανα τό λάθος να σου εμάρσσω την ύποφια μου, έπρεπε, νομίζεις, να με μιλώσες; "Ό- μως η έπιπλήξη σου αυτή δεν είναι τίποτα έ- λο, παρά μια διαβεβαίωση πως άκονη μ'α γατάς.

Έ.λ.ν.β.

Ο Νέρων στην Πεκπαία.

«... Προχθές, ο Πετρώνιος μου έλεγε π'αυ- τήν με πείραζε. Δεν ξέρω πώς, ελχεν έλ- κούβεντα για σένα. "Ο Τυγέλλιος με μ'α μ'α, γύρισε μ' ένδουσιασμό και μου είπε :

"Ω, θεε, μόνον ένας Θεός σαν κι' εμένα μπορούσε ν' ανακαλύψη μια τέτοια θεά!... "Ομολογώ πως τα λόγια αυτά μ'α επήρ- σθησαν—έπως μ' ενθάρσιζε κάθε τι έπαινε- κό που λέγεται για σένα. "Ερχόμ'α μια μ'α ευτυχισμένη δόλγρη στο τραπέζι. "Ολα καλεσμένοι με κίτταξαν χαρούμενα, μ' ένθου- σιασμό. "Ολοι φαινότανον να συμφωνούν με την γνώμη του Τυγέλλιου. Μόνον ο Πετρώνιος σέ μια γωνιά, κίτταζε χύμο, χαμογελούσε περιεργά. Τό ύποκριτικό και ύπουλο έπος με πείραζε.

—Πετρώνιε ! το φρόνιζα. Πετρώνιε ! τ'α- κούσες τί είπε ο Τυγέλλιος... Σε βλέπω σαν να διαφωνής... Τι έχεις να πής; ...

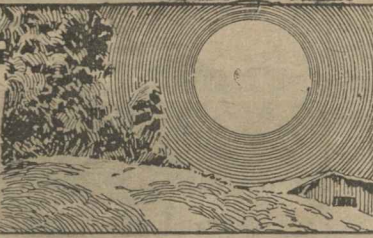
"Ω, τίποτα... τίποτα... απήντησε ο Π- τρώνιος. Θεωρώ μονάχα την χαρακτήρα που έδωσαν ο Τυγέλλιος ως ύβριστική... "Υβριστικό ; Γιατί ;

—Γιατί έλες ή θεές άπάτησαν τους άν- τρες;... "Ενθ' η Πεκπαία είναι ο τίπος... Γιατί έλοι. Πεκπαία, όταν άναμνή- μ'αν Άλληνη αγάτη, σαν τη δική μας, έλ- να χύσουν τό δηλητηριό τους... Γιατί δε ά- ρίφινον να χαρούμε άδολα την ευτυχία μας

ΜΕ ΤΟ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΟ ΤΗΣ ΚΡΙΤΙΚΗΣ

Η ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΙΣΙΟΜΟ ΤΟΥ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΥ

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ κ. ΠΕΤΡΟΥ ΧΑΡΗ

Σήμερα, λοιπόν, σ'ας παρουσιάζουμε τους νέους πεζογράφους ! Δεν άμυδρόλλω ότι τους ξέρετε. "Αλλά μ'α παρουσιάζεις από την σε- λίδα αυτή δεν βλέπεις. Δεν άρνούμαι δια έδο, σύμφωνα Άλλωστε με τον πλαγιότιτλο, γίνεται έκρηξη με τό μικροσκοπός, με Άλλα λόγια δια άναζητούντα ή άδυναμίες και τα ελάττω- ματα, τα παράξενα και τα άδικαιολόγητα, τα ξύπνια και τα κοινά. "Αλλ' αυτό είναι ένας λόγος παραπάνω για να παρουσιασθούν από τη σελίδα αυτή οι νέοι πεζογράφοι μας. "Α- γνοείτε ότι ή γυναικεία δεν άγατούν τους άν- δρες Άλλά της άδυναμίες τους ; Τό ίδιο άκο- ρώς παθαίνουν και ή θανιμότερες των συγ- γραφέων, και προπάντων των νέων συγγα- ρέων. Κι' όσο τους κίτταζει κανείς με τό εμ- κροσκόπος, τόσο τους κάνει πιο έπιθυμητούς.

Θα είχα, λοιπόν, π'απ' από κάθε τι Άλλο, να παρατηρήσω ότι οι ήρωες των νέων πεζογρά- ρων κανέναν π'αρά πολύ. Περισσότερο κα- τήλυν παρ'α μ'αυόν. Αυτό, φυσικά, είναι ει- γήματα για τους άναγνώστες των. Δεν μπορεί όμως παρ'α να βλέπεις την ύγεια και τό πο- ρτοφόλι τους... Ξέρετε τι θα πη φράσεις και τα- γάφο; Και τό χειρότερο είναι ότι έλοι πετιόν τό σιγασμένο τους προτού τό κανίσουν καν' ως τη μέση. Αυτό, βέβαια, δεν διασφρατεί τους κανονισμάρχους μας. Δεν διασφρα- τή μου την ύποφια. "Όμως, μάθε πως έμιας γυναικής έχουμε τό φυσικό ελάττωμα όσο πο- τερο άγαπούμε τόσο περισσότερο να μ'ας τρε- ή ύποφια.

Μιά ύποφια ! Τι άστείο πράγμα. Πώς και πόσες φορές δεν ύπομιασθήκαμε ο ένας τον Άλλον σιωπηλά... "Ελα, μ'ην το κρύβεις. Κι' όμως αγαπούμαστε. Και τώρα, έπειδή κι' μια στιγμή τρελλής αγάτης μου γιά σένα, να κανα τό λάθος να σου εμάρσσω την ύποφια μου, έπρεπε, νομίζεις, να με μιλώσες; "Ό- μως η έπιπλήξη σου αυτή δεν είναι τίποτα έ- λο, παρά μια διαβεβαίωση πως άκονη μ'α γατάς.

«... Προχθές, ο Πετρώνιος μου έλεγε π'αυ- τήν με πείραζε. Δεν ξέρω πώς, ελχεν έλ- κούβεντα για σένα. "Ο Τυγέλλιος με μ'α μ'α, γύρισε μ' ένδουσιασμό και μου είπε :

"Ω, θεε, μόνον ένας Θεός σαν κι' εμένα μπορούσε ν' ανακαλύψη μια τέτοια θεά!... "Ομολογώ πως τα λόγια αυτά μ'α επήρ- σθησαν—έπως μ' ενθάρσιζε κάθε τι έπαινε- κό που λέγεται για σένα. "Ερχόμ'α μια μ'α ευτυχισμένη δόλγρη στο τραπέζι. "Ολα καλεσμένοι με κίτταξαν χαρούμενα, μ' ένθου- σιασμό. "Ολοι φαινότανον να συμφωνούν με την γνώμη του Τυγέλλιου. Μόνον ο Πετρώνιος σέ μια γωνιά, κίτταζε χύμο, χαμογελούσε περιεργά. Τό ύποκριτικό και ύπουλο έπος με πείραζε.

—Πετρώνιε ! το φρόνιζα. Πετρώνιε ! τ'α- κούσες τί είπε ο Τυγέλλιος... Σε βλέπω σαν να διαφωνής... Τι έχεις να πής; ...

"Ω, τίποτα... τίποτα... απήντησε ο Π- τρώνιος. Θεωρώ μονάχα την χαρακτήρα που έδωσαν ο Τυγέλλιος ως ύβριστική... "Υβριστικό ; Γιατί ;

—Γιατί έλες ή θεές άπάτησαν τους άν- τρες;... "Ενθ' η Πεκπαία είναι ο τίπος... Γιατί έλοι. Πεκπαία, όταν άναμνή- μ'αν Άλληνη αγάτη, σαν τη δική μας, έλ- να χύσουν τό δηλητηριό τους... Γιατί δε ά- ρίφινον να χαρούμε άδολα την ευτυχία μας

«... Προχθές, ο Πετρώνιος μου έλεγε π'αυ- τήν με πείραζε. Δεν ξέρω πώς, ελχεν έλ- κούβεντα για σένα. "Ο Τυγέλλιος με μ'α μ'α, γύρισε μ' ένδουσιασμό και μου είπε :

την άθανασία της άνθρωπίνης ψυχής έξεπ- ήδωε δια το λόγο, το λόγο που είναι τό σωμα της ψυχής, της Άλληνης άνθρωπίνης ψυχής».

"Έχετε αντίρρηση; Δεν πιστεύω. "Ο κ. Γεν- νηματιάς, βλέπετε, δεν είναι μόνο μετρίοφρων. "Έχει και θαυμαστή αυτοπεποίθηση. Ξέρει ότι τό έργο του θα μείνη άθάνατο. "Αλλά ξέρει και τό γιατί. Είναι βέβαιος ότι άξίζει και ότι εθα πάρη τό έθος των Σαξονικών έργων και των έργων του Γκαίτε και του Νίτσε. Και δεν δυοκολεύεται να ύποστηρίξη τους Ι- σχυρισμούς του. Αυτό θα πη νέος πεζογράφος με πίστη σ' εκείνο που κάνει, με άισιοδοξία για τό μέλλον, με άπόφαση να κατακτήση τό σύ- παν και ίσως-ίσως να έκτοπίζη όσους δεν βρίσκονται από το έθος του Σαίξπηρ, του Γκαί- τε και του Νίτσε.

Θέλετε τώρα κι' ένα δείγμα από τό «εθα- νατο» αυτό έργο. "Ομολογώ ότι ή έκλογη από ένα δίσβλο της άξιας του «Παλινάρθωπος» είναι δύσκολη. "Επειδή όμως δεν θέλω να σ'ας στερούσω μ'αν άύλαση, την άποστολή :
«Από τη μονογαμία, μ'ας πληροφορεί ο κ. Γεννιματιάς στη σελίδα 105 του έργου του, έπ'αλθεν ελάττωσις των πληθυσμών και οι έ- κάστοτε άρχοντες έκομίσθησαν να περιορίσουν τό αίσθημα και να τό στρέψουν μόνον προς την γυναικεία πού θα διαδύνει και έπ'αλλασα- σίαιε τό είδος. "Εάν οι Άνθρωποι, υπό δογα- νομείνας πολιτείας, έμεναν πολύγαμοι ως ε- ναι φέρε, κάθε γυναικεία θα μπορούσε περ'αυ- τήν 25 - 30 έτη. Κάθε άνδρας, κάθε δυό ήμέρας —έφ' όσον θα είχε γυναικά—και ένα νέο άν- θρωπο. Δεν π'ακούεται όμως να κάμω στατι- στική. "Η μονογαμία ήλάττωσε τον πληθυσμό και έξορμισε και τον Άλλο πόδα της ελαττώ- σεως. "Η σημερινές οικογένειες είναι σπάνιον να έχουν τέσσερα παιδιά, έχουν λιγότερα. Γιατί ; Διότι ένας μόνος πατήρ θα είναι για να ζήρη ή τα δυό ή τα τέσσερα ή τα δεκα- τέσσερα που θα έχη. "Η πολιτεία άδιαφορεί για τον άουθμο. Αιτός μόνος, με μόνον, θα σιωπηλίσση τα κενά που άρ'ινον οι τρινοί «γλεντζέδες» και ή επόρνεος».

Δεν ξέρω τι ύπαρξιν να π'αυν οι λόγοι για τό άπίσταςια αυτό. "Αλλά οι πολιτέκνοι π'α- ρει άσφαλώς να είναι ένδουσιασμένοι. Και δεν είναι λίγο να έχη κανείς την έκτίμηση μ'ας μεγάλης κοινωνικής τάξεως. "Αλλοι δεν έχουν ούτε την άνοχη ενός άναγνώστου των !

—Οσο—
"Αλλ' ής είναι. Οι νέοι πεζογράφοι ή οι ή- ρωες των έχουν τις άδυναμίες τους, έχουν δ- υς και τα ποτεσθήμα- τά τους. "Αφίνω τό έ- φος τους, από τό όποιο μ'αυόννι τα διαχέον- τιν πολλά ο Νιόβανος ή ο Πασσαγιάνης ή ο Ξενόπουλος, και έργο- μ'α στη μετριοφροσύνη τους που είναι παρα- δειγματική. "Ακούστε πως μ'αυόν για τα έργα τους :

«"Η σειρά του «Πα- λινάρθωπος» μου, γο- φει ο κ. Πάννης Γεννιματιάς, θα πάρη τό ήθος των Σαξονικών έργων και των έργων του Γκαίτε και του Νίτσε και τοΐτο γιατί έ- π'απ' την κριτική έχει μέσα της ή σειρά αυτών των διβλίων του «Παλινάρθωπος» μου μια διαπ'η ήρωική ψυχή άπ'αυμένη σε μια φιλο- σοφία, μια φιλοσοφία έθνομμένη προς τα δυσπρόσιτα ήθη της ψυχής. "Η κριτική, λοι- πόν, θα ένεργήση για την έπαχή της και ύπερ ή κατά τό έκδοσασκό μέρους, τοΐ έμπορικώ- μέρους της σειράς των διβλίων του «Παλιν- άρθωπος» μου. Μ'α αυτό—άτομικώ έμ'α ως συγγραφέα και ως έκδοτή—δεν μ' ένδιαφέ- ρει. Ξέρω πως έκείνο που με έπείξε να τό κάνω, τό έκανα, δηλαδή ενά γράμμα ένα έργο ύπέρρογο, τόσο ύπέρρογο, όστε να είναι άσύν- κητο, και ξέρω πως λίγοι τίμοι μέσ' στην παγκόσμια φιλολογία θα μετρούν ν' άντι- κρισθούν με τον «Παλινάρθωπό» μου. Τό έργο μου θα μείνη άθάνατο, γιατί μέσ' από

λοιπόν, μ'α ματιά στο άκόλουθο κομμάτι κ' έπειτα π'ατε μου ειλκρινώς τη γνώμη σας :

Ρομιά στα χορία τις Οντέρας

Ι περισσότερα ρομιά φτοχομερ'α tu χοριό Σβέρτλοβο δογαυόθικαν σε κολχόζια. Ι ερ- γασόμεν ρομιά tu Σβέρτλοβο καταπαζίκαν με σταθερότητα επ'ι διυιά τις άνασκινότηεις tu χοριό - τυς.

Αίτλα στις επιτυχίες - τυς έχυνε να έλπιες. Μια απ' τις μικρότερες έλπιες - τυς ινε ή έ- λπις τις πολιτικομορφωτικές διυιάς. Καθε- ρ'ι πολλ ή γενική έκπέδεσι. Τό σχολίο - τυς έχι διό ταξες, μα δεν έχουν δάσκαλο παντι- νό. Σ'αν ορα διυέβι ένας φιτιτίς tu Ελ. Πεδ. Τεχνικ'ι τις Μαριανπόλις π'αθε για προχ'ι- κή διυιά κε θα φ'ιγ'ι τον Απριλ'ι μ'α. Ινε φό- δος να μ'α π'αλά το σχολίο χωρίς δάσκαλο.

Τό τ'μια τις Λαυ'ας μ'ορφος κε ή διεφ'ιτι tu Πεδ. Τεχνικ'ι τις Μαριανπόλις π'αθε να δώσινε μεγάλα προσοχ'ι ε' απ'τα τα έπιμ'ατα, να διορίσινε δάσκαλο τυς, να διναμόσιν tu πολι- τικο - μορφωτική διυιά ανάμειρα στις εργαζό- μενους ρομινς tu Σβέρ- τλοβο.

Ητιτίς Λεβεντίδης
"Ο «φιτιτίς», έπως βλέπετε, παραπονείται. "Αλλά δεν είναι ο μόνος παραπονούμενος. "Η σελίδα των «Πρωτοπόρων», από την όποια άν- τιγράφω τα μοναδικά αυτά κείμενα, είναι γε- μ'ατή από παρόμοιες γρήνιες. Για να της δια- βάσετε όμως και καλώς για να της καταλά- βετε, π'απει να ρίξετε μ'α ματιά στο άκόλου- θο λεξιλόγιο :

λικιτάτσια	ξεαφάνισις
νε-στο-κε-νε	οΐτε... και οΐτε
κ'ατάα	γονίμης
καναλογίς	καιμιά
χασαβέτ	σκέψης, έννοια
μ'αυόν	άμείσως
ε' ατίτχο οροφ'ι	ή τέτοια δικαυ'ι
λ'όζιν	έπιβλήματα, θέσεις
νοάδ'ια	οΐρες
εχ'αο	έάν
αχ'ι	άπό
κ'ι. κ'ι. κ'ι.	

"Έχετε, λοιπόν, ύπ' όψη σας τό λεξιλόγιο και προσπαθήστε να καταλάβετε τό κομμάτι αυτό :

Ι λικιτάτσια τις αγοραστίγινς ε'αυ χοριό Μ'ογας περνά πολλά παρακάτω, γιατί τό Σελ- εβέτ κε ή δασκ'ιλι δεν κάμιν τίποτες-πα.

Οι ή αγ'αμάτι ε'αυ Μ'ογας ινε 106 μ'αμάτι, να ή δασκ'ιλι Ανάβ'ι Γιανς κε Τορ'ι. Πά- βλος τις περ'αυν 13η σέβ'ια μετό (Σαβ'ιλάτα) μαθ'ιζιν αχ'ι' από τις 106 αγ'αμάτις μόνο... 8 γ'ιμάτις.

Πέρασαν 4 μήνες, μ'α διυιά δεν κάμινε, μ'α γ'α- κέροιν να περ'αυν ε'αυ κ'ι'αυό μετό.

Τό Σελεβέτ κε ή ινεβ'ιτ'ορας τις λικιτά- τ'ας τις άγοραστίγινς π'αθε να πάριν τα μέτρα τυς.

«Μάτις.

Είμαι βέβαιος, αγαπητοί μου, ότι περιμένε- τε να σας πώ... τι καταλάβατε. Τό βέβαιο όμως είναι ότι και σ'ας κι' εγώ ένα μόνο πράγ- μα καταλάβαμε : ότι τοίς δασκ'ίοι, ο "Ανά- νις, ο Γιάνς κι' ο Τορ'ις, Πάβλος δεν κάμινον τη δουλειά τους. Τό λέει τό «Μάτις». Καλλι- τερα όμως κι' από τό «Μάτις», τό λέει τα γο- απ'α του...

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

Κ. Πασσαγιάνης.

WENZEL LEYER

ΤΟ ΤΑΞΙΜΟ

0000000000000000

0000000000000000

Ο Φέοντελ έσπριζαζε ξύλα μέσα στο δάσος. Οι σύντροφοί του πελεκούσαν δένδρα και τα σώριζαν γύρω με χόρτο κι' αυτός έρχοταν έπειτα, έπαινε τα ξύλα και τα τοποθετούσε σε κανονικές πετρώδεις στοίβες. Είχε διαλέξει αυτήν την δουλειά διότι μόνο επειδή ήταν ευκολότερη από της άλλες, μάλιστα επειδή αγαπούσε κι' άλλες την μοναξιά. Προτιμούσε να ζή μονάχος με της σκέψεις του, μέσα στα δάση.

Ο Φέοντελ ήταν ένας νεαρός, ξανθός γίγαντας. Κάθε δεκαπέντε μέρες το Σάββατο κατέβαινε κάτω στο χωριό κι' έμενε εκεί και την Κυριακή, για να ξεκουράσει λίγο. Όλη την εβδομάδα μιλούσαν κι' αυτόν στο χωριό, και πολλές κοπέλλες θα έπιθυμούσαν να γίνουν ταίρι του. Όλο που αυτός αγαπούσε πάντα της φασαρίες και τους καυγάδες.

Κάποτε είχε έρθει στο χωριό ένα ιπποδρόμιο. Το σπουδαιότερο νομείο παρουσίαζε έναν αθλητή που πηδούσε το τέλος της παραστάσεως περίεργες πάνω στους ώμους του ένα άλογο. Αφού έκανε έτσι μία ή δυο βόλτες έβλεπον τον στίβο, ύστερα παρατούσε γάμω το άλογο και παρακαλούσε τους θεατές να τον μιμηθούν. Όποιος θα μπορούσε να σηκώσει το άλογο στους ώμους του, θάβρισκε μια γενναία χρηματική αμοιβή. Εμφανικά παρουσιάστηκε ο Φέοντελ, που άρχισε ανέως το αγώνισμα άλογάκι, το φόρεσε στους ώμους του και τώφρεσε ξηρό δόλφινους γύρους πάνω στον στίβο του ιπποδρομίου. Όταν όμως ζήτησε την αμοιβή του, ανήχησαν να τον δώσουν, γιατί δεν υπήρχαν σ' όλο το ιπποδρόμιο τόσα γόηματα. Τότε ο Φέοντελ θύμωσε, άρπαξε τον ψευτοπαλικάρο και τον πέταξε με δύναμη πάνω στα οκτανίδια του στίβου. Οι θεαταί έξορσαν σε γέλια και φωνές. Ο Φέοντελ έβριζε ο ήρωας του χωριού. Την άλλη κι' άλλες μέρες, πρωί-πρωί, το τσίρο έφρουγε από το χωριό.

Ανάμεσα στους θεατάς ήταν και η νεαρή βασιλέσσα. Όλλοι, που παρακύνταν το τεταρόνο ξενονόγειο της θεοικής διαμονής της και τους ενοχλητικούς θανασιτάς της, είχε έρθει να διασκεδάσει την άνια της στο χωριό εκείνο. Την συνόδευε μία καινούρια κι' ένας ψηλός κι' αλύγιτος λακός με γουστύ λιβότα.

Ο Φέοντελ έσπριζαζε λοιπόν ξύλα πάνω στο δάσος βλν την εβδομάδα. Δούλευε κοντά σ' ένα μικρό, εστιακό ξωκλήσι. που πώγες γίσει εδώ και χρόνια ένας ευγενής. Ο θύλος έλεγε πως ο ευγενής εκείνος πώγες τέλειο στην Παναγιά, που τούγες σώσει την νυνάικα του από βέβαιον θάνατον. Τό εικόνησας της Παναγιάς τώγες ζωοποιείσε ένας νεαρός ήτις και κατόπιν ένοδος ζωοποιείσε, που, καθώς λένε, είχε πολύ τρυφερότερες αγάπες με την αγνότητα. Γι' αυτό όσοι την είχαν γνωρίσει, επέμεναν πως η Παναγιά έδειχνε ευνοία καταπληκτικά με την τρυφερότητα να που κινδύνευε. Μά τώρ, το εικόνησας ζωοποιείσε έστησε μέσα στο μισοκρυμμένο ξωκλήσι...

ψηλή, λυγρή κι' ολόκληρη κοπέλλα, ντυμένη σαν βασιλέσσα. Στο γόσι της έλαμπε μία μεγάλη ποσινική πέτρα. Ήταν ύψους σαν άνετρο. Ούτε άγία όμως μπορούσε νάναι, που την ύπνυσαν της καμπάνας οι αντίλαλοι, ούτε καμιά νεράιδα, γιατί η νεράιδα δεν φορούν, βέβαια, τόσο κοντότερα φορέματα. Έξασκολούθους να την κυττάσσαν, έβλεπαν εκείνη τούπε κι' ένα χαμόγελο στα χείλη:

— Μπορώ να ξεκουραστώ λίγο το μεσημέρι κοντά σου;

Έφαγαν μαζί στην καλύβα του Φέοντελ, που πήγε και της έφερε μίαν άγκαλιά άγρια και κατακλινίκα μούρα. Όσο του φαίνονταν:

Ο Φέοντελ αιδωνότανε μία παράξενη φορεσιά, και σαν τέλλια, να τον κυριεύει...

ταν πιο κόκκινα τα χείλη της νέας, που γαυογελούνταν ολόγεια. Ο Φέοντελ θάθελε να μείνει κοντά της ώρες ολόκληρες, μα θυμήθηκε σε γέλια την δουλειά του.

— Είναι μία. Ποίπει να πιάσω δουλειά της είπες.

— Καλά. Έγώ θα μείνω κανένα τέταρτο ακόμα να σε δω που θα δουλεύεις, κι' ύστερα θα φύγω.

Ο Φέοντελ πήρε το πελέκι του και γύγισε στο δάσος. Καθώς πελεκούσε τα κλαδιά και σήκωνε τα πελώρια ξύλα, οι μύς των γυνών μπράτσων του παγνίδιζαν σαν ανήσυγα κύματα. Η ξανθή μάγισσα τον παρακολούθησε κίψου κι' ύστερα έβλεπε ξανθικά ένα δυνατό γέλιο κι' εξαφανίστηκε.

Τού χάμω ο Φέοντελ την αναζήτησε παντού. Τέλος πήγε και στο ξωκλήσι, μα δεν ήταν ούδ' εκεί. Τότε ο Φέοντελ γονάτισε μπροστά στο εικόνησας της Παναγιάς, σταύρωσε τα χείρη του και είπες:

— Παχένο μου, κάνε την να ξανάθνη και θά σ' ανήλω μία λαμπάδα ίσως το μπού μου!

Υστερ' από τούς μέρες η ξανθή μάγισσα ξανάθεσε φροντάς ένα άεονο σαν άραχνένο μεταξωτό φέμισα. Ήταν ύψους σαν μία ποικιλίασας του παραμυθού. Μέσα στο άνηθιο εκείνο περιέβαλλον ο Φέοντελ αίσθανότανε μία παράξενη φορεσιά, και σαν τούλά, να τον κυριεύει... Όταν εκείνη έφωγε άνω από το δάσος, ο Φέοντελ κατέβηκε κάτω στο χωριό και έφηνισε τον έμπορο που κομύταν. Αγόρασε την μεγαλύτερη λαμπά-

δα κι' έφωγε. Έπιστρέφοντας, έκανε με νού του γίλια-δού σέβια, γίλια-δού θύα. Δυό λαμπάδες θάναθε της Παναγιάς, κι' ξένη άφινε τα κάτασπο ποικιλικά γύα της λίγες στιγμιούλες μέσα στα δικά του.

Η ξένη ξανάθεσε πάλι κι' ο Φέοντελ έφωγε τότε δυό λαμπάδες από το χωριό. Γονάτισε όμως αυτή την φορά μπροστά στο εικόνησας, μουμούρισε:

— Έβη λαμπάδες θά σου φέρω, Παχένο μου, αν την κάνης να γίνη λίγο καλή μου και θέληση να μου δώση ένα ούλι!

Και μία γύα ο Φέοντελ έβλεπε στο γύα τα τελευταία λεφτά του, για ν' αγοράσει μεγάλες λαμπάδες! Η βασιλέσσα έβλεπε μία παράξενη ήδονη κοντά στον ξανθό γίγαντα με την ύπερφυσική δύναμη και τ' άδολη καρδιά, που είχε κάτι από την άγρια και την αγνότητα του δάσους. Ο μαγικός Φέοντελ γυμνούσε το μέτωπό του πάνω π' κρύβες πλάκες της εκκλησίας:

— Βασιλέσσα, τ' ούδονο, μουμούρισε μπροστά στο εικόνησας, κάνε την λαμπά μου για μία νύκτα, και θ' έφω για νύκτα σου μία φωτιά που κανέναν άγιος δεν είδα τέ του!

Η βασιλέσσα ξανάθε.

— Την σκοτεινιά του δάσους το μουμούρισμα των δέντρων το τοσιολίσιμα των άστρων, όλα τα θάνατα και τα μυστήρια της νύκτας θάθελα να τα γύα για μία φορά κοντά σου, είπες. Σε τρεις μέρες θά έφω και—ίσως—μείνω ως πρωί. Όσο θάποσε να άγαπας πολύ!

Ο Φέοντελ τάχισε. Άνω την πελώρια άγκαλιά του κι' η βασιλέσσα έπεσε πάνω στο πλατύ στρώς του. Τά γύα τους έσμιξαν σ' ένα παράφορο ούλι, που δεν είχε σκοπό να τελειώσει ποτέ. Άνω το άπύγευμα ο Φέοντελ πήγε στον δασμό και τού γύαψε ποικιλικά, κι' αυτός τούδωσε. Τότε κατέβηκε στο χωριό, που στον έμπορο και τού ζήτησε βουσι τούτα λαμπάδες.

— Η μοναξιά σε γύπησε στο καλό Φέοντελ! Ποι θές να της βού τούτα λυγρές; Βουσι σου δίνω β. τι θές, γιατί θές πώς είσαι τήμο παλληκάρη; καπν, τούτα μαντήλια, έσκαλίσια, β. τι άλλο θές. Λαμπά όμως δεν έγω άλλες.

Ο Φέοντελ γύαψε περίλυπος πάνω στο δάσος. Μέσ' στο παγκάρι της εκκλησίας έφερε πως βούσκονταν πολλές λαμπάδες, φοβόταν να τ' σπύση. Γι' αυτό γύαψε τ' οργήσας στην καλύβα του.

Την άλλη Κυριακή η βασιλέσσα ήθελε ένα μεγάλο σάκκο εκδούσε. Κάθισαν στην γλόη κι' έφαγαν ένα πορό σίνα κι' ήπιαν, ήπιαν πολύ και δυνατό καπν, πτερα άφηναν να φιλιούνται, να φιλιούνται ώρες ολόκληρες.

— 000—

Κλαδιά, φύλλα, θύαμοι και δοκάρια, ζαν κάτι πελώριες φλόγες! Τό έσκαλίσας κλήσι καγόνταν ολόκληρο και τα δέντρα του δάσους κινδύνευαν ν' ανάψουν κι' αυτά σαν λαμπάδες. Όταν ύστερα ώρες ήρθαν να σβήσουν την ποικιλία, κλαπιά ήταν σπύχτη.

Τον Φέοντελ τον συνέλαβαν σ' ένα χωριό κι' έπειδή τον βόαναν σβήνουνες γύα τον έμπορο, τον έκλεισαν στην φυλακή. Την ίδια κι' άλλες μέρες έφωγε ξανθικά από το χωριό με κομψή λιμουζίνα της...

— 000—

Από την Πάτρα ο Καραμανλάκης έπέταξε

0000000000000000

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΡΑΜΑΝΛΑΚΗΣ

0000000000000000

ΕΝΑΣ ώραιος, ψηλός, ζωηρός νέος άνδρας που για πολλόν καιρό έστάθηκε σύμβολο: Αυτός υπήρξε ο 'Αλέξανδρος Καραμανλάκης.

Ήλθθη σε μία επίκαιρη στιγμή στην θέση εθνικού συμβόλου! Χωρίς να σκοτωθή για την πατρίδα, έθωορήθηκε από το έθνος μας ολόκληρο και έτιμήθη σαν εθνικός ήρωας και σαν εθνικό θύμα.

Σήμερα ο Καραμανλάκης σγεδόν ξεχάστηκε... Και όμως μέσα στις ξεχωριστές φυσιογνωμίες μας που χάθηκαν έχει την θέση του. Ήταν κάτι έξαιρετικό. Πρέπει και αξίζει να τον θυμηθούμε.

Και ίσως και η αεροπορία μας, τώρα που προσεχώς και εξαπλώνεται, θάπορε να θυμηθεί και να τιμήσει το πρώτο θύμα της στην Ελλάδα. Γιατί πραγματικά ο 'Αλέξανδρος Καραμανλάκης είναι ο πρώτος Έλληνας αεροπόρος που σκοτώθηκε από αεροπορικό δυστύχημα.

—000—

Ο 'Αλέξανδρος Καραμανλάκης γεννήθηκε στην Πόλη το 1888. Έκεί έλαβεν επιμελημένη ανατροφή. Είχε και γόηματα άθωνα κι' ευφρόνησε καλά.

Σε ηλικία 20 χρονών το 1908 ήρθε στην Αθήνα.

Ήταν ένας ώραιος νέος με άθωα μάτια, με στεργυλό πρόσωπο, με γερό κορμί. Ήλός, μα και σωματώδης. Αυτός ο γερός και ώραιος άνθρωπος ήταν γεμάτος φιλοδοξίες. Πηδούσε να κημή κάτι καλό. Πηδούσε να δώσει και ν' άκουσθή...

Στην αρχή έδειξε μία πολυτελή έδωδα-μια έφημερίδα, φιλολογική και πολιτική, με τίτλον 'Ανεξάρτητος'. Πήρε ως διευθυντής της συντάξεως της τον κ. Μπαμπίη 'Αννίνο και ως συνεργάτες διαφόρους λογίους της εποχής εκείνης. Το φύλλο έτυπώοντο σε χαρτί πολυτελείας με κομψά στοιχεία. Μα όλα πήγαιναν χαμένα. Η έφημερίδα του Καραμανλάκη δεν έκανε κυκλοφορία. Και όμως γι' αυτήν έδωδοντο τόσα λεφτά!

Ο Καραμανλάκης δεν έστενοχωρείτο καθόλου για τα λεφτά που έπετούσε, μα ήταν απανθρωπός επειδή η έφημερίδα του είχε άπληστη κυκλοφορία. Και αφού δεν κυκλοφορούσε, δεν είχε φυσικά καμιά επίδραση ή υπαρέτη της. Και όμως ο Καραμανλάκης είχε κατέβη στην Αθήνα για να δώσει για να επηρεάσει, για να παίξει ρόλο...

Αυτό άπλητισε τον νεαρό Καραμανλάκη. Κι' έτσι γρήγορα διάκυψε την έκδοσή της...

—000—

Αίγες έδωδαν έσ' η διάκυψε την έφημερίδα του ο Καραμανλάκης έφωγε για το έξωτερικό. Πήγε στο Παρίσι και σπούδασεν αεροπορία στην σχολή του είκου «Μπλεσιό». Πώς τού ήλθεν έφωρα η σκέψη να γίνη αεροπόρος είναι άγνωστο. Όσοσο το 1911 ο Καραμανλάκης μάς ήρθεν αεροπόρος. Ήταν ο πρώτος ιδιωτής αεροπόρος μας και ο πρώτος ιδιοκτήτης αεροπλάνου στην Ελλάδα.

Ένα ώραιο πρωί έφωσε ο Καραμανλάκης στην Πάτρα μαζί με ένα τεταστό κιβώτιο. Έκεί μέσα ήταν το αεροπλάνο του.

Έπληρε άμυσος ο Καραμανλάκης ως βοηθό και τον Λεωνίδα 'Αρνιώτη, που άκριδώς έδειχνε την εποχή ήταν χωρίς δουλειά, γιατί κάποιον κακώρογο γέρι τού είχε δηλητηρήσει τους εκατό γυμνασμένους σκύλους του! Ο περιπετειώδης αυτός τύπος ήταν τό δεξί γέρι τού Καραμανλάκη. Αυτός εφρόντιζε για το αεροπλάνο και για β. τι άλλο σχετικό.

—000—

Από την Πάτρα ο Καραμανλάκης έπέταξε

Τό δυστύχημα, που τού στοίχισε την

μερικές φορές. Μετέφευε το αεροπλάνο του στο Ρίο, όπου υπάσκει ένας μικρός κάμπος και από εκεί πετούσε. Και ξαναγύριζεν εκεί.

Ήταν φανερό πως ο Καραμανλάκης με το αεροπλάνο που έφερε δεν έπείδωκε παρά μόνο δόξα! Ούτε έπετούσε για να τον ιδούν και να πληρώσουν εισητήρια, ούτε ανέβαζεν άλλους στο αεροπλάνο του με πληρωμή. Ούτε όμως στο σπράτο έπρόσφερε της ύπηρεσίας του. Έξ άλλου τότε δεν υπήρχεν ακόμα αεροπορική ύπηρεσία.

Ο Καραμανλάκης ήταν ένας έρασιτέγνης αεροπόρος, που πετούσε για γούστο!...

Όσοσο έκανε τολμηρές πτήσεις με το αεροπλάνο του, που δεν ήταν βέβαια και πολύ ασφαλίσμενο, σαν τα σημερινά. Ήταν ένα μονοπλάνο συστήματος Μπλεσιό, πολύ πρωτόγονο στα μηχανήματά του.

Αλέξανδρος Καραμανλάκης.

Αφού έκαμε διάφορες πτήσεις γύρω-γύρω, ο Καραμανλάκης έκανε και πτήσεις σε β. φος.

Από την Πάτρα ήρθε στην Αθήνα, όπου ξανάγκισσε της πτήσεις του. Μερικές μάλιστα απ' αυτές ήταν πολύ πατημαμένες.

Σε μία έσπριζαζε το ούκο σε ύψος για την Ελλάδα. Έπέταξε σε ύψος 3050 μέτρων. Αυτό το ούκο το κατέβησε τον Ιούνιον του 1912, δηλαδή λίγες εβδομάδες πριν από τον τραγικό θάνατό του...

—000—

Τον Ιούλιο του 1912 ο Καραμανλάκης έκανε συχνότερες πτήσεις. Στο μεταξύ τον άφρισε και ο 'Αργυρώτης, γιατί έβλεπε πως ο Καραμανλάκης ήταν πολύ ιδεολόγος και δεν κατέδρατο να άπιδε λεφτά από την αεροπορία...

Αφού έπέτυχε σε μερικές καλές πτήσεις, ο Καραμανλάκης επεχείρησε να κημή με το αεροπλάνο του το ταξίδι από την Αθήνα στην Πάτρα. Ένα πρωί λοιπόν ήλθθη και ξεκίνησε. Μά βότρες άφρονι έπείθετον άνεμο και ξαναγύρισε...

Ήταν όμως μοιραίο να μην κατορθώσει ποτέ αυτό το ταξίδι, γιατί στη δεύτερη απόπειρα βότρες τον θάνατο!...

—000—

Τό δυστύχημα, που τού στοίχισε την

ζωή, συνέβη ως εξής:

Τό πρωί της 22 Αυγούστου 1912 ο Καραμανλάκης, αφού ήπιε μερικά ούζα την νύκτα με φίλους του δημοσιογράφους, έπληρε και τό γάλα του και κατόπιν έπρόδρα για τό Φάληρο. Δεν είπες σε κανένα τίποτα. Και όμως είχε αποφασίσει εκείνο τό πρωί να έπιεσθήση πάλι τό ταξίδι με το αεροπλάνο για την Πάτρα.

Λένε πως και κάποιος έρωτικό του αίσθημα τον τράβουσε άκαταμάχητα πρὸς τό εκεί. Ήθελε να τον ιδή 'έκείνη' να θάνη στην Πάτρα, όπου εκείνη έμενε, έρχόμενος από τους αιδέρας... Μά δεν κατορθώσε ποτέ να πραγματοποιήσει την αισθηματική αυτή φιλοδοξία του.

Έαπλκε λοιπόν μόλις ξημέρωσε στο Μπλεσιό του και ήλθθη από τό Φάληρο με διεύθυνση πρὸς τό Δυτικά. Διευθύνοντο στην Πάτρα. Μέσα στο αεροπλάνο ήταν μόνος.

Προχώρησε πρὸς τον 'Ισθμό. Έκεί φάνετα πως επάλαισε με τον άνεμο. Μά έπροχώρησε... Τέλος ένιχθη!... Ο άνεμος παρέσυρε τό άτελέςτατο εκείνο αεροπλάνο και τούριξε στην θάλασσα τού Κορινθιακού, μαζί με τον τολμηρό αεροπόρο...

—000—

Ο Καραμανλάκης έχαθη! Είχε γίνη γνωστό από τό Φάληρο πως ο Καραμανλάκης έφωγε για την Πάτρα με το αεροπλάνο. Μά καμιά είδηση δεν άνήγγειλεν β. τι ο αεροπόρος έφωσεν εκεί...

Η οικογένειά του, οι δημοσιογράφοι, οι πείρηγοι επληρώνησαν στην Πάτρα. Όλες ή άπαντήσεις έδεδίοναν πως ο Καραμανλάκης δεν εφάνη εκεί...

Έπειτα έξητήθησαν οι μεταξή σταθμοί. Τίποτα δεν ήξεραν... Μόνον έτι έθωδθη το αεροπλάνο επάνω από τον 'Ισθμό...

Άρχισαν τότε α' έρευναι... Η άστυνομία άνεπείσθη... Οι χωριάτες της Κορινθίας έπέθησαν σε κίνηση...

Τέλος μέσα στα νερά τού Κορινθιακού βρέθηκε τό πτώμα τού Καραμανλάκη και τό μισοβυθισμένο και σπασμένο αεροπλάνο του... Τό σημείο που έπεσε το αεροπλάνο ήταν 800 μέτρα από την άκτι...

Έπειτα εξακριβώθη ότι μερικοί χωριάτες είδαν τό αεροπλάνο να πέφτει κι' έφωσαν εις βούθρον... Μάταια όμως! Είδαν ώστόσο τον Καραμανλάκη να παλινά με τα χείλητά, δέν τον επρόφωσαν... Όσο να πλησιάσουν είχε πνιγί!

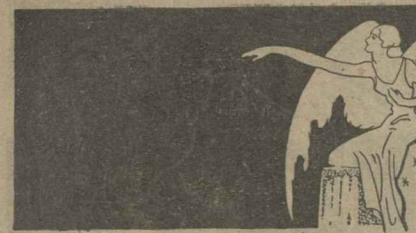
—000—

Έτσι σε ηλικία μόλις 24 χρονών ο 'Αλέξανδρος Καραμανλάκης σκοτώθηκε από αεροπορικό δυστύχημα. Άν και σκοτώθηκε άσποπα, έλαβε πολλές τιμές. Η χείρα του έγινεν επίσημη και ο τύπος έγέμισεν ολόκληρες σελίδες με ποικιλίες τού δυστυχήματος...

Η άσκαση όμως αυτή θύα επήρε την μορφή συμβόλου. Αίγες κήνες κατόπιν, που απήκαμε στον πόλεμο του 1912, ή αυτόθυσια τού Καραμανλάκη έστάθηκε σαν υπόδειγμα. Κι' έτσι ο άτυχος ώραιος νέος δεν πήγε άδικα χαμένος.

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΛΑΗΣ

ΡΟΛΑΝ ΤΟΥΤΑΙΝ, Ο ΘΙΑ- ΣΩΤΗΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Δεν μπορεί κανείς παρά να τον παραβάλει με τον Ντοβγκλάς Φαίρμπανκ, πατέρα, τουλάχιστον για την ευκίνησή του, την ζωηρότητά του και την μανία του στην αληθινή επιδείξεις. 'Αλλ' αν εκτιμάται σ' έναν ήθο-ποιο ή ζωηρότης του αίσθηματος, ή ευκαμψία και ή ετοιμότητά του πνεύματος, επιβάλλεται επίσης σ' αυτόν να έχει κι' ένα πρόσωπο, μια σιλουέτα—πλαστικές αξίες ανα-πνευστικές στον κινηματογράφο,—καθώς και την αίσθηση της κινήσεως, στοιχειώδη προ-πόθεση των περιπετειών. 'Ο Τούταιν τα έ-χει όλα!

Ύστερα από αναρίθμητες περιπέτειες της ρελλής παιδικής και νεανικής του ζωής, ή τύχη, μια μέρα, τον οδηγεί στον κινημα-τογράφο. Ήταν κι' αυτό ένα από τα πολλά φευγαλέα και σύντομα περιστατικά, με τα οποία τον είχε συνηθίσει η περασμένη του ζωή. 'Επαιξε στην 'Ασπρά των θεατρών, την ταινία του Τζακ Κατλάν, έναν μικρό ρολάκο θεατού του ιπποδρόμου ή ο οποίος έ-πρεπε να κλέψει ένα πύργημα πάνω από 50 καθίσματα! 'Επειτα του εμπιστεύθηκαν έναν ισόδουλο ρόλο στην «Απάνθρωπη». 'Επρό-κειτο, αυτή τη φορά, ν' ανταλλάξει μερικά γρονθοκοπήματα μέσα σε μιαν αιώουσα συ-ναυλιών!

Ενθαρρυνόμενος από τον Λερμπίε, τον δεύτερο σκηνοθέτη του, ο Τούταιν ετοιμαζό-ταν να ερμηνεύσει κι' άλλους ρόλους πιο ενδιαφέροντες, όπου θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει την αλ-ληλουργία του προσώπου. 'Αλλ' ένα αεροπλάνο ατύχημα κατέστρεψε εκείνα του τα στέ-δια.

Άρχισε τότε το επάγγελμα του αεροκαρδάρου. Σε κάθε α-εροπορική του, έτελεσε διάφορες τομής επίδειξης πά-νω σ' ένα αεροπλάνο εν κινή-σει,—ελεύθερο βάδισμα στα φτε-ρά, τούμπες, τεχνάσματα ισορ-ροπίας, αιώρησεις με τα δόντια, και άλλες ασκήσεις, την μια πιο τομής από την άλλη. 'Εκαμε αυτή την ζωή επί πέντε δόκιμα χρόνια, περιφέρον-τας ανά τον κόσμο το ριζοκίνδυνο και αδιά-φορο ύφους του, την αδιόρθωτη αμεμηνία του. Ταξιδεύοντας για γούστο του, γνώρισε μια μέρα και της φυλακής της Νεαπόλεως, όπου υποχρεώθηκε να μείνει... οικότορος για κάποιον καιρό, εξ αιτίας μιας έρωτι-κής άπορησίας του!

Πρόπερι, ο σκηνοθέτης Ζαν Σου ζήτησε έναν «έν-πνευστο» που να έφερε να χορεύει και να τραγουδά, για την γαλλική έκδοση των «Βιεννέζικων 'Ερωτών», μια κωμωδία διαν-θισμένη με τραγουδάκια κατά το σύστημα των γερμανικών όπερετών. Του παρουσία-σαν τον Ρολάν Τούταιν, ο οποίος και ελε-γή για να κρατήσει αυτό τον ρόλο.

'Ετσι, ξαναρχίζοντας στον κινηματογρά-φο, ο Τούταιν δεν τον εγκατέλειψε πιά. Στα σκηνότιο της Παράμουν έλαβε μέρος σ' ένα σκέτο Κόριον: «Καλησπέρα σας, Κυρίες και Κύριοι».

'Επειτα, στην εταιρεία 'Οσο, το «Μυστή-ριο του κίτρινου διαμάντι», υπήρξε ή πρώτη μεγάλη ταινία που του επέτρεψε την πραγ-ματοποίηση των ονείρων του. 'Απέδωσε με την μεγαλύτερη δυνατή φιλοτιμία τον τύπο του Ρουλαμπίλ, δανειζόμενος του βίτη την ευθύνη του, τα νείματα του και μια μεγάλη αφέλεια εκφράσεως, εκτός έννοιας των άλ-λων πρωταγωνιστών που απαιτεί το κείμενο του έργου. 'Ενοιωσε τον εαυτό του πραγμα-τικά εύτυχη παίονοντας έναν ρόλο που του επέτρεπε να υπερβεί τα τραπέζια, να σφι-

γορουνά σαν δαιμονισμένος μέσα στους δι-αδρόμους, να τρυπώνει στα σπεία από την καπνοδόχο, να πηδά από την μία στέγη στην άλλη κτλ., πράγματα όλα αυτά που τον έ-φεραν στο στοιχείο του.

'Επειτα από έναν τέτοιο θρίαμβο, ο κινη-ματογράφος δεν μπορούσε πιά ν' αφήσει στην άρραβια ένα τόσο ενδιαφέρον ταλέντο. 'Ο Ρολάν Τούταιν άμέσως σχεδόν εμφανίστηκε και στην κωμική «'Ασπρά των γένων», ο-που αναδείχθηκε ένας επιτηδείτατος δεξι-τέχνης του σκί.

Κατόπιν ξαναπέρασε τον ρόλο του Ρουλα-μπίλ στο «'Αρωμα της Κυρίας με τα μαύρα», συνέχεια του «Μυστηρίου του Κίτρινου Δω-ματίου».

Τον ξαναβρίσκουμε φυσικά ανάμεσα στους έ-διους ήρωες, αλλά σε μια έντελως διαφορε-

Ο Ρολάν Τούταιν.

τικήν ατυφύρα: το σενάριο είναι εδώ πολ-λύ δραματικότερο και ή «έξωτερική» σκη-νές πολύ περισσότερες. Αυτό, έννοια, εν-θουσίασε τον Τούταιν, συνθηκισμένο στην ύ-παίθριες επιδείξεις και ελεύθερο να εκτελέ-ση κινησικές ακροβατικές ανάμεσα σε σω-ρεία αίσθηματικών περιπετειών.

'Ερχεται δεύτερα το τρίτο του «Αιμά-λωτος της καρδιάς μου» με συμπαικτρία την Μαίρη Γκλόου, όπου στερώνεται τέλος ή φήμη του ως ενός πρώτης τάξεως «έν-πρε-μια» σκαλοπού.

Τώρα ή εταιρεία 'Οσο του ετοιμάζει μια σειρά κωμωδιών, των οποίων τα σενάρια όλα γραμμένα επιτηδώς γι' αυτόν, θα δώσουν την ευκαιρία στον Ρολάν Τούταιν να επιδείξει ό-λες της δυνατότητες του πολύπτυγου και α-νεξάντητου ταλέντου του.

—ΟΟΟ—

Γράμματα αστέρων.

Συχνά, στο καθημερινό ταχυδρομείο του νους, υπάρχουν ποικίλα διασκεδαστικώτατα και χαριτωμένα. Τελευταία, ένα γράμμα που έφερε την έξης μόνο διεύθυνση: «Μάριον, ήν. Πολιτείας», δόθηκε στην Μαίρη Νταί-ρε. Μιαν άλλη φορά ή Γκρέτα Γκάρμπο πη-ρε ένα γράμμα που ή φακέλλος του είχε την έξης επιγραφή: «Γκρέτα Γκάρμπο, Κύριος

Ο Μπάστερ Κίττον παίρνει γράμμα απευθυνόμενα απλώς προς τον κ. Μπάστερ, ένα δε απ' αυτά προήχεται από κάποιον ή-γενή της Βέρνης, που προσκαλεί τον ή-ρο στην καλύδα του.

Ένας ιαπωνέζος φαρμακ. έπρόκειτο να Νόρμα Σίφρεν να της στείλει φάρμα εις α-τάλλαγμα μερικών φωτογραφιών της. 'Ο ή-λιαν Χαϊνές πήρε έναν λαμυρότη, με-μένον από έναν φυλακισμένο με τ' απ' που είχε χρησιμοποιήσει σε έναν άστυρ-μο!

Τέλος, ο αλησμόνητος Λόν Τσάνε έ-νε καθημερινώς σχεδόν γράμματα από τον ή-ρο, οι οποίοι έπαισαν ότι είχε την ναυη να κάνει... θαυματουργούς θεραπεί-

—ΟΟΟ—

Η αλάνια νεότης.

Η Μιστεγκέτ, ή Φάνου Ούαρεν, ή Φαν-Μασσάι και ή Μας Μούραυ είναι σπου-τάστατοι καλλιτέχνιδες, που αποτελούν το ζωντανότερο παραδείγματα της αλάνιας νε-ότητος. 'Από 55—65 έτών ή καθεμία, έ-προυν μια τέτοια νεανική δροσιά, ώστε να συναγωνισθούν οποιαδήποτε κα-λή. Και έχουν ή καθεμία το μυστικό της.

Νά, τί λέγει π.χ. σε μια συνέντευξη ή Μας Μούραυ που τόσες φορές έλαβε με την αειβλή νεότητά της στην όψη:

«Η ομορφιά και ή ύγεια είναι συντη-καί γείτονας. 'Οτι ωφελεί την μια, ωφελεί και την άλλη. 'Αν ο γυνώκ π.χ. είναι ασφαλές μέσον για να ομορφήν με τον κ.χ. είναι συνάμα και ένα δόξιο μέσον να διατηρηθή ή πλαστικότης του σώμα-τος. 'Εγώ τουλάχιστον στον γυνώκ μου, ν' ανάπαυση του κορμού και του πνεύμα-τος. 'Ο γυνώκ επίσης μου έδωσε πολυάριθ-μους: την σύνθεση των δημασιών που πνιγνύσα, την ανάγκη να ζήσω την ζωή των άλλων για να κλέω όρατη την όψη-ση. 'Εξ άλλου τίποτε δεν μπορεί να έλθει με την έκσταση, με το αίσθημα της πλ-ελευθερίας, που δίνει ο γυνώκ. Στον γυνώκ πόν πιστεύω πως όφειλο την νεανική-μην».

'Ιδού λοιπόν μια συνταγή αλάνιας νε-ότητος που μπορούν να την χρησιμοποιή-σουν όλες οι γυναίκες.

—ΟΟΟ—

Οι συγγενείς των αστέρων.

Τό να είναι ένας ήθοποιος στενός συ-γγενής ενός περιφημού αστέρου τον ωφελεί τον βλάπτει; Νά, το ερώτημα που απη-νε ένα αμερικανικό κινηματογραφικό τα-λέντο σε ώριμους καλλιτέχνες. 'Απ' απαντήσεις παραθέτουμε εδώ την πιο πε-κτηριστική του Σιδνέ Τσάπλιν, ενός του Σαρλό.

Ο Σιδνέ Τσάπλιν λοιπόν απάντη-σε: «Γνωρίζω κι' αυτήν καμία απ' απ' παρ' μου πόν από την ταινία «'Η του Τσάρλου». Κι' αν σε έβλεπαν στην ή-θα έλεγαν: «Πιστεύετε ότι αυτό το ή-πο-μενον είναι συγγενής του Σαρλό; Πισ-τεύω ότι ο Σαρλό έχει αδελφόν».

Έλεγαν: Κόττα! είναι αδελφός του Σαρ-λού; Τά τα μαλλιά του είναι ίσια; Τό Σαρ-λού είναι κατάρρα! Είναι πιο ήλικιωμένος; 'Εχουν εν τούτοις κάτι το κοινόν, στα μάτια. Μου κάνει εντύπωση να είναι κι' αυτός τόσο κωμικός!... 'Εγώ νο-μίζω ότι ο καθένας μπορεί να επιτύχει ά-ποτελέσματα, αν έξωθι να εκλέξει έναν τέ-τοιο ρόλο σε μιαν υπόθεση που να τον ή-γη στην εντέλεια. Και τότε ο ήθοποιος είναι καλός, έστω και αν έχει πάρα πολ-λούς που να παίζουν τους ίδιους ρόλους στον κινηματογράφο.

Η ΤΡΑΓΩ- Σ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ANDRÉ BIRABEAU

ΜΙΑ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Αυτή ή κ. Βώξ ήταν πάντα λιγνή, ελα-φρύμυα. Μά πάλι τόση άσηχημά δεν δι-καλοποιείται! 'Εγινε μέσα στο συρτάρι της ένα πακέτο ένοχοποιητικών επιστολών, και όμως τί κάνει; 'Από τό Σαιν-Μισέλ όπου έ-γενε εγκαταστή ή το καλοκαίρι, γράφει στον άντρα της, ο οποίος πορεύεται με την συντηγή εκεί εντός ολίγου: «Νά μου σέ-νεις όταν θάβης της κρεπ-ζωζέτ κομψι-νέ μου, της ρόξ και της υδρ που θα της δώ-θης μέσα στο συρτάρι της δείτερος σισρά».

Της προσέλασε μου αν και δεν θυμόμην και τόσο καλά πού είναι... Φυσικά ή κ. Βώξ πελαγώνει μέσα στα άσπορονα, δεν βρίσκει της κομψιζόν, αλλά βρίσκει τα γράμματα!

Και τί γράμματα! Τό έσομένον της! Μό-νον αυτά ήσαν άσχετά να άρξουν άποπληκτο έναν σύζυγο. Καί ή κ. Βώξ ιδρύει, πνίγεται, και αν δεν έκανε κανένα κακό, είναι επειδή και οι δύο ένοχοι βρίσκονται μακριά εκείνη την στιγμή: ή γυναίκα του στην έξοχή, και ή έσοτης ταξιδεύει προς έξω σε ποίαν ά-κη της γης, επειδή είναι οέποστον κάποιες ένομοιές.

Κι' έτσι το έσπασμα της δογής του κ. Βώξ έχει τον καιρό να καμάρει. Θά ζητού-σε λοιπόν άπολυστα διαζύγιο.

Αυτό δεν ήταγε δέδωκα, δύσκολο, αφού είχε τα ένοχοποιητικά γράμματα στα χείρα του. 'Ο κ. Βώξ παίρνει για δείγμα τρία απ' αυτά και πηγαίνει να συμβουλευθή έναν φίλο του δικηγόρο.

—Είναι πολύ άποκαλυπτικά, λέει ο δικη-γόρος. Και μόνον αυτά τα τρία άκούουν για την υπόθεσή σας. Μήπως έχετε και άλλα;

—Ένα μάστο! γρυλλίζει ο σύζυγος. 'Ε-νας οέποστον, βλέπετε! 'Ο κύριος ήταν κα-λαμαρά! Μά είναι τόσο... περιέχουν τέτοιες λεπτομέρειες που... θα προτιμούσα να αή τα βγάλο στην δημοσιότητα, αν αυτά έδω είναι άσχετά.

—Αυτά άκούουν, έπινε ο δικηγόρος.

—Όμως έξανα σταμάτησε έκπληκτος:

—Μα! έκανε ν' άπορία.

—Τί είναι; τί τρέφει; Καμιά περιπλοκή ήμω;

—Όχι... κυττάω τα γράμματά μου. «Πολύδωξη Δημοκρατία». Κι' έχουν ήμερο-μηνία λίγων έβδομάδων όταν ή Πολύδωξη έ-κινουε το κομμουνιστικό καθεστώς... 'Από τα γράμματά μου αυτά έκλυορόθησαν πολύ ό-λγια... Δεν είναι ειδικό για να σας πω την καρδιά ήτα τους... 'Εν τούτοις νομίζω πως άνοι-αυτά άντιπροσώπου μου μια μικρή πε-ριουσία...

Γάργαρος λέξεις που κερώνουν τον άν-θρωπο. 'Ο κ. Βώξ, ο άτυχής σύζυγος, έζω-ρεσεν άκόμη για την θλίβη περιπέτειά του, βρίσκει σε μια φυλογενική κατάσταση που δεν βλέπει τίποτα, τίποτα άλλο από το άτύχημά του. Καί υολαταστά, ή απλή αυτή λείψα, απειροσύνη, που πετάχτηκε έπ' έξω από τον, τον συνεφέρει ά-μέσως. Καί διάφορες περιέργες σκέψεις γο-ρυσθούν μέσα στο μυαλό του: «Η γυναίκα μου έγει έρατ... Αυτά τα άνήλικα γράμ-ματα... Καλά ν' έχει κοροϊφθεί, όμως θα της το πληρώσω έγώ... Τόια γράμματά μου... μά περιουσία... Μέσα στο συρτάρι της άπόλυστο τουλάχιστον καμιά τριανταριά τέτατα... λοιπόν...» 'Αλλ' αυτό είναι το αυ-στηρό του!

Τό ήνο εκείνο βράδυ ή κ. Βώξ έπρεπε να πάει το πρωί για το Σαιν-Μισέλ. Προτού όμως πάει στον σταθμό, έπέρασε από έναν ένοχο γράμματά μου... 'Επειτα έπιστολέ-σε σπίτι του, μερικές της έπιστολές... Κά-ναι μια τούμωρ έκδικηση να την βλέπει να σφεισται στις άγριες δουλειές του σπιτιού, να γαλή τα γέλια της, να κλάει ούτιδες...

Κι' έπειτα, αυτό θάγει μια πρωτότυπη έκδικηση... 'Ανα θα βλέπει την κ. Βώξ να γαλινιάζει πού δεν έχει μια ύπρεση, να στεφτεί το ταξί, να μαγειρεύει μοναχή της, αυτός θα συλλογίζεται τότε: «'Εγινε τρία έ-κατομύρια...» Θάτανε να της στείλω μια λέξη... και όμως δεν λέγω τίποτα! Νά, θά-ναι μια τούμωρ έκδικηση να την βλέπει να σφεισται στις άγριες δουλειές του σπιτιού, να γαλή τα γέλια της, να κλάει ούτιδες...

Κι' έπειτα, μια ώρα ήμερα πού θάγει άκόμη πιο γαλινιάζει, πού τα γέλια της θά-ναι όλοένα κατασταμένα, ή ούτιδες άκό-

μη πιο θάβει—όταν δεν θάγει πιά κωμικά πιθανότατα να ξαναφτάει την ζωή της—έκινος θ' άνασκαλέψη τάχα κατά τύχη τον συρτάρι... Θά δώ ή της έπιστολές... Θά κάνει πως θυμώνει... θα της πετάξη τα γράμματα στα μούτρα... και όταν εκείνη θα του γυρί-ψη συγγνώμη γονατιστή, αυτός θα της πη: «'Απόδίδέ μου πως δεν τον άγαπάς πια αυ-τόν τον άνθρωπο... Πέταξε λοιπόν αυτά τα γράμματα στη φωτιά...» 'Εκείνη θα τα πε-τάξη, γωίς κανένα διαταγμό... Τότε αυτός θα τα κυττάει πού θα κείνεται και άνα δεν θα μείνη πλέον τίποτα, θα ρυλλίση επί τέλους: «Μικροσύνα μου, έκαμες το ψωμί των γυναικών σου! Τόια έκατομύρια! Τά γράμματά μου των έπιστολών του έσοτού σου έζωσαν τόια έκατομύρια φράγκα!» Καί θα την άφιση να οείη εκεί για πάντα απ' την άπελπισία της.

Όραία ιδέα, πού κάνει ποικιλιώδη την ζωή ενός άπατημένου συζύγου κίπως άνε-κτής. Δεν μένει τώρα παρά να περιμένει ή-κείνη την μεγάλη στιγμή. Καί ή κ. Βώξ πε-ριμένει. 'Ηρεα. Παύσει μάλιστα την έντο-ποίηση ήτι ποτέ του δεν ήπρεσε σε τέτοιο βαθμό ήρεως. Τά νεύρα της κ. Βώξ, πού έγει γίνει άκόμη πιο δύστροπη από της έ-γνοιες του σπιτιού και πού τον έξενούσαν τόσον άλλοτε, τώρα δεν προκαλούν παρά ένα πολυσήμαντο γαυόγελο. 'Ο κ. Βώξ τρώει καλά, κοιμάται καλά, γονατίνει. Περιμένει. Πότε-πότε, όρνει και κωμικά υατιά στο συρτάρι: τα γράμματα είναι πάντοτε εκεί. 'Όμως πρέπει να περιμένει λίγο καιρό άκό-μη.

Κι' έπειτα, μια μέρα ή κ. Βώξ άκούει έ-ξονα μια κρυφή πού θάγει από το δω-ατικό της. Τρέχει να δει τί συμβαίνει. 'Αν-τικούει τον κ. Βώξ με γορυλωμένα μάτια μπροστά σ' άνοιχτό συρτάρι να φωνάζη άσθαινοντας:

—'Εδώ... κάτω από τ' άσπορονα σου... ήτανε ένα πακέτο γράμματα... τώρα δεν ή-πάρχουν πιά...

Η κ. Βώξ κατεβάζει το κεφάλι της:

—'Ο! ψυροίσει, τρέφει... Τόσες λοι-πόν και δεν μου είπες τίποτα!... 'Α, πόσο είσαι καλός! Κάθε μέρα πού πενά βλέπω καλότερα πόσο είσαι ευγενικός... 'Εγώ γι-ναιμι όλοένα πιο καμιά... Γι' αυτό λοιπόν ένοιωσα τόση ντροπή, για το καλό μου σκέψη!... Μετανοήσα όμως και τώρα ά-ναπό μανία έσένα τον άντρα μου, τον σύντροφό μου... Της πρόσλας πρόσλας έ-κείνη τα άπαιτά γράμματα και τα πέταξε στα ακροβήτα...

Η κ. Βώξ άνασκήνιζε το κεφάλι. Νομί-ζε ότι θα πέσουν στην άγκαλιά ή ένας πού άλλος. 'Αλλ' έβλεπε μπροστά της έναν άν-θρωπο με μάτια παράφορος, που γεμίζουν έσπλλα, πού την άρπάζει από τα γέλια, την τινάζει και της σπονάει:

—Τάσκιες! Τάσκιες!... Βλάνα! Βλάνα!

Επειδή το γούνα, βλέπετε, είναι ένα πράγμα τούμωρ. 'Ο κ. Βώξ ήταγε έλικό-νις: δεν ήθελε ποτέ να έφωσληθή από τα λείψα αυτά. 'Όμως νοιώθοντας τα τόσο κον-τά, έκεί μέσα στο συρτάρι—δέδωκε πως δεν θα έ άγγιζε ποτέ κανείς—δεν άπόρσε να υή μίσση με τ' άρρωστα τους, να υή γλεντή-ση την παρουσία τους, να υή να θεωρήση λιγνά και σαν δικά του... Καί τώρα, τα γράμματα έκείνα ήσαν γαυμένα...

ANTRE ΜΠΡΑΜΠΟ

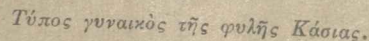

ΜΙΚΡΗ ΓΥΝΗ-ΛΟΓΑΙΔΕΙΑ

Τί προλήψεις ἀποδίδονται
στοὺς πολυτίμους λίθους;

της οάβει τὰ φουστάνια καὶ ὑπογυμνῶν
νὰ περναίη, κάθη μεσμερὶς νὰ τῆς γυμνῇ
τὰ ὀστέα, τὴν καλοῦσα τὴς πού εἶναι τὴ
μὲν, ὥπως ἔλεγε, ἐπάνω σ' ἓνα ψιλο-
τοο. Μόλις τελειώσουν ἡ ἐτοιμασία, ὁ ἄ-
νθρωπος ἀρχίζει μετὰ τὴν συνεισώση. Ἡ φύλαξ
τῶν οἰκιστῶν καὶ ἡ διοίκηση δὲν ἐπιτρέ-
πει καὶ πάλιν σὺνδοξιν, κ' ὁ ἄνθρωπος παροί-
ζεται μόνον στὴν φροντίδα τῆς ἐκμετάλλευ-
σης τοσοῦτος. Τοῦ εἶναι ἀπαρανοήτως ἐν
αὐτῇ ἀκρίβει ἡ ἀπλήρ ἐπισκευὴ στὸ παρῶν
ποῦ σπῆτι, πού ποῖται νὰ τὸ ἀπαρτίθῃ ὡς
ὡς πατήρη τὸ πόδι στὸ σπῆτι τῆς πένης.

Ὁ Λόγιος τὸν διηγούμενον πῶς καὶ στὴ
φύλιν τὸν Μπανγιάις, ἡ γυναίκα, εἶ-
χε ἔκρινε, πού διοικοῦν. Ὁ νέος πού θὰ πα-
ροῦσθῃ, πηγαίνει καὶ ἐγκαθίσταται στὸ γα-

καὶ ἀπὸ μακρὸν κήπους τόπο, προσελθὼν
στὴν φυλὴ τῆς συζύγου του καὶ καὶ γίνεσθαι
πᾶσι τοῖς οἰκογενεῖς της. Ἄν συνῆναι τὴν
συζυγὴν κανένας πάλειος, ὁ σύζυγος ἀποστε-
νεύεται καὶ πολεῖαι ἐναντίον τῆς φυλῆς
του φυλῆς, ἐναντίον τῶν γονέων του καὶ
τοὺς ἀδελφούς ὑποχρεώνεται νὰ θεωρῇ ἐν-
θεοὺς τοῦ πραγματικῶς. Οἱ σκοτεινοὶ πα-
τερὲς ἀπὸ τῶν γυναικῶν των, καὶ ἀνάκλησι,
ἐναι ἀπὸ τὰ συνθετῶτερα θεώματα τοῦ πᾶ-
ντος περιπτώσεως.

Βέβαια, τὰ παραδείγματα τῶν μητρικῶν
καὶ οἰκογενειῶν ἔχουν γίνεσθαι στὴν ἐποχὴ
μας πολὺ σπάνια. Ἰσως νὰ συναντήσῃται ἐπι-
μὴ τὰ κακὰ εἰκαστικά μόνον φυλῆς ποὺ ἐκ-
λυσθῶσι τὸ σύστημα αὐτὸ. Καὶ εἰ αὐτὴ ἐπο-
χὴ ἐκφυλλίσσεται πᾶσι-πᾶσι τὸ φαινόμενον κα-
τεῖναι στὴν τέλει ἀφανισμὸν του.

Οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Πολυτανίας μὲς πᾶσι

Μεγάλη της σελήνου.
Μία άλλη γεωπονική ουσία της Κάσιας, ο Γκάρος ακολουθούν μια γαμήλια τελε-
μοσύνη που έθωπει στο εξωφρενικότερο στυ-
μίο την δουλοαπορέση του σελήνου μέσα
στην δοξαριάση που υπεισέρχεται συστημα-
τικά. Όταν ένας Γκάρος προσκληθώ από μια
κόρη να κάνει το προκαταρκτικό από μια
υπογράφεται να μην ανησυχάει και όταν φτά-
σει η ημέρα των γάμων, μένει στο σπίτι
ενώ η νύφη πηγαίνει και τον παίρνει. Αμέ-
σως τον αναγκάζουν να πλυθεί από την κορ-
α σ' ένα δάμασσο που τον οδηγούν, κλαίον-
τας τον, που από εκείνη την στιγμή θα
γίνει και δική του υπερέλ.
Κατά τον Κιόβαντα, όταν μια νέα Ζούνι-
μας έλθει 'Ινδική ουσία, δηλαδή ένα νέο
ποτό της αρέσει, τότε στέλνει ως δώρο ένα
κομμάτι από το ποτό. Από εκείνη την στιγ-
μή, ο νέος γίνεται αραβωνιστικός της

νουν επί του προκειμένου διδακτικού τα-
ραξήματα. Έχει συναντούμε την έπιση-
ση του πατριωτικού συστήματος, σύμφωνα
με το όποιο η γυναίκα αγοράζεται από το
άντρα, κατοικεί στο σπίτι του και η οικο-
γενειακή κληρονομικότητα πηγαίνει στα αρ-
ρενα παιδιά. «Αλλά, η παλιά μορφοποιή-
ση, που σήμασε έχει επέλσει ή έχει
λιωθεί, εκδηλώνεται άσχημα σε ορισμένες
οικειότητες. Έτσι, μένεις στον τόπο σου
της αγοράς μιας γυναίκας έξωληθή η δι-
κλήρη, ο σλόγκον δεν θεωρείται ένα
παντομέμενος. Έξακολουθεί να μένει στο
πίτι της γυναίκας του και τα παιδιά του πε-
ριφέρονται απ' αυτή την ένωσις άνισχυρη
υπέθετα τους. Ψευδοποιείται έλλοιπή ή
διακοπώσιμη που έπιχοτούν στις κοινότητες
του υποκριτικού τύπου. Σε μερικά έπιση-
μια, ο νόμος επιβάλλει στους έγγονους
να έχουν γάμους μόνον αυτού του είδους, να
έχουν υπάγονται στην δικαιοσύνη
του πατριωτικού συστήματος.

ΑΠΟ ΟΛΕΣ τῆς ἐνδείξεως πὺν ὑπάρ-
χον τῇ ἐφευρέσει τοῦ ἑλισσομένου εἶναι
ἀρχαιοτάτη. Τόσο πάλαι ἀρχαία ἔβλη-
ται, ὡς καὶ στὴν Ρώμην ἀργότερα τῇ συνήθει-
α τοῦ ἑλισσομένου ἦταν πολλὴ διαδεδομένη. Ὁ
Ὅμηρος ἀπαλείπει τὴν ἑσθρία «ἐξουσιᾶς» καὶ
ἀ λαντίον τὴν ὀνομασίαν ἐνοθέουσαν. Σὲ ἀρ-
χαιολογικῶς ὁμοῦ ἀνακαταφέρεται πὺν ἔργων τῶν
Σκενδριανῶν, δρεθίτηκαν κατὰ πανάρχαια ὄρα-
να μετὰ διὰ κορυφαίας μετὰ λαβῆς, πὺν προφο-
ρῶς ἐχρηματοποιεῖτο γιὰ ἑλισσισμόν. Ὑπολογι-
ζεται οὖν τῇ συνήθειᾳ τοῦ ἑλισσομένου καθὼς
καὶ τὰ πρῶτα ἑλισσιστὰ ὄρανα πρωτοβόησαν
2000 χρόνια πρὸ Χριστοῦ.

ΑΛΛΕΣ ΞΑΝΘΕΣ κ' ἄλλες μελα
χρῶνές καὶ καφεῖα, φυσικά, μὲ ξεχο-
ριστὸ πέλτητρο. Ἀπὸ τῆς περιηγη-
τικῆς Ξανθῆς πού ἀναφέρεται στὴν ἱστορία
τῆς Ἰωνικῆς Βοργιά, ἡ ὥρα! Ἑλένη
τῶν Μενελάων, ἡ περίφημη ἑταῖρα Φοῖνη,
ἡ Δανάη καὶ ἡ Πανδώρα. Μελαχρῶνές πάλι
ἦσαν ἡ Κλεοπάτρα, ἡ Σαφώ καὶ ἡ Ἀσπασία.
Ἀπὸ τῆς θρόνιστης μελαχρῶνῆς ἦσαν ἡ Πε-
σέρφνη, ἡ Ἥρα καὶ ἡ μυθολογικὴ Κίρκη, πού
τὰ μαλλιά της λείει ὁ Ὀμηρος. ἦσαν κατὰ
μάτρυν σὺν το σκατὸν τῆς νύκτας. Ἀς μὴν
ἐξέλθωμεν ὁπότε πῶς ἡ βασιλίσσα τῆς ὁμο-
γενείας καὶ τοῦ ἔθνος, ἡ θεία Ἀφροδίτη, ἦταν
Ξανθή...

ΠΟΛΛΟΙ ἀρνούνται πᾶς οἱ ἀρχαῖοι
ἤξευραν τὰ μαθηματικά καὶ τὸν λογισ-
μὸν τοὺς αὐτοὺς καὶ τὸν στοιχειώδη στὸ
γεωμετρίαι. Εἴτις ὁπόσοι θέβηαι πᾶς οἱ ἀρχαῖοι
Εἰλινες μετεχειρίζοντο κάποιαν οὐσίαν, ἀπ’
τῆς ἀποίας ἐκάναν μεγεθυντὰ γινῶσι καὶ οἱ
μεινῆς σμίκροναι μὲ τοὺς ὁποίους κατασκευά-
ζονταν τὰ μαθηματικά ὁρίζονταν στὰ «Στοι-
χεῖα Γεωμετρίας» τοῦ Εὐκλείδου.

Τοις πομπῇ ἐφευρέτης ἱστορεῖ να θεωρηθῇ
 ὁ Νέρον, ὁ ὅποιος φοροῦσε ἓνα λεπτό - καὶ
 ἀπεργάζετο παραπάνω στὸ ἓνα τον μαύτο, γιὰτὶ
 τὴν μισοῦ. Τὰ κατάντο ματογυῖνα ἐφευρέ-
 σθαι, ὅπως θεώσονται ἕνα παιδά χειρόγρα-
 φο, στὸ τέλος τοῦ 12ου αἰῶνος. Ἐφευρέτης
 θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς περιποστούτους συγγρα-
 φῶν ὁ καλὸς/ὁ Φοῦ Ἀλέξανδρος ἀπὸ τὴν
 Σελίν, ὁ ὅποιος λέγεται ὅτι τὰ εἵρεψε τὸ
 1285. Ἄλλοι ἀποδίδουν τὴν ἐφεύρεση στὸν
 Πορτὺο Ράκων, πὸν τὴν παρουσίασε τὸ
 1260.

Στην Ἰταλία, τέλος, πιστεύουν ὅλοι ὅτι τὰ μαργαρίτια τὰ ἐφευρε χάποιος Σαλβίνο, ποὺ πέθανε σὺν τῇ 1317. Ὁ γάμος του σώζεται ἀκόμη στὴν Φλωρεντία καὶ εἶναι χαράζομένη σ' αὐτὴν ἡ ἐξέξ. ἐπιγραφά: «Ἐδὼ ἀναπαύεται τὸ Σαλβίνο ντὲ Ἀυάτι, ἐφευρέτης τῶν ματογαυλίων». Ὁ Θεὸς ἂς τοῦ συγχωρήσῃ τῆς ἀμαρτίας του.

ΥΠΟΛΟΓΙΖΕΤΑΙ ότι ύπό-
χουν σήμερα σ' όλη την Εβρο-
πη γαιανθοκαπνός στρώ-
ματα 62.763 τετραγωνικών χιλο-
μέτρων, ή δν 26,425 στίντ Άνγλίας, 10
χιλ. περίπου στην Γερμανία, 5.500 στην
Αυστρία και Ουγγαρία, 3.500 στν Βέλ-
γιο και 11.000 στην Ρωσία, Τουρκία
και Ελλάδα. Τά γαιανθοκαπνός στρώ-
ματα της Β. Αμερικής υπολογίζονται σέ
130.000 χιλ της Ασίας σέ 500.000 τ.χιλ.

 ΜΙΑ ΟΛΟΚΛΗΡΗ σειρά προλήψεων αναφέρεται στους πολιτισμούς λίκθου: **Το κοράλλι απομακρύνει την δασκαλία.** 'Ο άχατος καταπνέει την διὰ και άποκρύνει τόν κεραύν. 'Ο άμείστης προφυλάσσει άπό τήν μέθη, και είναι ό μόνος πολίτης λίκθου πόν φορείται κατά τήν διάδοξα πένθους. 'Η περνούε-τοποκουά προφυλάσσει άπό τής πώσεως, και άποσβεί τής φιλονικίας τών άνδρυνόντων. 'Ο σάδηνος θεραπειεί τά δηλητηριώδη δηγμάτα. Το τολάσιον σοροτά τά μάγια. Το διαμάντι συμβολίζει τήν δικαιοσύνη, τήν σεαφειότητα και τήν άγνότητα. 'Ο σάφειρος είναι τό έμβλημα τής σωφροσύνης και έγγυαται γιά τήν έκπλήρωση τών πόθων. Το ότάμι χαρίζει τήν συμπάθεια και τήν πόλην.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΑΧΑΡΑΝ, ἡ ὁποία εἶναι τόσο ἀπαρτητή στὸν ἄνθρωπο, ὅσο καὶ τὸ ἄλτι, ἔνεκα τὸν φρεστικὸν τῆς ἰδιότητος, ἦταν γνωστὴ στοὺς ἀρχαίους. Τὴν κατασκεύαζαν στὰς Ἰνδίας ἀπὸ τὸ ζαχαροκάλυμ καὶ γι' αὐτὸ τὴν ὀνόμαζαν καὶ ἐ'Ινδικὸν ἄλτις, τὴν χρησιμοποιοῦσαν δὲ μόνο στὴν ἰατρικὴ. Ἀργότερα οἱ Ἰσπανοὶ εἰσέγαγον τὴν καλλιέργειαν τοῦ ζαχαροκαλύμου ἀπὸ τὰς Ἰνδίας στὰς Καναρίους νήσους καὶ τὴν Μαδέραν, ἡ δὲ ζάχαρς ἀρχισεν νὰ χρησιμοποιηθῇ σὰν σήμερα, μετὰ τὴν διαφορὰ διὰ πωληθῆαι τὸν ἀκριβέ, ὥστε ἦταν προσήμιτο νὰ στα βλάνται τὸν πλουσίον. Τὴν κατασκευὴν τῆς ζάχαρεως, ὅπως τὴν βλέπομε σήμερα, ἐφευρέθη ὀρθοί οἱ Ἑνετοὶ κατὰ τὸν δέκατον πῦκτον αἰῶνα, ἀλλὰ τότε ἔνα μίλ ζάχαρς εἶχε 40 φράγκα, πὺν ἀναλόγη μὲν 200 σμεραινά. Μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν ὅμως τῆς Ἀμερικῆς εἰσήχθη καὶ ἀνεπτύχθη καὶ ἐκεῖ ἡ καλλιέργεια τοῦ ζαχαροκαλύμου καὶ ἔτσι ἐλαττώθηκε καὶ ἡ τιμὴ τῆς ζάχαρεως καὶ ἔγινε προσήμιτ' ὅλον τὸν κόσμον.

 Η ΜΟΔΑ του καφέ στην Γαλλία ξεκίνησε περί τα τέλη του 17ου αιώνα. Ανάμεσα στις άλλες Γαλλίδες κυρίες της εποχής αυτής, η κ. ντε Σεβίγιε, η γνωστή για τις περίφημες επιστολές της, θεωρούσε το ναούρο αυτό απαραίτητο «ποτό»... ἀρδιαστικό ! Συνήθιζε μάλιστα να λέει : « Η μόδα του καφέ διαπερνά ποτέ σύντομα, όπως και των έργων του Ραβάννα » ! Αυτυχώς η... αυτήν, και η δυο προσφίτιες της διαφύλαξαν οικότα. Και οι τραγικές του Ραβάννα έμειναν αθάνατες, και ο καφές έγινε σήμερα «το πιο πολύτιμο ανάγλυφο».

Στην Γερμανία άρχισαν να λένουν καφέ —του όποιου ή υπερβολική τιμή είχε έλαττω-
 θή έν τή μεταξείη σημαντικά— περί τά μέσα
 του 17ου αιώνος. Τέτοια μάλιστα μανία είχε
 πάσει τούς Γερμανούς γιά τή διεξαγωγή αὐτο-
 ποτό, ώστε ο μέγας μουσουργός Σέβαστιανός
 Μπάχ συνθέσσει ειδικό τραγούδι... κατά τής
 χρήσεως τού καφέ !

Τὴν ἐποχὴν περὶ τὴν ἐκείνην ἰδρῶθηκαν στὴν Γαλλία, τὰ πρῶτα καρενάκια, τὰ ὅποια ἀντικατέστησαν, στὸν αὐτοκρατορικὸν δρόμον, τῆς πωλῆς ταβέρονες. Οἱ πρῶτοι θεσμιοὶ λάτραι τοῦ καφέ ὑπῆρξαν, ὡς ἦταν ἐξοπμενον, οἱ φιλόσοφοι καὶ γενικά, οἱ διανοητικοί. Σιγά-σιγά δὲ τὸ φυτὸ αὐτὸ, ποὺ πρωτοφανεύθηκε στὸν Ἅγιο Παῦλον τῆς Βραζιλίας, κατέκτησε ὅλον τὸν κόσμον.

 Η ΧΩΡΑ στην οποία κατ' ἐξοχήν δια-
 τηροῦνται ἀκόμη λείψανα τῆς παλαιᾶς
 εἰδωλολατρικῆς θρησκείας εἶναι αἱ Ἰν-
 δίαι. Ἡ βραχμουνική θρησκεία, ἡ ὁποία εἶναι
 φυσιοκρατική, πῶς ὅλες σχεδόν ἡ ἀρχαῖα
 θρησκεία, ἔχει θεολογήσει τὰ ἔθνα.

Ἄπ' ὅλα τὰ ξῶα οἱ Ἴνδοι λατρεύουν ἰδιαι-
τέρως τὰ κεραφόρα. Ὅπως οἱ Ἀγνῆτοι
προσκυνούσανε στὴν ἀγγελάδα τὴν προσπο-
ποίησιν καὶ τοῖς Ἰουδαῖς, ὅπως οἱ Κόρητες, οἱ Ἑλ-
ληνες καὶ οἱ Ρωμαῖοι λάτρειαν τὸν ταυρό, ἡ-
σται καὶ οἱ Ἴνδοι ἔχουν θεοποίησιν τὸ δοῦδι. τὴν
ἀγγελάδα καὶ τὸ δοῦνάδι. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὴν
γνώμην τοῦς ἡ ἀγγελάδα κατέχει τὴν δημοσι-
οὐγὴν δίδουσαν τὴς φύσεως, αὕτη κατέχει καὶ
τὴν ἐπιλόθειον θεσιν στὸ βραζμυανικὸ ὄθσηκε-
νιζὸ πλῆθος.

Τὰ βώδια καὶ ἡ ἀγελᾶδες εἶναι ζωὰ ἱερὰ
στὴς ἀχανεῖς Ἰνδίας. Οἱ Ἴνδοι τὰ βάζουν μέ-
σα σὲ καλὲς πολὺ καθάρους καὶ ἂν ᾗ
διεξέ τους καὶ τ' ἀφίρουν γὰ περὶ φέρονται ἐ-
λευθερά στὴς ποτιμᾶ καὶ στὰ χωριά. Κάθε π-
στός Ἰνδὸς προτιμᾶ νὰ φάη ἀναμμένα κρέ-
σωνα, παρὰ ν' ἀγγίξῃ στὸ στόμα του κρέας
ἀγελᾶδος ἢ βωδίου.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ χαρτονομίσματα είδαν τὸ φῶς στὴν Κίνα τὸ 1697 π. Χ. Ἐφερον τὸ ὄνομα τῆς Ποταμείας, τὴν ἡμερομηνία τῆς ἐκδόσεως, τὸν ἀριθμὸ τοῦ χαρτονομίσματος, τὴν ὑπογραφή τοῦ διευθυντοῦ, τὸν ἀριθμὸ τῆς ἀξίας του καὶ γράμματα καὶ σὲ εἰκόνα ἕνα ποσὸ νομισμάτων ποὺ ἰσοδυναμοῦσαν μὲ τὴν ἀξία τοῦ χαρτονομίσματος.

Ἐπίσης ἐφεραν τῆς ἐπιβαλλόμενης ποινῆς
στοὺς πλαστογράφους καθὼς καὶ ἕνα ἠθικὸν ἀ-
ξίωμα, τὸ ἐξῆς περίπου : «Κτότις ὅ,τι μπο-
ρεῖς καὶ ἐόδονε μὲ οἰκονομία».

Ἐνα τέτοιο χαρτονομίσμα του 1399 π. Χ. ἐκφύλασσετο πρὸ τοῦ πολέμου στὸ Ἀσιατικὸ Μουσεῖο τῆς Πετρούπολεως. Ἄραγε τὸ φυλάγουν ἀκόμη οἱ Μπολσεβίκοι ἢ τὸ ἔλασαν πιά;

Εἶναι φαγάδες ἢ λιτοδίαιτοι
οἱ Κινέζοι:

ΕΝΩ οί φτωχοί Κινέζοι είναι λιτοδίαιτοι, οί πλούσιοι είναι τραμεσφοί φαγάδες. Δέν τοὺς ἀρκοῦν τοῖα γεύματα τὴν ἡμέρα, πρῶτῃ, μεσημέρι καὶ βράδι, οὔτε τὸ κατὰ τὴς 10 τὸ πρῶτῃ καὶ τὸ εὐφύλλων τὸ ἄπογευμα.

Κατά τὸ δοῦν περὶ τοὺν ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας
αἵματος καὶ τοῦ νεκροῦ ἐκείνου, δηλαδὴ μὴ
πᾶσι ἀπὸ στρεβλῶν γι' ἓνα ποτήρι καλὸ κρα-
σί. Ἀλλὰ τὴν νύχτᾳ τοῦνε κατὰ κατὰ, γὰρ νὰ
μὴ πεινάσουν ὥς τὸ ποῖ.

Γιὰ νὰ μὴν εἶναι ἀπαγορευμένος ὁ κόσμος
νὰ τρέχει καὶ σταγυρὴ στὸ ἐσπιατόριο, ἀπα-
γορεύουν στὴν Κίνα, ζιμπά, ἐσπιατόριο.
Καὶ ἔλπει κανεὶς νὰ περνοῦν ἀμαξίδια
μὲ ἑσπιοτόμοιο ἢ μὲ γυμὰ ἀπὸ αἰῶνι
ζοῦ ἰσχυρὰ. Τὸ μεσημέρι ποιοῦν αἱ βρα-
στὰ καὶ ζουζυῖα. Τὴν νύκτα περνοῦν ἐλλοι-
πλανόδια ποικιλία μὲ βραστὰ ὅτι καὶ ἑ-
οῦ αἶμα χίνας ἢ χοινοῦ, μὲ αἶμα ψιμμένα
σημαίνει ὅτι ποινὰ τὰ μαγειροῦνται ἢ
Κινέζοι δάκνουν νὰ λινεῖ ὅπως τὰ αἶμα
στὴν κλωσάα ὥστε νὰ ἔλθουν στυμμένη μέ-
σα τὸ καυλὶ, καὶ τὸ τῶν μὲ ἑσπιατορική
ἐνδοσκόπηση, πὺ ἀγλῶδια ἡπῆ...

ΑΠΟ ΟΛΩΝ

ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Στην αφίσσα της εβδομάδας
με τον αναμνηστικό
Κίτσα Κορίννα

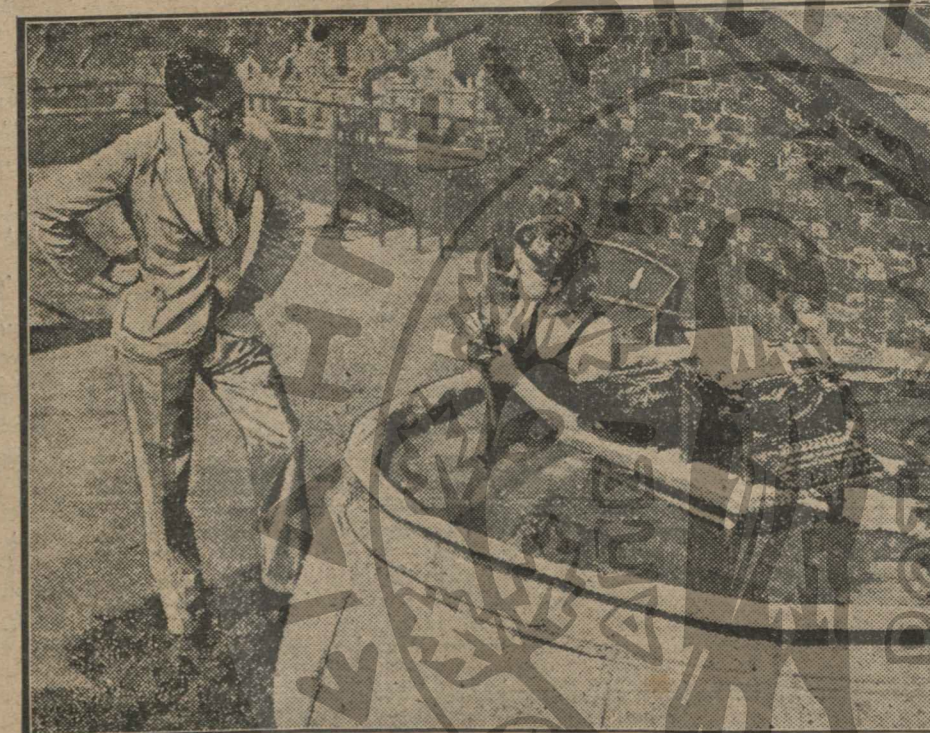
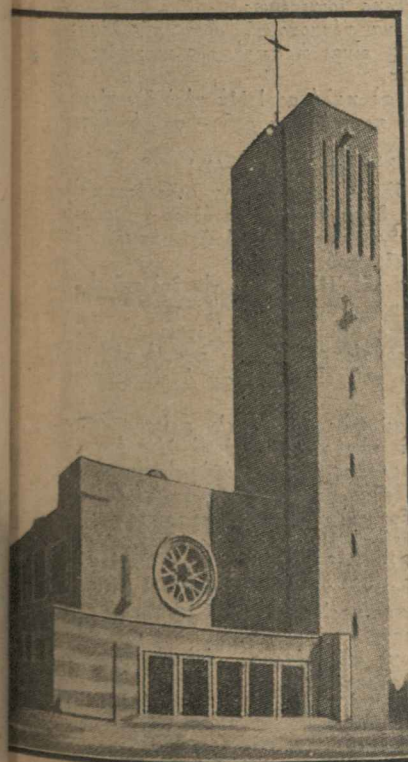
Ἡ γοητευτικὴ ἑλληνὶς στὰρ Κίτσα Κορίννα, σὲ μιὰ τελευταία φωτογραφία της χαρισμένη στὴν «Ἑβδομάδα»
μὲ ἰδιόχειρο ἀφιέρωσή της γιὰ τοὺς ἀναγνώστες μας.

Ἡ Κίτσα Κορίννα εἶνε μανιώδης σωφὲρ. Μιὰ χαριτωμένη φωτογραφία της μπροστὰ στὸ αὐτοκίνητό της, ἔξω ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο τῆς Μεγάλης Βρετανίας, ὅπου διαμένει.

Ἡ Κορίννα στὰ ὑψώματα ἐνὸς ἑλληνικοῦ χωριοῦ, ἀνάμεσα σὲ δύο χωριατόπουλα. Στὴν ἀγ. καλιὰ της βαστᾷ ἓνα ἀρνάκι ποὺ τῆς χάρισαν οἱ χωριάτες...

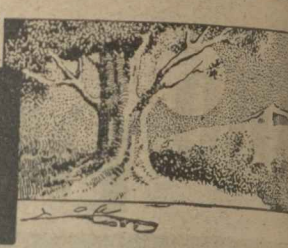
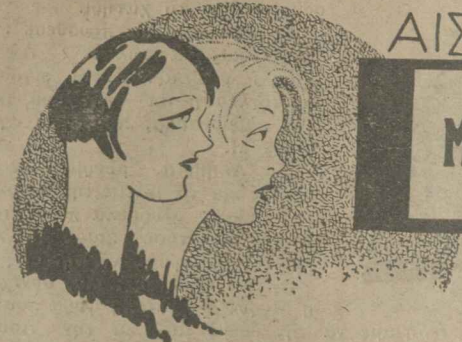

Κτίρια ποὺ κτίζονται τώρα τελευταία στὴν Ἀθήνα, παρουσιάζουν ἐντελὲς μοντέρνο στυλ ἀρχιτεκτονικῆς τους. Ἡ ἀνωτέρω φωτογραφία ἐκκλησίας τῆς Ντούσσαλντοφ μ' ὅλη τὴν κομψότητα ἀρχιτεκτονικῆς της καὶ τὸ ἰδιόρρυθμον καμπαναριό της, δὲν στερεῖται κάποιας λιτῆς ἐπιβλητικότητος.

Ἀμερικανικαὶ ἐπινοήσεις : Ἡ... ἐξυπνότατη αὐτὴ Ἀμερικανὶς δακτυλογράφος ποὺ βλέπετε στὴν εἰκόνα μας μὲ τὸ μαγιό, μπῆσαί σ' ἡν... πλῆθος γεωμετρικῆς της, ἔχει λύσει τὸ πρόβλημα τῆς ἔισις. Ἐγκατεστημένη μέσα σὲ μιὰ μικρὴ δεξαμενὴ γιομάτῃ νερό—εἶδος λατερίνου βαρελιοῦ—ἐκτελεῖ μ' ὅλη τὴν ἀνεσὴ της τὴν ὑπερεστία της, ἐνῶ ὁ προϊστάμενός της ἀπ' ἔξω τῆς ὑπαγορεύει τῆς διάφορες ἐπιστολὰς ποὺ θὰ δακτυλογραφήσῃ !

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟΥ

HANSE ÉTIENNE

—Εμπρός, σας ακούω... Τι θέλετε, παρακαλώ;

—Είναι αυτό, ο αριθμός 14-12;

—Μάλιστα... Ποιός είναι στο τηλέφωνο;

—Κάνετε λίγη υπομονή. Πέστε μου σάς παρακαλώ: ανήκει σε σας εκείνο το μπλε σκούφο αυτόκινητο των δύο θέσεων, με «Πακ-κάρ» πολύ νόστιμη, με τον αριθμό 23.005;

—Όχι. Αλλά μου ανήκει ο άντρας που είναι ιδιοκτήτης αυτού του άμαξιού και που διαρκώς περιφέρεται μ' αυτό...

—Λαμπρά... Έσας ζητούσα... Κυρία μου, είναι απόλυτη ανάγκη να σας ξαναδώ άλλη μία φορά.

—Να με ξαναδώτε; Τρελλαθήκατε; Ποιός είσαστε λοιπόν;

—Αλήθεια, εάν να τρελλαθώ λιγάκι! Είμαι εκείνος στην καρδιά του οποίου χθές το βράδυ γεννήσατε της πιο παράτολμης και της πιο θεληματικής ελπίδας...

—Ελπίδες; Έγώ; Χθές; Θα μου επιτρέψετε να μάθω πώς έγινε αυτό το πράγμα;

—Μη με βασανίζετε άδικα ώραία μου κυρία...

—Μα ποιός είσαστε τέλος πάντων, πού να πάω ο διάβολος!

—Πέστε μου, δεν έχω την τιμή να μιλήσω με την κ. Έρικ;

—Ναι, δέξαι... Μήπως σάς φαίνεται πως εκφράζομαι λίγο πρόστυχα;

—Κάθε άλλο... Αλλά δεν είσαστε σεις χθές στο Παλαι-ντε-ντάν;... Δεν καθόσασταν στο πρώτο θεωρείο κοντά στην ορχήστρα και φροσούσατε ένα γοιτευτικό βραδυό φόρεμα χρώματος νίλ;...

—Ήμουν μόνη;

—Δεν μου λέτε, θέλετε να με δοκιμάσετε, ή μήπως με περιπαίζετε; Είσαστε δέξαι με τον σιγισμό σας!

—Ω!...

—Η μήπως δεν ήταν αυτός ο... Ω, τότε με συγχωρείτε... Ο συνοδός σας ήτανε λιγάκι παχύς;

—Ναι, αν προτιμάτε...

—... Πολύ συμπαθητικός...

—Είστε πολύ άβολος...

—Και πάρα πολύ τρυφερός μαζί σας... Δεν είν' έτσι;...

—Μπρά, αλήθεια... Πάρα πολύ τρυφερός;...

—Αλλά δεν μου λέτε το παρουσιαστικό αυτής;... δηλαδή το δικό μου παρουσιαστικό;

—Σας είδα χθές για πρώτη φορά... Όμως είμαι δέξαι πώς είσαστε ή ωραιότερη γυναίκα μέσα 'κει...

—Περιγράφτε, σάς παρακαλώ, το παρουσιαστικό μου...

—Τι σημαίνει αυτό; Δυσπιστία;...

—Βλέπετε, είμαι γυναίκα... Και μεις ή γυναίκες έχουμε δικό μας τρόπο να ικανοποιούμε την περιέργειά μας... Γι' αυτό θέλω να 'ακούσω άλλη μία φορά από σας αυτή την ιστορία. Λιγηρήστε μου την χθεσινή βραδυά από την άρχη ως το τέλος...

—Τώρα είσαστε πάλιν μούλια!

—Καλά, καλά... Εμπρός, λέγετε πιο γρήγορα!

—Ευχαριστώ... Λοιπόν έπιγα χθές κατά της έντεκα πολλή κακόκεφος στο Παλαι-ντε-ντάν. Είχα την απόφαση να μείνω μόνος: παράγγειλα μια σαμπάνια κ' άρχισα να κιντάω γύρω μου τον κόσμο. Μα κυρία μου, σεις ξέρετε πολύ καλά τι συνέβη κατά! 'Η ματιά μου συναντήθηκε με την δική σας και αχμαλωτίστηκε άμέσως απ' αυτή. Δεν έχω συναντήσει ποτέ στη ζωή μου τέτοια μάτια! Πάντα τα όνειροειδισμένα... 'Ω, αυτά τα μάτια σας που κλείνουν όλος τους όνειρους... Έπειτα εκείνα τα χρυσόξανθα μαλλιά, το υπέροχο σώμα!... Έμεις οι άντρες ως φαίνεται, δεν ξέρουμε καλά τον τύπο της γυναίκας, που μας

αρέσει. Και μόνον όταν τύχη να συναντηθούμε με την ένασφραγιστή των όνειρων μας σ' ένα πραγματικό περιβάλλον—ώ, τότε!... 'Ενόμισα ότι τρελλαίνομαι. Μου φάνηκε ότι σάς κύταξα επίμονα έναν αιώνα... Μα πόσο καλά με νοιώθατε και σεις! Πίναμε στην όγεια ο ένας του άλλου, χωρίς να μας πάση κανείς είδηση! Επειτα πήγατε να χωρεθήσετε κάτι γνωστούς σας στο διπλανό θεωρείο... 'Εγώ κατάλαβα τί σήμαινε αυτό, σιγά σιγά, και συναντηθήκαμε μαζί μέσα στο στενό διάδρομο. Θέλετε να σας πω και τα παρακάτω;

—Μα ναι, λέγετε...

—Τι υπέροχη γυναίκα που είστε!... Λοιπόν, έγιναν έτσι τα πράγματα που σίμαμε για μια στιγμή... Τα χείλη μας ένοθρήσανε και μιλήσανε μεταξύ τους χωρίς λόγια, με την μεθυ-

σας βόλεπα. Ναι, ύπνεζε κάποτε ένας που τον το επιθυμούσα αυτό τρυφερά...

—Σεις!... 'Επιθυμούσατε ποτέ αυτό πράγμα;

—Ναι... Μα θέλω άμα συναντηθώ με πάλιν, να κρύψετε την απογοήτευσή σας σίγουρα θα αισθανόμην. Λάβετε υπ' όψιν πως εγώ δεν αντιπροσωπεύω καθόλου το πρσινό ιδανικό σας: τα μάτια μου δεν είναι γλάστρα εάν την θέλω και τα μαλλιά μου ναι αρκετά σκούρα... Με θεωρούν μελαγχολικό και μολονότι έχω πολύ καλό σώμα, είμαι μόνον αδύνατη. Δω χρόνια πριν όταν ήμουν δωδή για τελευταία φορά, λεγόμουν Μαν Πιέλλε...

—Μάμπελ Πιέλλε! 'Η γοιτευτική τρυφή, μικρούλα Μάμπελ Πιέλλε! Είστε σεις. Είχατε φύγει τότε για την Νίτσα και σάς έχω χάσει από τα μάτια μου!

—Δεν θα κάνετε δά και πολύ μεγάλο αν θέλατε να με ξαναβρήτε! Μετά από τση ενός έτους παντρεύτηκα αυτόν τον παρμα συμπαθητικό κύριο, ο οποίος, όπως μαθαίνω τώρα από σας, μπορεί να μου πολύ τρυφερά μ' άλλες κυρίες!

—Αλήθεια! Δεν είσαστε σεις χθές με τον! Θεέ μου, τί έκανα!...

—Μπορεί να είναι καλλίτερα έτσι, άμα μου Τάλμποτ!

—Και θέλετε πραγματικά να με δίτε; Πσο είμαι ευτυχής, Μάμπελ...

—Ναι, το θέλω. Κι' απόψε το βράδυ μάλιστα! Έλάτε να με πάρετε πριν από τη χτύ, επειδή ακριβώς στής όχτ' επιστρέφω άντρας μου. Αλλά θα σας παρακαλέσω να θεωρήσετε την επιθυμία αυτή να γ'ω μαζί σας εάν μια φυσικότατη αγανάκτηση από μένα μου για την ελεεινή διαγωγή του άντρός μου...

—Αχ, έτσι λοιπόν!... Κι' όμως άλλοι τι λαιμα να γίνουμε εμείς οι δυο μεγάλοι φίλοι!

—Άλλοτε, ελπίζω... Αυτό πέραςα με! Το ρα μάς έκανε να μιζούμε ξανά ή τρυφή την...

—Ω, πώς το λέτε αυτό;...

—Βρίσκετε πώς το λέω αυτό έτσι απλά; Μα αφού συναντήσατε μόλις χθές το βράδυ την ιδεώδη γυναίκα, φοβόμουν πολύ να εγώ δεν παρουσιάσω πιά για σας κανένα ενδιαφέρον...

—Μην είστε κακά, Μάμπελ! Βλέπετε, χθές... δεν θέλω διόλου να ελαττώσω την τιμωσή μου... Αλλά, ξέρετε, αυτό δεν ήμπα παρά μόνον μια στιγμήα μέθη... Μία παρρη, μάλιστα υπερφυσική υπερδιέγερση, μια παραζάλη που την έχει προκαλέσει το τραυλικό κίλημα του χρόνου και ή εναλλαγή των εντυπώσεων. Ένθ από σας, αγαπημένη μου, Μάμπελ, ήλπισα τότε ένα πολύ πιο ήμερο και καλύτερο αίσθημα...

—"Αν θα προσφέρετε την λέξη αγάπη, θα κορεμάσω άμέσως το άκουστικό!... Δι μου άρέσουν ή κοινοτυρίες. Θέλω άπλοστα να πληρώσω την ανάδεια του συζύγου μου με μια παρόμοια ανάδεια! Θέλω να με δώτε μαζί σας, όπως τον είδατε και σεις χθές μ' ετή την κυρία. Θέλω να τον εκδιώξω... Πρώτα να πάμε σ' ένα μεγάλο χορό...

—Μα είναι τόσον απαραίτητο αυτό; Θέλω λοιπόν να φανίτε πιο σκληρή και από τον άντρα σας! Γιατί δεν προτιμάτε να φάμε μαζί σπιτί μου και να θυμηθούμε έπειτα λιγάκι τα παλιά; Λοιπόν τί λέτε, Μάμπελ, αγαπημένη μου Μάμπελ; Σύμφωνοι; Θα περάσω με σ' ε'αφω στης όχτ'... Ναι!...

—'Η Μάμπελ όμως δεν άσπρησε: ή τρυφήνιτρία τους είχε διακόψει...

ΧΑΝΣ ΕΤΙΕΝΝΕ

—Θέλω να πληρώσω την ανάδεια του συζύγου μου με μ'αν άλλη ανάδεια...

—Και μιλήσανε μεταξύ τους χωρίς λόγια με την μεθυστική γλώσσα του έρωτος...

—Ακούστε 'δω, αυτό κάπου μου φαίνεται πως τόχω διαβάσει!

—Πιθανόν να τόχω γράψει αυτό καμμά φορά σε κανένα διόλου μου... Μα σάς όρκίζομαι, δεν ήτανε τότε παρ' ένα προαίσθημα μονάχα των θείων στιγμών που πέραςα χθές...

—'Ενα διόλου σας; 'Ωστε σεις είσαστε ο Πόλ Τάλμποτ;

—Ναι. Με γνωρίζετε μήπως;

—Ο συγγενικός Πόλ Τάλμποτ;

—Ακριβώς...

—Τι συμπτώσεις!

—Θέλετε να σας διηγηθώ τα παρακάτω;

—Δεν μου λέτε, κ. Πόλ Τάλμποτ, πώς φάνομαι;

—Απλοϊστά: όταν βγήκα έξω κράτησα τον αριθμό του αυτοκινήτου σας. Και σήμερα ήγα στην τροχαία κίνηση και ξήτησα σχετικές πληροφορίες.

—Θαμιάσα, κ. Τάλμποτ! Θάθελα πολύ να

—"Αν θα προσφέρετε την λέξη αγάπη, θα κορεμάσω άμέσως το άκουστικό!... Δι μου άρέσουν ή κοινοτυρίες. Θέλω άπλοστα να πληρώσω την ανάδεια του συζύγου μου με μια παρόμοια ανάδεια! Θέλω να με δώτε μαζί σας, όπως τον είδατε και σεις χθές μ' ετή την κυρία. Θέλω να τον εκδιώξω... Πρώτα να πάμε σ' ένα μεγάλο χορό...

—Μα είναι τόσον απαραίτητο αυτό; Θέλω λοιπόν να φανίτε πιο σκληρή και από τον άντρα σας! Γιατί δεν προτιμάτε να φάμε μαζί σπιτί μου και να θυμηθούμε έπειτα λιγάκι τα παλιά; Λοιπόν τί λέτε, Μάμπελ, αγαπημένη μου Μάμπελ; Σύμφωνοι; Θα περάσω με σ' ε'αφω στης όχτ'... Ναι!...

—'Η Μάμπελ όμως δεν άσπρησε: ή τρυφήνιτρία τους είχε διακόψει...

ΧΑΝΣ ΕΤΙΕΝΝΕ

—Θέλω να πληρώσω την ανάδεια του συζύγου μου με μ'αν άλλη ανάδεια...

—Και μιλήσανε μεταξύ τους χωρίς λόγια με την μεθυστική γλώσσα του έρωτος...

—Ακούστε 'δω, αυτό κάπου μου φαίνεται πως τόχω διαβάσει!

—Πιθανόν να τόχω γράψει αυτό καμμά φορά σε κανένα διόλου μου... Μα σάς όρκίζομαι, δεν ήτανε τότε παρ' ένα προαίσθημα μονάχα των θείων στιγμών που πέραςα χθές...

—'Ενα διόλου σας; 'Ωστε σεις είσαστε ο Πόλ Τάλμποτ;

—Ναι. Με γνωρίζετε μήπως;

—Ο συγγενικός Πόλ Τάλμποτ;

—Ακριβώς...

—Τι συμπτώσεις!

—Θέλετε να σας διηγηθώ τα παρακάτω;

—Δεν μου λέτε, κ. Πόλ Τάλμποτ, πώς φάνομαι;

—Απλοϊστά: όταν βγήκα έξω κράτησα τον αριθμό του αυτοκινήτου σας. Και σήμερα ήγα στην τροχαία κίνηση και ξήτησα σχετικές πληροφορίες.

—Θαμιάσα, κ. Τάλμποτ! Θάθελα πολύ να

—"Αν θα προσφέρετε την λέξη αγάπη, θα κορεμάσω άμέσως το άκουστικό!... Δι μου άρέσουν ή κοινοτυρίες. Θέλω άπλοστα να πληρώσω την ανάδεια του συζύγου μου με μια παρόμοια ανάδεια! Θέλω να με δώτε μαζί σας, όπως τον είδατε και σεις χθές μ' ετή την κυρία. Θέλω να τον εκδιώξω... Πρώτα να πάμε σ' ένα μεγάλο χορό...

—Μα είναι τόσον απαραίτητο αυτό; Θέλω λοιπόν να φανίτε πιο σκληρή και από τον άντρα σας! Γιατί δεν προτιμάτε να φάμε μαζί σπιτί μου και να θυμηθούμε έπειτα λιγάκι τα παλιά; Λοιπόν τί λέτε, Μάμπελ, αγαπημένη μου Μάμπελ; Σύμφωνοι; Θα περάσω με σ' ε'αφω στης όχτ'... Ναι!...

—'Η Μάμπελ όμως δεν άσπρησε: ή τρυφήνιτρία τους είχε διακόψει...

ΧΑΝΣ ΕΤΙΕΝΝΕ

—Θέλω να πληρώσω την ανάδεια του συζύγου μου με μ'αν άλλη ανάδεια...

—Και μιλήσανε μεταξύ τους χωρίς λόγια με την μεθυστική γλώσσα του έρωτος...

—Ακούστε 'δω, αυτό κάπου μου φαίνεται πως τόχω διαβάσει!

—Πιθανόν να τόχω γράψει αυτό καμμά φορά σε κανένα διόλου μου... Μα σάς όρκίζομαι, δεν ήτανε τότε παρ' ένα προαίσθημα μονάχα των θείων στιγμών που πέραςα χθές...

—'Ενα διόλου σας; 'Ωστε σεις είσαστε ο Πόλ Τάλμποτ;

—Ναι. Με γνωρίζετε μήπως;

—Ο συγγενικός Πόλ Τάλμποτ;

—Ακριβώς...

—Τι συμπτώσεις!

—Θέλετε να σας διηγηθώ τα παρακάτω;

—Δεν μου λέτε, κ. Πόλ Τάλμποτ, πώς φάνομαι;

—Απλοϊστά: όταν βγήκα έξω κράτησα τον αριθμό του αυτοκινήτου σας. Και σήμερα ήγα στην τροχαία κίνηση και ξήτησα σχετικές πληροφορίες.

—Θαμιάσα, κ. Τάλμποτ! Θάθελα πολύ να

—"Αν θα προσφέρετε την λέξη αγάπη, θα κορεμάσω άμέσως το άκουστικό!... Δι μου άρέσουν ή κοινοτυρίες. Θέλω άπλοστα να πληρώσω την ανάδεια του συζύγου μου με μια παρόμοια ανάδεια! Θέλω να με δώτε μαζί σας, όπως τον είδατε και σεις χθές μ' ετή την κυρία. Θέλω να τον εκδιώξω... Πρώτα να πάμε σ' ένα μεγάλο χορό...

—Μα είναι τόσον απαραίτητο αυτό; Θέλω λοιπόν να φανίτε πιο σκληρή και από τον άντρα σας! Γιατί δεν προτιμάτε να φάμε μαζί σπιτί μου και να θυμηθούμε έπειτα λιγάκι τα παλιά; Λοιπόν τί λέτε, Μάμπελ, αγαπημένη μου Μάμπελ; Σύμφωνοι; Θα περάσω με σ' ε'αφω στης όχτ'... Ναι!...

—'Η Μάμπελ όμως δεν άσπρησε: ή τρυφήνιτρία τους είχε διακόψει...

ΧΑΝΣ ΕΤΙΕΝΝΕ

—Θέλω να πληρώσω την ανάδεια του συζύγου μου με μ'αν άλλη ανάδεια...

—Και μιλήσανε μεταξύ τους χωρίς λόγια με την μεθυστική γλώσσα του έρωτος...

—Ακούστε 'δω, αυτό κάπου μου φαίνεται πως τόχω διαβάσει!

—Πιθανόν να τόχω γράψει αυτό καμμά φορά σε κανένα διόλου μου... Μα σάς όρκίζομαι, δεν ήτανε τότε παρ' ένα προαίσθημα μονάχα των θείων στιγμών που πέραςα χθές...

—'Ενα διόλου σας; 'Ωστε σεις είσαστε ο Πόλ Τάλμποτ;

—Ναι. Με γνωρίζετε μήπως;

—Ο συγγενικός Πόλ Τάλμποτ;

—Ακριβώς...

—Τι συμπτώσεις!

—Θέλετε να σας διηγηθώ τα παρακάτω;

—Δεν μου λέτε, κ. Πόλ Τάλμποτ, πώς φάνομαι;

—Απλοϊστά: όταν βγήκα έξω κράτησα τον αριθμό του αυτοκινήτου σας. Και σήμερα ήγα στην τροχαία κίνηση και ξήτησα σχετικές πληροφορίες.

—Θαμιάσα, κ. Τάλμποτ! Θάθελα πολύ να

—"Αν θα προσφέρετε την λέξη αγάπη, θα κορεμάσω άμέσως το άκουστικό!... Δι μου άρέσουν ή κοινοτυρίες. Θέλω άπλοστα να πληρώσω την ανάδεια του συζύγου μου με μια παρόμοια ανάδεια! Θέλω να με δώτε μαζί σας, όπως τον είδατε και σεις χθές μ' ετή την κυρία. Θέλω να τον εκδιώξω... Πρώτα να πάμε σ' ένα μεγάλο χορό...

—Μα είναι τόσον απαραίτητο αυτό; Θέλω λοιπόν να φανίτε πιο σκληρή και από τον άντρα σας! Γιατί δεν προτιμάτε να φάμε μαζί σπιτί μου και να θυμηθούμε έπειτα λιγάκι τα παλιά; Λοιπόν τί λέτε, Μάμπελ, αγαπημένη μου Μάμπελ; Σύμφωνοι; Θα περάσω με σ' ε'αφω στης όχτ'... Ναι!...

—'Η Μάμπελ όμως δεν άσπρησε: ή τρυφήνιτρία τους είχε διακόψει...

ΧΑΝΣ ΕΤΙΕΝΝΕ

—Θέλω να πληρώσω την ανάδεια του συζύγου μου με μ'αν άλλη ανάδεια...

—Και μιλήσανε μεταξύ τους χωρίς λόγια με την μεθυστική γλώσσα του έρωτος...

—Ακούστε 'δω, αυτό κάπου μου φαίνεται πως τόχω διαβάσει!

—Πιθανόν να τόχω γράψει αυτό καμμά φορά σε κανένα διόλου μου... Μα σάς όρκίζομαι, δεν ήτανε τότε παρ' ένα προαίσθημα μονάχα των θείων στιγμών που πέραςα χθές...

—'Ενα διόλου σας; 'Ωστε σεις είσαστε ο Πόλ Τάλμποτ;

—Ναι. Με γνωρίζετε μήπως;

—Ο συγγενικός Πόλ Τάλμποτ;

—Ακριβώς...

—Τι συμπτώσεις!

—Θέλετε να σας διηγηθώ τα παρακάτω;

—Δεν μου λέτε, κ. Πόλ Τάλμποτ, πώς φάνομαι;

—Απλοϊστά: όταν βγήκα έξω κράτησα τον αριθμό του αυτοκινήτου σας. Και σήμερα ήγα στην τροχαία κίνηση και ξήτησα σχετικές πληροφορίες.

—Θαμιάσα, κ. Τάλμποτ! Θάθελα πολύ να

—"Αν θα προσφέρετε την λέξη αγάπη, θα κορεμάσω άμέσως το άκουστικό!... Δι μου άρέσουν ή κοινοτυρίες. Θέλω άπλοστα να πληρώσω την ανάδεια του συζύγου μου με μια παρόμοια ανάδεια! Θέλω να με δώτε μαζί σας, όπως τον είδατε και σεις χθές μ' ετή την κυρία. Θέλω να τον εκδιώξω... Πρώτα να πάμε σ' ένα μεγάλο χορό...

—Μα είναι τόσον απαραίτητο αυτό; Θέλω λοιπόν να φανίτε πιο σκληρή και από τον άντρα σας! Γιατί δεν προτιμάτε να φάμε μαζί σπιτί μου και να θυμηθούμε έπειτα λιγάκι τα παλιά; Λοιπόν τί λέτε, Μάμπελ, αγαπημένη μου Μάμπελ; Σύμφωνοι; Θα περάσω με σ' ε'αφω στης όχτ'... Ναι!...

—'Η Μάμπελ όμως δεν άσπρησε: ή τρυφήνιτρία τους είχε διακόψει...

ΧΑΝΣ ΕΤΙΕΝΝΕ

—Θέλω να πληρώσω την ανάδεια του συζύγου μου με μ'αν άλλη ανάδεια...

—Και μιλήσανε μεταξύ τους χωρίς λόγια με την μεθυστική γλώσσα του έρωτος...

—Ακούστε 'δω, αυτό κάπου μου φαίνεται πως τόχω διαβάσει!

—Πιθανόν να τόχω γράψει αυτό καμμά φορά σε κανένα διόλου μου... Μα σάς όρκίζομαι, δεν ήτανε τότε παρ' ένα προαίσθημα μονάχα των θείων στιγμών που πέραςα χθές...

—'Ενα διόλου σας; 'Ωστε σεις είσαστε ο Πόλ Τάλμποτ;

—Ναι. Με γνωρίζετε μήπως;

—Ο συγγενικός Πόλ Τάλμποτ;

—Ακριβώς...

—Τι συμπτώσεις!

—Θέλετε να σας διηγηθώ τα παρακάτω;

—Δεν μου λέτε, κ. Πόλ Τάλμποτ, πώς φάνομαι;

—Απλοϊστά: όταν βγήκα έξω κράτησα τον αριθμό του αυτοκινήτου σας. Και σήμερα ήγα στην τροχαία κίνηση και ξήτησα σχετικές πληροφορίες.

—Θαμιάσα, κ. Τάλμποτ! Θάθελα πολύ να

—"Αν θα προσφέρετε την λέξη αγάπη, θα κορεμάσω άμέσως το άκουστικό!... Δι μου άρέσουν ή κοινοτυρίες. Θέλω άπλοστα να πληρώσω την ανάδεια του συζύγου μου με μια παρόμοια ανάδεια! Θέλω να με δώτε μαζί σας, όπως τον είδατε και σεις χθές μ' ετή την κυρία. Θέλω να τον εκδιώξω... Πρώτα να πάμε σ' ένα μεγάλο χορό...

—Μα είναι τόσον απαραίτητο αυτό; Θέλω λοιπόν να φανίτε πιο σκληρή και από τον άντρα σας! Γιατί δεν προτιμάτε να φάμε μαζί σπιτί μου και να θυμηθούμε έπειτα λιγάκι τα παλιά; Λοιπόν τί λέτε, Μάμπελ, αγαπημένη μου Μάμπελ; Σύμφωνοι; Θα περάσω με σ' ε'αφω στης όχτ'... Ναι!...

—'Η Μάμπελ όμως δεν άσπρησε: ή τρυφήνιτρία τους είχε διακόψει...

ΧΑΝΣ ΕΤΙΕΝΝΕ

—Θέλω να πληρώσω την ανάδεια του συζύγου μου με μ'αν άλλη ανάδεια...

—Και μιλήσανε μεταξύ τους χωρίς λόγια με την μεθυστική γλώσσα του έρωτος...

—Ακούστε 'δω, αυτό κάπου μου φαίνεται πως τόχω διαβάσει!

—Πιθανόν να τόχω γράψει αυτό καμμά φορά σε κανένα διόλου μου... Μα σάς όρκίζομαι, δεν ήτανε τότε παρ' ένα προαίσθημα μονάχα των θείων στιγμών που πέραςα χθές...

—'Ενα διό

ΥΠΟ FELIX CARR

"ΓΥΝΑΙΚΑ Η ΣΑΤΑΝΑΣ;"

00000000000000

00000000000000

Η Μάριον Κόλλινς είνανζε ελαφρά στον αέρα δυο τολύπες καπνού ανάμεσα από τα θαμμένα γαλόνια της και, γέροντας πίσω το κεφάλι, σε μια ήδονιστική αναπλήρωση παρασπένων στιγμών, άρισε ένα βαθύ στεναγμό γεμάτο ήδονα...

—Αχ, Παρίσι!

Η φίλη της Τζέουν Ντόβ την εκύτταζε κάπως παραξένα και την ερώτησε.
—Τι έπαθες, Μάριον; Έλαγιάσες το Παρίσι; Δεν είναι μια θουάδα, που έπεσαν-φες απ' εκεί και νοσταλγείς τη ζωή του Παρισιού;

—Ω, Τζέουν, έκαμε η Μάριον Κόλλινς, με μια ύλη λάμψη στα μάτια, είναι πέντε χρόνια που πηγαίνεις κάθε χρόνο στο Παρίσι, όπως κι' εγώ, μα εσύ δεν γνώνεις ακόμη και ούτε είναι πλανημένη να γνωρίσεις τις ανατριχίλες των μοντέρνων απολύσεων του Παρισιού...

—Τι έννοιες όταν λες «μοντέρ-νους απολύσεις»;
—Μα πρέπει να ξέρεις, μικρούλα μου, πως η απόλαυση έχει αξία όταν σου προσφέρει μια έντελως νέα συγκίνηση. Μόνον τότε. Και το «νέο» αυτό κάνει ωραία την ζωή για μια μέρα—ή μάλλον για μια νύχτα. Είναι όμως άγικον να προσφέρουν την ίδια συγκίνηση δυο συνεχόμενες νύχτες. Πρέπει να βο-δθί και η άλλη. Η ιδέα των νέων, των πρωτότυπων μέσων του δυνα-τό συμμαχικού και ψυχικού συγ-κλονισμού, τα «φίλμ» αυτά, πλη-ρώνονται ακριβώς τότε... Και ξέρεις, εγώ, όταν πηγαίνω στο Παρίσι, δεν σπαταλώ τα χρήματά μου ά-γροζώντας παλιές εικόνες και σα-καρισμένα επίπλα...

—Αγοράζεις «φίλμ»;

—Ακριβώς!

—Και είναι ήθικα όλα αυτά τα περιήμα-μια του συγχρονισμού;
—Ηθικά; Πο! Όραίο είν' αυτό!... Ρωτάς αν ποινωδώς επαγχοήσας, «φίλμ» θα πη κάτι έξω από το κοινό και τετριμμένο. Και είναι γνωστόν, πως τα κοινότερα πράγ-ματα είναι τα λεγόμενα ήθικα.

—Ωστε, δηλαδή... οργιάζει κυριολεκτι-κώς στο Παρίσι;

—Μα γι' αυτό και πηγαίνω...

—Και τα όργανα βέβαια είναι...

—Σου είπα! Δεν υ' ενδιαφέρει η ήθικη τους ποιότης, διάκοψε η Μάριον Κόλλινς.

Έκείνο που μ' ενδιαφέρει είναι το «φίλμ», Βουτώ και στην βρωμενότερη λάσπη, Φθί-νει να το δω!

Η Τζέουν Ντόβ άνοιξε τα μάτια της από εκπλήξη. Βροποθετήθηκε καλλιτέρα επάνω στην αναπάντη της πολυθρόνα, άπλωσε το γέρι της στο διπλανό τραπέζι κι' έπρεπε από την γουσή της τσιπκιάς ένν άρρωμι-τικό αίγυπτιό σιγασέτο, το άναψε κι' ε-ρίστανε την Μάριον:

—Ωστε, αν να λένε του λόγου σου, τελοκρόντος, τώγεις οίξει έξω για καλά;

Γι' αυτό ρωτάς και πηγαίνεις στην Εβ-ρώπη ναούς τον Άντορα σου;

—Ξέρεις, οι Άντορες είναι πάντα πολυ-πτιζοί...

—Ο, ή ήθικη για σένα είναι πόβηης;

—Πάλι ή ήθικη στη μέση; Σου είπα πως κάνεις μια πολύ κομική σιγούσα με της σκουριασμένες ιδέες σου.

—Ουολούθ, Μάριον, πως δεν σε είχα γνωρίσει καλά. Δεν εφαναζίζονταν πως αυτό το λεπτό πλανητάκι, που λέγεται Μάριον Κόλλινς, δηλαδή κόρη ένδς πολυκατασκευα-σίου ενοσταπιάσμου και σβύγος ένδς τια

πεζίτου και γερούσιςτουθ ήταν ένν έκφυλο πλάσμα που θά ζηρούσε την ήδονή έστω και στον βούκο...

Η Μάριον έγέλασε με μια περίεργη αὐτα-ρέσκεια.

—Ωστε δεν δείχνεις τίποτε από ότι κάνω ή μορφή μου;

—Σε θεοιδώ, όχι.

—Είναι γιατί δεν ξέρεις να γνωρίζεις...

Οι σύντροφοί μου έχουν πιο γερό μάτι. Α-ναγνωρίζοντας αμέσως μεταξύ μας... Ου-μώμαι πως εσηκώθηκε από τη θέση του και ήθελε κοντά μου και υοό μίλησε, σαν να-μαστε παληοί γνώμοι, ο Άντορ Μαρτέν.

—Παρωμένο τον Άντορ Μαρτέν. Έτσι από το Παρίσι μόνο και μόνο για μένα.

Η Μάριον Κόλλινς έριξε μια γρή-ματρία στο ρολογάκι της και εξακολούθη-σε.

—Τό «Γλ-ντέ-Φράν» ήθελε πού με-ρας. Σε λίγα λεπτά ο Άντορ είν' έδω!

—Πού; Στο σπίτι μου;

—Ναι. Έδω τούδωσα ραντεβού.

—Αυτούμια... Άλλα, ξέρεις... αυτό ή

υπορεί να γίνει.

—Τι; Δεν πιστεύω γάργη την ποικί-να υή δευθή;

—Κι' εσύ δεν πιστεύω γάργη την ποικί-για να χύμης το σπίτι μου κέντρον ο-οργίων σου!

—Α, γά, γά, σαν σχολαστική γενομι-ση δασκάλα έμειπες τότε.

—Άκουσε, αγαπητή μου. Έγεις κάτι ή

καίωμαι να διαθέτεις όπως θέλεις τον έ-σου και το σπίτι σου. Αυτό το σπίτι μου είναι δικό μου και το διαθέτω εγώ. Ο

στίς σου αυτός δεν θα πατήση το πόδι ή

έδω μέσα.

—Έραστής μου! Όραίο είν' αυτό! Πες

σου είπα ότι ο Άντορ Μαρτέν είναι έρω-μού;

—Μα, υοό φαίνεται, πως δεν έτελοζέ-σε «σύντροφο των όργιων» σου.

—Και νομίζεις ότι τα όργανα είναι έν-κά; Άγ, καίωμαι, πόσο καλοσυναι-σαι σ' αυτά τα ζητήματα! Για την έ-έγω τους «ζιγκολό».

—Ναι, γι' αυτούς μου έχεις πλ... Άν-σε όμως, έτσι κι' αν είναι για σένα ο Άν-Μαρτέν, δεν θα το άνοιξω την πόρτα ή

Ο Άντορας μου μπορεί να ήδη από στήν σ-στιγμή. Άκούη κι' ο δικός σου ο Άντορας.

—Προσβάλλεις το φίλον σου όταν πλ-σαι πως δεν θα υπορέσεις να ξεγελή-άντορα σου...

—Δεν θέλω να τον ξεγελάσω.

—Καλά. Τότε μόλις έλθω ο Άντορ, τον πάρω να φύγωμε. Και θα υοό δώ-γούματα να πληρώσω ένα διαμέρισμα έ-γίου για λίγες μέρες. Έξοπαρδισέ-γός, που πληρώσω μια μεγάλη παρτι-λία κοκαίνης και δεν θά πάω γούματα από μια θουάδα.

—Τι είπες, Μάριον; Κοκαίνη;

—Ναι. Σε τρωμάζει ή λέξη; Έσύ, κα-λα μου, τρωμάζεις και με τη σκιά σου. Μην νομίζεις πως όλες τις μοντέρνες ή-νεις έλεγα πούν, της άγοράς με το γα-πού υοό δίνει ο Άντορας υου; Έγω κι' ή

της ιδιότητάς υου έπιγυρίστας...

—Επιγυρίστας ναοκοιτιζόν! Δεν πλ-σαι, Μάριον; Δεν σκέπτεσαι τί τρωμά-ταπορφή θά ήταν για τον Άντορα σου ή

κάλυψς ένδς τέτοιου σκανδάλου;

—Ο Άντορας μου δεν λογιζόζει έ-σής υ.πίζις ή της δικής του.

—Μάριον, δεν είναι μονάχα το γουματικό κέρδ-και ή συγκίνηση...

—Μάριον, με χάνεις να ροζάται, πλ-να υτοέπομαι, που είναι φίλη σου!

—Τόξωσα αυτό και γι' αυτό έλαβα ή

του υου. Δεν ύπάγει κανένας κίνδυν-ανακαλυφθώ ποτέ. Ωστε, μη ροζά-

—Γιατί όχι; Δεν είσαι ή καλλιτέ-φίλη;

—Άσφαλώς.

—Τότε δεν θά υοό το άνηθής, ή υ-σώμε μαζί.

—Αδύνατον!

—Ευκολώτατο. Ξέρεις, είναι ή υ-μέρα που υοό άρέσεις τόσο πολύ.

—Μάριον!

—Έπειτα, σήμερα είμαι έξωμια-ρομένη. Έχω λόγο να θέλω να μένω.

—Τι λόγος;

—Παρωμένο τον Άντορ Μαρτέν. Έτσι από το Παρίσι μόνο και μόνο για μένα.

Η Μάριον Κόλλινς έριξε μια γρή-ματρία στο ρολογάκι της και εξακολούθη-σε.

—Τό «Γλ-ντέ-Φράν» ήθελε πού με-ρας. Σε λίγα λεπτά ο Άντορ είν' έδω!

—Πού; Στο σπίτι μου;

—Ναι. Έδω τούδωσα ραντεβού.

—Αυτούμια... Άλλα, ξέρεις... αυτό ή

υπορεί να γίνει.

—Τι; Δεν πιστεύω γάργη την ποικί-να υή δευθή;

—Κι' εσύ δεν πιστεύω γάργη την ποικί-για να χύμης το σπίτι μου κέντρον ο-οργίων σου!

—Α, γά, γά, σαν σχολαστική γενομι-ση δασκάλα έμειπες τότε.

—Άκουσε, αγαπητή μου. Έγεις κάτι ή

καίωμαι να διαθέτεις όπως θέλεις τον έ-σου και το σπίτι σου. Αυτό το σπίτι μου είναι δικό μου και το διαθέτω εγώ. Ο

στίς σου αυτός δεν θα πατήση το πόδι ή

έδω μέσα.

—Έραστής μου! Όραίο είν' αυτό! Πες

σου είπα ότι ο Άντορ Μαρτέν είναι έρω-μού;

—Μα, υοό φαίνεται, πως δεν έτελοζέ-σε «σύντροφο των όργιων» σου.

—Και νομίζεις ότι τα όργανα είναι έν-κά; Άγ, καίωμαι, πόσο καλοσυναι-σαι σ' αυτά τα ζητήματα! Για την έ-έγω τους «ζιγκολό».

—Ναι, γι' αυτούς μου έχεις πλ... Άν-σε όμως, έτσι κι' αν είναι για σένα ο Άν-Μαρτέν, δεν θα το άνοιξω την πόρτα ή

Ο Άντορας μου μπορεί να ήδη από στήν σ-στιγμή. Άκούη κι' ο δικός σου ο Άντορας.

—Προσβάλλεις το φίλον σου όταν πλ-σαι πως δεν θα υπορέσεις να ξεγελή-άντορα σου...

—Δεν θέλω να τον ξεγελάσω.

—Καλά. Τότε μόλις έλθω ο Άντορ, τον πάρω να φύγωμε. Και θα υοό δώ-γούματα να πληρώσω ένα διαμέρισμα έ-γίου για λίγες μέρες. Έξοπαρδισέ-γός, που πληρώσω μια μεγάλη παρτι-λία κοκαίνης και δεν θά πάω γούματα από μια θουάδα.

—Τι είπες, Μάριον; Κοκαίνη;

—Ναι. Σε τρωμάζει ή λέξη; Έσύ, κα-λα μου, τρωμάζεις και με τη σκιά σου. Μην νομίζεις πως όλες τις μοντέρνες ή-νεις έλεγα πούν, της άγοράς με το γα-πού υοό δίνει ο Άντορας υου; Έγω κι' ή

της ιδιότητάς υου έπιγυρίστας...

—Επιγυρίστας ναοκοιτιζόν! Δεν πλ-σαι, Μάριον; Δεν σκέπτεσαι τί τρωμά-ταπορφή θά ήταν για τον Άντορα σου ή

κάλυψς ένδς τέτοιου σκανδάλου;

—Ο Άντορας μου δεν λογιζόζει έ-σής υ.πίζις ή της δικής του.

—Μάριον, δεν είναι μονάχα το γουματικό κέρδ-και ή συγκίνηση...

—Μάριον, με χάνεις να ροζάται, πλ-να υτοέπομαι, που είναι φίλη σου!

—Τόξωσα αυτό και γι' αυτό έλαβα ή

του υου. Δεν ύπάγει κανένας κίνδυν-ανακαλυφθώ ποτέ. Ωστε, μη ροζά-

ση για τους φίλους σου, είμαι βέβαιη, πως δεν θά πής τίποτε ούτε στον Άντορα σου, ου-τε σε κανένα. Και ακόμη πιο σίγουρη είμαι πως δεν θά βγί λέξη από το στόμα σου από όσα είπαμε...

—Θά σε προσλάβω όσο μωρσέσω. Έννοια σου...

—Δεν πρόκειται να προσλάβεις εμένα.

—Άλλο;

—Τον έαυτό σου.

—Τον έαυτό μου;!! Τι λές, Μάριον; Τι σίγη έγω εγώ με τα ναοκοιτικά και τα δ-μα τα δικά σου;

—Την έξη σπουδαία σέση; ότι εσύ εί-ται ή απόηχός μου. Όλη ή ποσότης της κοκαίνης, που έγω στην κατοχή μου, αν κά-ποτε ανακαλυφθί, θά βοεθί μέσ' στην κρο-δατοκάμρα σου.

—Έ;!!

—Μην τρωμάζεις. Έσύ δεν ξέρεις πως έμειπες ή κοκαίνη υοό μέσ' στο σπίτι σου, ούτε ξέρεις πως θά βγί. Έκείνο, που έχεις σπείσει να χύμης, είναι να ξεγελήεις ή' υ-τά που σου είπα.

—Λες αλήθεια, Μάριον; Ερώτησε κατ-ά-γλωση ή Τζέουν Ντόβ. Μ' έχεις κάμει συ-νιγό σου;

—Μόνο και μόνο για να σε κάω να νοί-σες την ήδονη που δίνουν ή συγκινήσεις...

—Όχι! Όχι! Εφώναζε κατακόκκινη, τό-να από θυμό ή Τζέουν. Αυτό δεν θά το δε-γώ ποτέ. Θά τηλεφωνώσω αμέσως στην ή-κα, Ένδωσα πως είχα μια φίλη, υά

είνα ένα είδη ομοεικό στον κόσμο μου και το έστειλα με τη φίλια μου. Θά σε πα-νιόσω τώρα αμέσως.

Και κινήθηκε προς το τραπέζι με το τηλέφωνο.

Η Μάριον Κόλλινς έγέλασε υ' έναν κυ-νισμό που έκανε κατάπληξη στη στωχ ή Τζέ-ουν που είπα:

—Μην κάνεις τον κόπο, μικρούλα μου, γιατί θά πάη γαίενος. Το ναοκοιτικό θά βο-εθί έω μέσα στο σπίτι σου και θά σου είναι έδωμιο υ' αποδείξεις πως δεν είσαι ένοχος.

Πήρατε καλά. Μην κάνεις καμιά κουταμά-ρα και ρεζιλευθείς ως λαοθέμιτος ναοκοι-κός, γιατί μ' έλα τα μέσα που διαθέτω και την άγνη που σούδω, θά υοό είναι πολύ έπικολο να σε σώσω...

—Μά τι είσαι σύ, Μάριον; Γυναίκα ή Σατανά;

—Και τα δύο. Δώσε υοό ούτσου... Γυναίκα ή Σατανά!

Τα μάτια της Μάριον Κόλλινς έσποψαν από μια άγρια λάμψη, πλ νάσαν φως που έβγαλε μέσα απ' την Κόλαση... Έσσερα έ-μειλίστε στ έλέσασα κι' άπολαύθηκε την εικόνά που έζωνάνεσε στα μάτια της μιάν ένοη ήθηση.

—Γυναίκα ή Σατανά; Εξήθωσες πάλι.

Έσσερα γωίς να κυττάξη καθόλου την Τζέουν Ντόβ, της είπα:

—Ξέρεις, Τζέουν; Της ίδις λέξεις... ή

καθώς την έβλεπες πούκανε ένας στω-γος ζιγκολό, την ώρα, που ξεφυγούσε στην έγκαλιά υου;

—Ξεφυγούσε;

—Ναι. Δεν ξέρεις τί ήδονη που είναι να έλπεις το δουλό σκατοκάσιμα της ανθρώπι-νης άόκα; Ήταν ένας στωγός, όμοιος νός, που πλοηνοήταν για να δίνη το κομύ του στα μαρτύρια. Μια νύχτα, που τον είχα πλώσει για να τον μαρτυρώσουν μπροστά υου, όταν είδα το αίμα να τρέψη στη γυνή ή

ήτη σου και το πόρτωπό του να συσπάζε-ρογιά απ' το μαρτύριο του δουλού του πό-νο, δεν έζωω τί μ' έπιασε εκείνη την ώρα, τί ποινωμένη ένστικτα ζήτησαν μέσα μου και υρόθε ή τρελή έπιθυμία να τον δω να έφηνται...

Τόν πήσα στο σπίτι υου με δυο αίαλα ήκούς μου ανθρώπου; και άροφ τον έβλεπα εκείνη στιγμή, έγω έννοιωσα την άνα-μνηστικότητα γέρφης της ζωής υου άρί-νεται, έσσερα από κάθε δόση ναοκοιτικού, το λεπτό αίμα του να ρέη από της άνοιγ-σής σου γειού του και να υοό χαϊδεύη το πόρτωπο...

—Μάριον!

—Τρωμάζεις, έ; Έγεις δίχρη. Ήταν σκατοκό το μαρτύριο του. Μά αυτό υέ ε-τέλλαν... Και την ώρα που ξεφυγούσε ή

στωγός, υοό έλεγε: «Γυναίκα είσαι σύ ή Σατανά» ένν έγω του δάγκωνα τα γέλια...

—Έκφυλη, κακογούρα!

—Πέ με πως θέλεις! Όχι, όμως έννοι-σε ένν εκείνη την νύχτα, εσύ δεν θά το

νοιώσης ποτέ!

—Τέρας!

—Τό πώμα του ζιγκολό τώρριξαν οι σύν-τροφοί υου στον Σηκουάνα, γωίς να τους δή

κάνεις. Και έσσερα έκείνη εξαφανιστήκανε από το Παρίσι...

—Δηλαδή;

—Έπλεσαν μαζί τους το υυστικό μου...

Έννοια σου, έγω έζωω και κάνω καλά της δουλείας μου. Στην περίπτωση αυτή έδειξε ο Άντορ Μαρτέν την μεγάλη του άρρωσση σε μένα. Είχε στα γένια του τα μόνα πειστή-ρια του έγκλημάτος μου και τα ξεγράνισε...

—Πειστήρια είπες;

—Ναι...

Ένα ματωμένο ποναμισάκι και

το δακτυλάκι υου άποτυπώματα στο υαλί-οι, που έκοιλα της ολέδες του ζιγκολό...

—Είπας βέβαιη πως τα ξεγράνισες;

—Τά έκαμε μπροστά μου. Τώρα κάνεις

δεν μωρσέω να με κατηγορήσεις...

—Κανείς;

—Ναι. Κανείς δεν ξέρει τίποτε, εκτός από

σένα...

—Τότε έγω μωρσέω...

—Όχι! Γιατί δεν σε συμβόρεις. Την νύ-χτα που έννεν το έγκλημα, εσύ δε μωρσέεις υ' αποδείξεις το «άλλοθι», γιατί ήσουν όλο-μόνηχη στο ξενοδοχείο γωίς άποτυπώ...

—Τά έβλεπα στο ξενοδοχείο έγουν τ' ή-νομιά υου.

—Όχι. Τά έβλεπα του ξενοδοχείου έγουν το δικό μου δωμα-ύιο και στο κέντρο που

γλεντούσα καθώς και στο σπίτι, που είχα νοικιάσει, είχα δώσει τ' όνομά σου...

—Ωστε εσύ έσκατώσες τον ζιγκολό και όχι εγώ!

—Τέρας!

—Ήσυχες όμως, αγαπητή μου και δεν

πόκνεται να συμβή τίποτε, ούτε σύ πρόκει-ται να μιλήσεις...

—Μάριον, δεν θέλω να ξαναπατήσεις στο

σπίτι μου!

—Άσσειέσεις; Άροφ έδω περμένο τους

πελάτας μου για να τους παραδώσω το «να-πορσέμα», πως είναι δυνατόν να ήν έννα-πατήσας;

—Α, μα αυτό είναι ωρογτό! Σε τί νόνη

έμειπες!

—Τζέουν, μικρούλα μου, μην παίρνεις υ-τό το βρος, που σε κάνει να σάινεσαι από

κουφή από όσα είπα. Δεν πόκνεται να έν-πε-θής καθόλου! Και τα ποσότης σου θά είναι άοκατά να σου εξασφαλίσουν κάθε άνηση!

—Όχι! Δεν θέλω τέτοιον λεπτά! Δεν θά

θέλω τέτοιον κέρδη! Δεν δέχομαι ποσότης, γιατί δεν είμαι συνένογός σου!

—Όταν ένν ποσότης κατι, άλλοι υου σ' έκείνον, που δεν το δέγεται!

—Με άπειλεις;

—Σε διατάσσω! Είμαι υέλος της συμ-οίας μου!

—Εγώ! Είμαι τρελή!!

—Σε γοειάζωμαι και όσείλεις να με έυ-

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΕΝΑΣ ΑΝΤΙΖΗΛΟΣ ΤΟΥ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΙΔ'

Πώς φαινόντο η ραδιουργίες στην αulή του βασιλέως. — Η άκατανίκητη γοητεία του δούκα ντε Λωζαιν. — Γιατί ο Λουδοβίκος τον έκλεισε στην Βαστίλλη. — Η πριγκίπισσα τεύ Μονακό και το θλιβερό τέλος της.

Ο Άντουαν Νουμπάρ ντε Γκωμόν, δούξ ντε Λωζαιν, ήταν από τους πιο επιρρεπείς ανθρώπους του Λουδοβίκου ΙΔ'. Παντοδύναμος σε μιαν αulή παντοδύναμη, μπορούσε να επιβάλει παντού την θέλησή του, ως τη μέση, που έπεσε στην δωσιμεία του βασιλέως. Ο ιστορικός Μπουσσό-Ραυπυτέν μιλεί με θαυμασμό για της αφάνταστες ικανότητες του περιήγητου αυτού αulικού, που χωρίς νάναι ούτε εξαιρετικής σωματικής διαπλάσεως, ούτε καν μετριάζ ωσιότητος, είχε καταφέρει να γίνει εξαιρετική επί γούνα όλοκληρη έκτος από την εύνοια του μεγάλου βασιλέως του και την εύνοια όλων των μεγάλων κυριών της αulής του Λουδοβίκου ΙΔ'. Η πριγκίπισσα του Μονακό ήταν τρελλά ερωτευμένη μαζί του. Η κ. ντε Μοντεσπάν, πορτομένη έρωμένη του βασιλέως, έκτοτε τον είχε την ποικιλία της Λουίζα ντε Λα Βαλιέ, είχε συνάψει στενότερες σχέσεις με τον δούκα ντε Λωζαιν. Τέλος κι αυτή η Μεγάλη Δεσποινίς, η πρώτη εξαδέλφη του Λουδοβίκου ΙΔ', αισθανόταν μιαν άκατανίκητη κλίση προς τον περιήγητον αυτόν άνθρωπο.

Ο Λουδοβίκος ΙΔ' ήταν άκρως ερωτευμένος με την Λα Βαλιέ, η οποία με την άνογί της βασιλείας Μαρίας Τερέζας, του έγραψε το δευτερό γάμο της, τον Λουδοβίκο των Βουρβόνων. Όσο η αγάπη αυτή είχε άνοιξει να τον κοροίξει κάπως κι ο Λουδοβίκος εγύρευε κάποια ανθρωπότητα αλλαγή. Τα θέληματα της κ. Μοντεσπάν δεν τον είχαν άκρως σαγηνεύσει, και γι' αυτό το άπληστο βλέμμα του βασιλέως σκαίχτηκε στην πριγκίπισσα του Μονακό, που ήταν τότε έρωμένη του ντε Λωζαιν. Μα ο Λωζαιν, που την άποσίωση που είχε στον βασιλέα του και παρά το γεγονός πως η πριγκίπισσα είχε πάρει πια να τον συγκινήσουν η κ. Μοντεσπάν, δεν είδε με καλό μάτι τη θέληση του άρμονίας του. Και χωρίς να νάση καλό διαμήνυσε στην πριγκίπισσα, πως δεν της έδωκε να δειχθεί της τρυφερότητας του βασιλέως, γιατί διαφορετικά η καλή της στήμη διέτρεχε μεγάλο κίνδυνο απ' αυτόν τον δούκα, που ήξερε να εκδιχτεί της γυναικας που τον περιόρουσαν.

Η πριγκίπισσα βίωσε αντί να φοβηθεί της απειλής του Λωζαιν, άπεράσισε να απαλλαγεί από την τυραννία του, κι όταν ο Λουδοβίκος ΙΔ' την πλησίασε και πάλι για να της εκφύσσει τον θαυμασμό του, η πριγκίπισσα του Μονακό του τα όμιλόγους έλα. Ο δούξ ντε Λωζαιν, εις τον όποιον είχε γαρίσει πορηγομένως την εύνοιά της, δεν θά της επέτρεπε τώρα να γαρή την εδύγία της ερωτικής αulής συγκαταβάσεως του βασιλέως, γιατί ήταν βίαιος, ζηλότυπος, τυραννικός, με δυο λόγια, πολύ επικίνδυνος άντροσπής. Ο Λουδοβίκος ΙΔ' δεν έδωσε στην άογν ήμαρσία από λόγια της πριγκίπισσας, κι όταν την είδε να φοβάται και γι' αυτήν την ζωή της βασιλείας της όποσέθηκε πως ήταν έρωμος να κάνει τα πάντα για γάρο της. Τότε η πορητή πριγκίπισσα ζήτησε από τον βασιλέα να στείλν τον δούκα ντε Λωζαιν στο μέτωπο της Φλάνδρας, όπταν θά μπορούσαν να έπωσληθούν περιήγητα της άποσίωσης. Ο Λουδοβίκος ΙΔ' βόηκε πως η ποστή της πριγκίπισσας ήταν η καλύτερη λύση και την έδινε κι έλας μέσα χάλσε τον δούκα και του άνεκρίνωσε την άποσίωσή του, να φύγη για το μέτωπο. Ο δούξ ντε Λωζαιν όπότε, μαντεύοντας πως η έρωμένη νύχτη άπόσωση όφείλετο στην ραδιουργίες της πριγκίπισσας του Μονακό απ' ένος και της κ. Μοντεσπάν απ' έτερου, που ήθελε ν' άπομακρύνει με κάθε τρόπο τον βασιλέα από

την Λα Βαλιέ, μίλησε στον Λουδοβίκο, να έλναι τρόπο προτοφάνως έλας. Τότε πως τότε μόνο θά πήγαινε στο μέτωπο, όταν τον διώκεις άριστοόττης και πως ήξερε πολύ καλά γιατί τον έστειλε στην Φλάνδρα. Όσο τόσο δεν ήταν άντάξιο βασιλέως το φέροσμή του αυτό, που δεν είχε άλλο σκοπό παρά να του πάρη την έρωμένη του.

Ο Λουδοβίκος ΙΔ' συνήθισμένος να του δείχνουν όλοι τυφλή ύποταγή, σάτισε. Κι αντί να συνεχίση την όμιλία, έδωσε στον Λωζαιν μιαν είκοσιτερόσηρη προθεσμία, για να του φέρη την τελική του άπάντηση.

Ο Λωζαιν, οργίζοντας απ' το πάλντι, πήγε άμέσως στο σπίτι της πριγκίπισσας του Μονακό. Έπειδή όμως δεν την βόηκε εκεί, για να ξεσπάσει, έσπασε τον ύπνοσσο βενε-

Ο γάμος δούξ ντε Λωζαιν.

ταίνικο καθόσθη της σάλας της, που ήταν μεγάλης αίρας. Ο βασιλέας, στον όποιον η πριγκίπισσα παραπονήθηκε για το φέροσμη του Λωζαιν, βόηκε την εύκαιρία να τις πη πως έδωκε δικαιολογημένως την λύσσα του δούκα, αφού έπρόκειτο να στείλν την θελήγισσά του τόσο όωρως πριγκίπισσας. Όταν πέσαν η είκοσιτερόσηρη όωρα, ο Λουδοβίκος έαναλάσε τον Λωζαιν, για να μάρη την άποσίωσή του.

Την άποσίωσή του, Μεγαλειότατε, την έρετε, του έλεε ο Λωζαιν. Η με διορίζετε άριστοόττης η δεν κάνω ότμα από το Πα-

— Εγνώξ, Λωζαιν, πως μιλείς στον βασιλέα σου; Εγνώξ πως μπορεί να μειώσν την θέση σου...
 — Δεν έγνωξ τίποτα, τον διέκοψε άπότομα ο Λωζαιν. Το γιστότερο που μπορείς να κάνετε, είναι να υπο άνωρίσετε τον βασιλέα να στείλν τον δούκα ντε Λωζαιν στο μέτωπο της Φλάνδρας, όπταν θά μπορούσαν να έπωσληθούν περιήγητα της άποσίωσης. Ο Λουδοβίκος ΙΔ' βόηκε πως η ποστή της πριγκίπισσας ήταν η καλύτερη λύση και την έδινε κι έλας μέσα χάλσε τον δούκα και του άνεκρίνωσε την άποσίωσή του, να φύγη για το μέτωπο. Ο δούξ ντε Λωζαιν όπότε, μαντεύοντας πως η έρωμένη νύχτη άπόσωση όφείλετο στην ραδιουργίες της πριγκίπισσας του Μονακό απ' ένος και της κ. Μοντεσπάν απ' έτερου, που ήθελε ν' άπομακρύνει με κάθε τρόπο τον βασιλέα από

την Λα Βαλιέ, μίλησε στον Λουδοβίκο, να έλναι τρόπο προτοφάνως έλας. Τότε πως τότε μόνο θά πήγαινε στο μέτωπο, όταν τον διώκεις άριστοόττης και πως ήξερε πολύ καλά γιατί τον έστειλε στην Φλάνδρα. Όσο τόσο δεν ήταν άντάξιο βασιλέως το φέροσμή του αυτό, που δεν είχε άλλο σκοπό παρά να του πάρη την έρωμένη του.

Ο Λουδοβίκος ΙΔ' βόηκε απ' αυτό διέταξε την σύλληψη του Λωζαιν, που κλειόθηκε στην Βαστίλλη. Η είδηση της φυλάκίσεως του Λωζαιν έκανε μεγάλη αίσθηση στην αulή, γιατί όλοι ήξεραν πως ήταν άνθρωπος έμπιστος κι άποσιωμένος στον βασιλέα. Ίδιαίτερος γάρος η κ. ντε Μον-

τεσπάν, που έδωκε τον Λωζαιν να την έπιοσμή, που είχε πάνω στον βασιλέα και συνελά τωρα το εξής περιήγητο : Όσο άποσιωσν η ήμερη στο άποσίω της βασιλείας, τόσο μιαν άνεξηγητή άνθρωπη κυναι την Μαρία Τουσε.

Η να έρωμναι, άραγε, αυτή η άνέλπστη μεταβολή που είχε άποσιωσν στην έκφραση του άποσίω της Αικατερίνης; Να ήταν κανένα μυστικό; καμμία έμφοσος; ... Η να κατέχε πρώγμντι κανένα μυστικό η στανική βασιλεία, με το όποιον να έρωμναι τον ήρωον έπιοσμή; ...

Ο Λωζαιν, άποσιωσν, όωστος, χωρίς να δειλιάσν καθόλου, άπήνησε :
 — Να... Σκοπέω να σάς σκοτώσω... Προσπαθήστε λοιπόν, αν θέλετε, κυρία, να συμφύγετε με τον Θεό... Σε λίγη ώρα θά έρωσάσντε μεροσά του... Προσενυήγητε...

Η Αικατερίνη έξακολουθούσε να κατάρη τον έπιοσμή στα μάτια, χαμογελώντας άνυμνικά.
 — Το σκαφίκατε καλά αυτό; Ξανάτε σάν να μην είχε όωσι καμμία προσοχή στα λόγια του Μπαρταλιάν.
 — Να, άπήνησε ο έπιοσμή. Σε λίγο, θά έχε κι έως την τύχη του Μαργιάς, της 'Αλίας ντε Λουί, του ναυάρχου Κολινύ, και τότε σάν άλλων θυμάτων σας...

— Πιθανόν... έλεαν άναστενάχοντας με ύποσκη η Αικατερίνη και ξανααίνονοντας το όρος της καλοάγαθης γοητίδας έξακολουθούσε : Η ζωή του κάθε άνθρώπου είναι μετρημένη... Υπάχει μιαν Μοίρα που τα όρχει ότ αυτό... Να... Το έρω... Έρω όωως και καί άλλο... Πώς ές ές δεν μπορείς να με σκοτώσντε; ...

— Και γιατί; Για ποιο λόγο δέ θά μπορούσω να σάς σκοτώσω; ... Έπειδή είσαστε γυναίκα, μήπως; ... Κά, χ... Μάθετε, λοιπόν, ότι για μένα δεν έχετε όωος... Είσαστε το έγκλημα... Και το έγκλημα δεν έχει γένος... Χτυπάς έσες, έρω τη συνεδήση μου ήσυχη ότι άποσιωσν την άνθρωπότητα από ένα τέρας... Γιατί, λοιπόν, δεν θά μπορούσω να σάς σκοτώσω; ...

Και βλέποντας την Μαρία Τουσε, που παρκαλούσθηκε με μάτια γοητευμένα από τον έρωμα την προτοφάνη αυτή μονομαχία, έπρόσθεσε :
 — Μή φοβόσαστε, κυρία... Το έγκληματικό αυτό τέρας, είναι πρώγμντι άκύνδυνο πια... Όταν, σε λίγο, θά σάς συνοδέωω να φύγετε από ότ, δέ μπορείς να είστε ήσυχη πια... Κανένα έρωμντι δεν θά σάς κυνηγή, το παιδάκι σας δεν θά έχη τίποτα να φοβηθή... Το άνθρωπο όωος αυτό τέρας θά έχνη συντροφή; ...

Το όωο μυστηριώδες χαμόγελο έξακολουθούσε να πλανέται στα χείλη της Αικατερίνης. Η άποσία βασίλισσα δεν έλεγε τίποτα φαντασν σταντρομένη όλη σε μιαν σκηνή, σε μιαν προσάβια.
 — Δοκίμαστε, έλε, να με σκοτώσντε; ... Θά ότε ότ το σπαθί σας δεν θά σάς ύπακούσν... Τα λόγια αυτά θά έχε προφέρει με μιαν τέλει πεποίθηση, όστε ο Μπαρταλιάν κυνιέται έρωμντι από ένα παρόξενον συνάσθημα.
 «Τι όόλο! ο σκαφίκατε άστραπάλως. Μήπως τυχόν είσας έρωμντι με κανένα μαγικό φίλτρο, μήπως κατέχε καμμία ύπερφυσική δύναμη; ...»
 — Έρωμντι το σπαθί του.
 — Η άμωρία ές πέση έάνω σας! της έλε, Έγώ, σάς έρωμντι με προσενυήγηται... Άφού δεν θέλετε, θ' άνάφω ένα κελύ για την άμωρική ψυχή σας μετά το θάνατό σας... Άλλο τίποτα δέ μπορώ να κάνω για σάς... Με το σπαθί ύρωμντι προσώρως έναντίον της. Η Αικατερίνη είχε σκαφίκατε, άργά, και τον έκτύπησε με σταντρομένη τα χείρα.

Ο Μπαρταλιάν έρωσσε κοντά της. Με όω-

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Η έκφραση του τρόμου που ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπο της Αικατερίνης με την άνογν είχε εξαφανισθή. Και συνέβαινε τώρα το εξής περιήγητο : Όσο άποσιωσν η ήμερη στο άποσίω της βασιλείας, τόσο μιαν άνεξηγητή άνθρωπη κυναι την Μαρία Τουσε.

Η να έρωμναι, άραγε, αυτή η άνέλπστη μεταβολή που είχε άποσιωσν στην έκφραση του άποσίω της Αικατερίνης; Να ήταν κανένα μυστικό; καμμία έμφοσος; ... Η να κατέχε πρώγμντι κανένα μυστικό η στανική βασιλεία, με το όποιον να έρωμναι τον ήρωον έπιοσμή; ...

Ο Λωζαιν, άποσιωσν, όωστος, χωρίς να δειλιάσν καθόλου, άπήνησε :
 — Να... Σκοπέω να σάς σκοτώσω... Προσπαθήστε λοιπόν, αν θέλετε, κυρία, να συμφύγετε με τον Θεό... Σε λίγη ώρα θά έρωσάσντε μεροσά του... Προσενυήγητε...

Η Αικατερίνη έξακολουθούσε να κατάρη τον έπιοσμή στα μάτια, χαμογελώντας άνυμνικά.
 — Το σκαφίκατε καλά αυτό; Ξανάτε σάν να μην είχε όωσι καμμία προσοχή στα λόγια του Μπαρταλιάν.

— Να, άπήνησε ο έπιοσμή. Σε λίγο, θά έχε κι έως την τύχη του Μαργιάς, της 'Αλίας ντε Λουί, του ναυάρχου Κολινύ, και τότε σάν άλλων θυμάτων σας...
 — Πιθανόν... έλεαν άναστενάχοντας με ύποσκη η Αικατερίνη και ξανααίνονοντας το όρος της καλοάγαθης γοητίδας έξακολουθούσε : Η ζωή του κάθε άνθρώπου είναι μετρημένη... Υπάχει μιαν Μοίρα που τα όρχει ότ αυτό... Να... Το έρω... Έρω όωως και καί άλλο... Πώς ές ές δεν μπορείς να με σκοτώσντε; ...

— Και γιατί; Για ποιο λόγο δέ θά μπορούσω να σάς σκοτώσω; ... Έπειδή είσαστε γυναίκα, μήπως; ... Κά, χ... Μάθετε, λοιπόν, ότι για μένα δεν έχετε όωος... Είσαστε το έγκλημα... Και το έγκλημα δεν έχει γένος... Χτυπάς έσες, έρω τη συνεδήση μου ήσυχη ότι άποσιωσν την άνθρωπότητα από ένα τέρας... Γιατί, λοιπόν, δεν θά μπορούσω να σάς σκοτώσω; ...

Και βλέποντας την Μαρία Τουσε, που παρκαλούσθηκε με μάτια γοητευμένα από τον έρωμα την προτοφάνη αυτή μονομαχία, έπρόσθεσε :
 — Μή φοβόσαστε, κυρία... Το έγκληματικό αυτό τέρας, είναι πρώγμντι άκύνδυνο πια... Όταν, σε λίγο, θά σάς συνοδέωω να φύγετε από ότ, δέ μπορείς να είστε ήσυχη πια... Κανένα έρωμντι δεν θά σάς κυνηγή, το παιδάκι σας δεν θά έχη τίποτα να φοβηθή... Το άνθρωπο όωος αυτό τέρας θά έχνη συντροφή; ...

Το όωο μυστηριώδες χαμόγελο έξακολουθούσε να πλανέται στα χείλη της Αικατερίνης. Η άποσία βασίλισσα δεν έλεγε τίποτα φαντασν σταντρομένη όλη σε μιαν σκηνή, σε μιαν προσάβια.
 — Δοκίμαστε, έλε, να με σκοτώσντε; ... Θά ότε ότ το σπαθί σας δεν θά σάς ύπακούσν... Τα λόγια αυτά θά έχε προφέρει με μιαν τέλει πεποίθηση, όστε ο Μπαρταλιάν κυνιέται έρωμντι από ένα παρόξενον συνάσθημα.
 «Τι όόλο! ο σκαφίκατε άστραπάλως. Μήπως τυχόν είσας έρωμντι με κανένα μαγικό φίλτρο, μήπως κατέχε καμμία ύπερφυσική δύναμη; ...»
 — Έρωμντι το σπαθί του.
 — Η άμωρία ές πέση έάνω σας! της έλε, Έγώ, σάς έρωμντι με προσενυήγηται... Άφού δεν θέλετε, θ' άνάφω ένα κελύ για την άμωρική ψυχή σας μετά το θάνατό σας... Άλλο τίποτα δέ μπορώ να κάνω για σάς... Με το σπαθί ύρωμντι προσώρως έναντίον της. Η Αικατερίνη είχε σκαφίκατε, άργά, και τον έκτύπησε με σταντρομένη τα χείρα.

Ο Μπαρταλιάν έρωσσε κοντά της. Με όω-

Η έκφραση του τρόμου που ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπο της Αικατερίνης με την άνογν είχε εξαφανισθή. Και συνέβαινε τώρα το εξής περιήγητο : Όσο άποσιωσν η ήμερη στο άποσίω της βασιλείας, τόσο μιαν άνεξηγητή άνθρωπη κυναι την Μαρία Τουσε.

Η να έρωμναι, άραγε, αυτή η άνέλπστη μεταβολή που είχε άποσιωσν στην έκφραση του άποσίω της Αικατερίνης; Να ήταν κανένα μυστικό; καμμία έμφοσος; ... Η να κατέχε πρώγμντι κανένα μυστικό η στανική βασιλεία, με το όποιον να έρωμναι τον ήρωον έπιοσμή; ...

Ο Λωζαιν, άποσιωσν, όωστος, χωρίς να δειλιάσν καθόλου, άπήνησε :
 — Να... Σκοπέω να σάς σκοτώσω... Προσπαθήστε λοιπόν, αν θέλετε, κυρία, να συμφύγετε με τον Θεό... Σε λίγη ώρα θά έρωσάσντε μεροσά του... Προσενυήγητε...

Η Αικατερίνη έξακολουθούσε να κατάρη τον έπιοσμή στα μάτια, χαμογελώντας άνυμνικά.
 — Το σκαφίκατε καλά αυτό; Ξανάτε σάν να μην είχε όωσι καμμία προσοχή στα λόγια του Μπαρταλιάν.

— Να, άπήνησε ο έπιοσμή. Σε λίγο, θά έχε κι έως την τύχη του Μαργιάς, της 'Αλίας ντε Λουί, του ναυάρχου Κολινύ, και τότε σάν άλλων θυμάτων σας...
 — Πιθανόν... έλεαν άναστενάχοντας με ύποσκη η Αικατερίνη και ξανααίνονοντας το όρος της καλοάγαθης γοητίδας έξακολουθούσε : Η ζωή του κάθε άνθρώπου είναι μετρημένη... Υπάχει μιαν Μοίρα που τα όρχει ότ αυτό... Να... Το έρω... Έρω όωως και καί άλλο... Πώς ές ές δεν μπορείς να με σκοτώσντε; ...

— Και γιατί; Για ποιο λόγο δέ θά μπορούσω να σάς σκοτώσω; ... Έπειδή είσαστε γυναίκα, μήπως; ... Κά, χ... Μάθετε, λοιπόν, ότι για μένα δεν έχετε όωος... Είσαστε το έγκλημα... Και το έγκλημα δεν έχει γένος... Χτυπάς έσες, έρω τη συνεδήση μου ήσυχη ότι άποσιωσν την άνθρωπότητα από ένα τέρας... Γιατί, λοιπόν, δεν θά μπορούσω να σάς σκοτώσω; ...

Και βλέποντας την Μαρία Τουσε, που παρκαλούσθηκε με μάτια γοητευμένα από τον έρωμα την προτοφάνη αυτή μονομαχία, έπρόσθεσε :
 — Μή φοβόσαστε, κυρία... Το έγκληματικό αυτό τέρας, είναι πρώγμντι άκύνδυνο πια... Όταν, σε λίγο, θά σάς συνοδέωω να φύγετε από ότ, δέ μπορείς να είστε ήσυχη πια... Κανένα έρωμντι δεν θά σάς κυνηγή, το παιδάκι σας δεν θά έχη τίποτα να φοβηθή... Το άνθρωπο όωος αυτό τέρας θά έχνη συντροφή; ...

Το όωο μυστηριώδες χαμόγελο έξακολουθούσε να πλανέται στα χείλη της Αικατερίνης. Η άποσία βασίλισσα δεν έλεγε τίποτα φαντασν σταντρομένη όλη σε μιαν σκηνή, σε μιαν προσάβια.
 — Δοκίμαστε, έλε, να με σκοτώσντε; ... Θά ότε ότ το σπαθί σας δεν θά σάς ύπακούσν... Τα λόγια αυτά θά έχε προφέρει με μιαν τέλει πεποίθηση, όστε ο Μπαρταλιάν κυνιέται έρωμντι από ένα παρόξενον συνάσθημα.
 «Τι όόλο! ο σκαφίκατε άστραπάλως. Μήπως τυχόν είσας έρωμντι με κανένα μαγικό φίλτρο, μήπως κατέχε καμμία ύπερφυσική δύναμη; ...»
 — Έρωμντι το σπαθί του.
 — Η άμωρία ές πέση έάνω σας! της έλε, Έγώ, σάς έρωμντι με προσενυήγηται... Άφού δεν θέλετε, θ' άνάφω ένα κελύ για την άμωρική ψυχή σας μετά το θάνατό σας... Άλλο τίποτα δέ μπορώ να κάνω για σάς... Με το σπαθί ύρωμντι προσώρως έναντίον της. Η Αικατερίνη είχε σκαφίκατε, άργά, και τον έκτύπησε με σταντρομένη τα χείρα.

Ο Μπαρταλιάν έρωσσε κοντά της. Με όω-

Ο Μπαρταλιάν έρωσσε κοντά της. Με όω-

το βλέμμα του λαμπρού ιστότου που μου είχε σώσει τη ζωή, να με τραβά με μιάν άνισητη γοητεία... Και κεί, μέσα στην απόλυτη ήρεμία της εξοχής, την ώρα του συνουσιώματος, αλλάξαμε το πρώτο φίλι...

Η Αικατερίνη σταμάτησε και πάλι. Έσκούπισε κάποιο δάκρυ που είχε σταλάξει στην άκρη του ματιού της, και εξακολούθησε:

—Από τότε βλέπουμεσταν ταχτικά... Ο βασιλεύς, άλλωστε έλειπε στον πόλεμο, κι έτσι κανένας δε μπορούσε να ταράξει την ευσυχία μας. Ύστερ' από κάμποσον καιρό ένοιωσα τα πρώτα σημάδια της μητρότητας... Δε μπορούσα νάχω καμμιάν αμφιβολία. Το παιδί που νάβλεπε σε λίγο το φώς, δε μπορούσε παρά νάταν παιδί του σωτήρα μου. Όταν, ένα βράδυ, του το ανακοίνωσα αυτό, πήγε να τρελλωθεί από τη χαρά του. Γεννιόταν όμως μιά μεγάλη δυσκολία. Πώς θα παρουσιάζοταν το παιδί αυτό;... Ο βασιλεύς, θα καταλάβαινε, φυσικά, πως δεν ήταν δικό του. Αλλά και οι άλλοι, οι αδελφοί, τί θα έλεγαν; Ο, παιδί μου, αν ήξερες πόσο υπέφερα, την εποχή εκείνη, για σένα...

—Ναι..., χαμογέλασε παρὰ ό Μπαρναλιάν. Για μένα... Για το παιδί της νεοσύτης...

Η Αικατερίνη έκανε πως δεν έδωσε προσοχή στη διακοπή. Και εξακολούθησε:

Ευτυχώς θυρήθηκε μιά λύση και στο φοβερό αυτό ζήτημα... Αποσύρθηκε, μόνη μου, σε μιά εξοχή... Εκεί, δεν έβλεπα κανένα, παρὰ μόνο τον αγαπημένο μου και μιά γοητή τροφή, έμυστο μου... Όταν γεννήθηκες, ο πατέρας σου επέμεινε να σε πάρει, να σε ανατρέψει αυτός. Δεν του έφερα, φυσικά, καμμιάν αντίρρηση.

—Ο φτωχός μου ο πατέρας... Φαντάζομαι πόσο θα ευχαριστήθηκε που με ξεφορτωνόσαστε... Αν και σεις δεν είχατε ανάγκη από την επέμβαση αυτή του πατέρα μου... Ξέρετε χίλιους - δυό άλλους τρόπους να ξεφορτωνόσαστε όσους νομίζετε πως θα μπορούσαν να σας βλάψουν... Ναι... Τώρα το βλέπω... Χρυστάκι δυό φορές τη ζωή μου στον πατέρα μου...

Να ήξερες, παιδί μου, με τί λαχτάρα σε παρακολουθούσα..., εξακολούθησε με την ίδια συντομιμένη της φωνή η Αικατερίνη των Μεδίκων. Να ήξερες τί περιγράφει ένοιωθα όταν μάθαινα κάποια καινούργια πρόδο σου...

Τα έγκληματα λοιπόν που δυσοδομούσατε όλοένα σ'αφάνιαν καιρό να πληροφορηθώ για το ασήμαντο άτομό μου; έρωτησε με κάποια ειρωνεία στη φωνή ό Μπαρναλιάν.

—Ίσως να υπήρξα σκληρή σε μερικούς εχθρούς του θρόνου και της πατρίδας, απάντησε η Αικατερίνη. Ήταν το καθήκον μου αυτό. Τώρα, ωστόσο, τιμωροίμαι για ό,τι κι αν έκανα. Κι' η τιμωρία μου είναι ν' ακούω εσένα, το παιδί μου, να μου μιλάς έτσι και να πιστεύεις όλες της τερατολογίες που διαδίδουν εις βάρος μου οι εχθροί μου...

Μεγαλειότητα! είπεν ό Μπαρναλιάν με φωνή έντονη, ήσυχη και σταθερή. Δεν δίδω σημασία σε τίποτα απ' ό,τι μου λένε... Ξέρω όμως ότι σεις σκοτώσατε (γιατί ό Μωρεβέρ ήταν βαλτός από σ'α) τον πατέρα μου... και τον αδελφό μου... τον άτυχο Μαριγιάν... Γιατί με κυττάτε έτσι; Δεν πιστεύω ό Μαριγιάν να μην ήταν παιδί σας, δεν είν' έτσι;...

Η Αικατερίνη, από πτελιδνή που ήταν έγινε κατακόκκινη.

—Γιατί λοιπόν να μην πιστέψω, εξακολούθησε ό Μπαρναλιάν, ότι κι' εγώ θ' ακολουθούσα την τύχη του Μαριγιάν αν δεν εφρόντιζα εγκαίρως να ορίσω τη μάσκα;...

—Ο Μαριγιάν ήταν ούγενόττος! Ήταν αντίχριστος!

—Ήταν παιδί σας!... Έπειτα δεν μπορώ να καταλάβω πούν Θεόν υπηρετείτε... Δεν μπορώ να καταλάβω πως μπορείτε να πιστεύετε αληθινά σ' έναν Θεό έκδικητικό, σκληρό, κακοήγο, σ' έναν Θεό που διψάει αίμα, ώστε χάριν του να σκοτώσετε το ίδιο σας το παιδί... Αν τον αγαπάτε αυτόν τον Θεό, είναι από εγώπομό μόνο... Γιατί, τον επέλασσε και' εικόνα και όμοιώσή σας!...

(Η συνέχεια στο προσεχές)

(Λύσεις προηγούμενων)

ΣΤΑΥΡΩΤΕΣ ΛΕΞΕΙΣ

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1	Β	Α	Δ	Σ	Σ	Ο	Δ	Φ	Ε	Ζ	
2	Α			Ι	Σ	Δ	Σ		Α	Ν	Α
3	Τ	Α	Ι	Μ	Υ	Ρ		Ι	Β	Α	Ν
4	Ρ			Ο	Γ	Α	Ν		Α	Ν	Ν
5	Α		Π	Υ	Ρ			Σ		Ρ	Ε
6	Χ	Ι		Ν	Ο	Υ	Β	Ι	Α		Τ
7	Ο	Δ	Ε		Ε		Α	Ν		Φ	Μ
8	Μ	Η	Δ	Ε	Ν	Α	Γ	Α	Ν		Α
9	Υ		Γ	Α			Ν			Ε	Κ
10	Ο	Μ	Α	Ρ		Σ	Ε		Β	Η	Δ
11	Μ		Ρ		Α	Υ	Ρ	Ι	Α	Ν	Ο
12	Α	Ρ	Δ	Η	Ν			Τ	Α		Ν
13	Χ	Ι	Ο	Ν	Ο	Θ	Υ	Ε	Δ	Δ	Α
14	Ι	Ο	Σ		Μ		Π	Α			Δ
15	Α	Ν			Α	Η	Ρ		Γ	Α	Δ

(Εστάλη υπό της δεσποινίδος
"Ελλης Παλακοκρασά")

—ΟΟΟ—

ΠΑΣΙΕΝΤΣΑ

«Η Ωραιότερη»

(Έκτελείται με δυό πλήρεις τράπουλες).

Αφού ανακατώσετε και κόψετε τα χαρτιά, τα μοιράζετε σε τριανταπέντε πακέτα από τρία χαρτιά το καθένα, πλην του τελευταίου το όποιον αναγκαστικά θα έχη μόνον δυό. Τα τρία χαρτιά κάθε πακέτου τοποθε-

ΜΗ ΣΥΛΛΟΓΙΣΑΙ

Μη συλλογίσαι ποτέ το φθινόπωρο όσο ή ανοίξη γύρω σου... Πόιν αρχίσουν τα φύλλα να πέφτουνε σκέψου: την ανοίξη έσως να σβύσας...

Μέσα στο νού μόνο σκέψεις χαρούμενες —σαν τ' Άπριλη τα ώραία λουλούδια— κι' ή ψυχή ν' άντηγαν ανάλαφρα της γαλας και της νεότητος τραγούδι.

Μη συλλογίσαι ποτέ το φθινόπωρο στη φωνή του. Την ψυχή σου να κλείσεις... Πόιν αρχίσουν τα φύλλα να πέφτουνε σκέψου: την ανοίξη έσως να σβύσας...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Ο ΚΟΥΝ - ΚΑΝ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΤΕΧΝΙΑ

ΔΕΝ ΞΕΡΩ ΑΝ ΜΕ ΛΗΣΜΟΝΗΣΕΣ.

Δεν ξέρω αν με λησμόνησες, γλυκύμορφη παιδούλα, κι' ούτε κι' αν θέλεις σαν και πριν ίδια να σ' αγαπώ.

Όμως για μένα θάσαι σύ παντοτεινά ή μικρού ή κέρη εκείνη που ένοιωσε πόσο πολύ πονώ...

Ό! ναι, δεν έκουράστηκα να σ' αγαπώ ως τα τώρα και μέσα μου ένα σκίρτημα παιδιαστικής ψυχής...

Μου λεί πώς θα σε πωθώ ως τη στενή μου ώρα κι' ελπώ τη φλόγα της παληάς, της πρώτης μου ζωής...

Την χρυσάλευση σου φωνή ποτέ δε θα ξεχάσω που έντός μου ώσαν μιά μουσική απόκοσμη άντηγας.

Πώς θάβηλα, αγαπούλα μου, κοντά σου να ησυχάσω, πώς νοσταλγώ να ζήσουμε οι δυό μας μοναχοί...

Αχ! πόσα δεν εφίλησα σαν τα δικά σου χείλη, πόσα κορμά δεν χάθηκε ή δόλια μου αρχαλιά...

Μα εγώ εσένα λαχταρώ νάρθης σε κάποιο δαίλι για να σου δώσω ολόγλυκα στα μάτια σου φιλιές...

Τι κι' αν όργωνει μέσα μου αδιάκοπα ή θλίψη, τι κι' αν σουντώνει ό πόθος μου σε πόρνη φωτιά;

Ένας σου λόγος φτάνει μου για να με πάλη στα δόντια ένα σου βλέμμα που άρχει... μιά σου δειλή ματιά...

Δεν ξέρω αν με λησμόνησες, παιδούλα αγαπημένη, κι' ούτε κι' αν θέλεις σαν και πριν ίδια να σ' αγαπώ.

Όμως εγώ ετόνισα τη λύρα τη θλιμμένη να τραγουδήσω εν' άσπιλο για σένανε σκοπό...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

—ΟΟΟ—

ΖΗΤΙΑΝΑ ΧΑΡΑΣ

Ασπίς δειλινό, μην είδες με κρίνα, με στεφάνια στολισμένη παιδούλα, σαν ζήτηνά...

Νύστα πολυποντιμένη, το ίερο πιστά σου, πές μου, μην έμαθε για το φλογερό διάβα της, που πήγαινε γι' άγνωστες χαρές;...

Αγεί πωινό, πές μου, στο ζυγνυμά της ή δροσιά σου μην ένοιωσε το πλάνο πέρασμά της...

Να ζητά άλλες άνυπακούτες χαρές;... Την έμαθα τώρα καιρό: το κορμί μου άπόστασε να ζητά την έσκη της, ή ψυχή μου...

στο άπείλωτο κλάμα πιά δεν άντχεί, άδεια ζήτω ό,τι στον κόσμο δεν έχει...

ΣΥΛΒΕΣΤΡΟΣ

ΘΛΙΒΕΡΟ ΣΥΝΑΠΑΝΤΗΜΑ

Είμαι αγγουσιτιάτικο δειλινό. Στη δεράντα ενός ώραίου σπιτιού, που βλέπει σε μιά απ' της ρομαντικώτερες λεωφόρους της Αθήνας, τρία κορίτσια είναι ξεπλωμένα στην βαθιές φάβνες πολυθρόνες. Τα ώραία τους καστανά κεφαλάκια, ανάγυρα στα δαντελάνια μαξιλάρια, φαίνονται τόσο κορούσμένα απ' τη ζωή!

Η τρεις νέες κοπέλλες είναι θυσιμένες, ή μάλλον ξεχασμένες σε μιά σιωπηλή έκσταση. Τα μάτια τους, τα ώραία γλυκά μάτια τους, που με κόπο συγκρατούν μίαν έκφραση πόνου, βλέπουν μακριά στο γαλανό άπειρο κάποια σύννεφα που άρραγεσθαίνουν...

Είμαι τρία χαριτωμένα κορίτσια, τρεις ό- ραιές απογοητευμένες. Βγαλμένες κι' ή τρεις απ' το ίδιο Παρθεναγωγείο, την ίδια εποχή, πάλι τώρα δέκα περίπου χρόνια, ή τρεις αγαπημένες φίλες, είχαν μπει στο Λα- θύριθο της ζωής από ξεχωριστό ή καθεμιά τους μονοπάτι.

Τα μεγάλα όνειρα, ή μουσικές του καθενός φιλοδοξίες και ή στιγμές που νομίζι κανείς πως αρχάλιασε την ευτυχία, φοβούνται τόσο πολύ την συντροφιά! Απολαμβάνει κανείς πιά ξένοιαστα μόνος του, της λίγης χαράς που του δίνει ή ζωή!

Έτσι ή τρεις αγαπημένες φίλες είχαν χωριστή, για νάθρουν ή καθεμιά μοναχική, την ευτυχία...

Μα τα δέκα χρόνια που πέρασαν, χάρισαν, αλλοίμονο!—στα τρία αυτά όμορφα κορίτσια, τόσα και τόσα όνειρα... που έσβυσαν, τόσες ελπίδες που... διεψεύσθησαν, τόσες λύπες και τόσα δάκρυα, που έκαμαν τα τρία αυτά, δροσερά ακόμα λουλούδια, να γύρουν της άνεμοδαρμένες κορφές τους, στο θλιβερό αυτό συναπάντημα...

Κι' ή τρεις φίλες συναντήθηκαν πάλι ξεφωκιά στον δρόμο της ζωής.

Τα τρία ζωηρά κοριτσάκια που γούριζαν απ' το Παρθεναγωγείο, μιά παληά ευτυχισμένη εποχή, με την μεγάλη σάκκα γεμάτη βιβλία, με τα ώραία τους μάτια χαρούμενα και γελαστά, ήσαν τώρα ή τρεις αυτές νέες κοπέλλες πουδαν ξεχαστή αμλήτες στην θα- κειές φάβνες πολυθρόνες της βεραντσας...

Ξαναζούσαν σιωπηλά τα περασμένα. Τα περασμένα που ξετυλίγονταν τόσο γρήγορα, υποδύ απ' τα μισόκλειστα βλέφαρά τους! Η ποινιμένη τους έκφραση έδειχνε το τοικύμ- σμα της ψυχής τους.

Είχαν απογοητευθί απ' τη ζωή!... Αυτό ανέναντα τα λυπημένα τους μάτια, αυτό τραγικά όμιολογούσαν τα σφιγμένα τους γέ- λους, τόσο άπορητο! Αδρές, ή τόσο λη! Ήσαν ή απογοητευμένες! Αδρές, ή τόσο άπορητο! Αδρές, ή τόσο άπορητο!

Κι' έτσι, στο αγγουσιτιάτικο αυτό δειλινό, την ώρα που το φεγγάρι άρχιζε ν' απλώνη το άστμέιο φώς του στην θλιμμένη βεραντα, ή τρεις αυτές ποινιμένες καρδούλες, που ή τοικυμιά της ζωής είχε γαρύσει, γαράγια του πόνου, της απελπισίας και της σκληπής εγκατάλειψης, έβασκαν στο ήρεμο λιμάνι της φιλικής αρχαλιάς, την συμπόνη και την άγάπη που μάταια τόσα χρόνια είχαν ζητήσει νάθρουν στα όνειρά τους...

Μίσητος

ΜΕΝΕΞΕΔΕΝΙΑ ΔΕΙΛΙΝΑ

Μενεξεδένια δειλινά, όνειρευμένα δαάδνα, αγαπημένα γάδια, γαβήκατε παντοτεινά...

Μενεξεδένια δειλινά, μοιάζετε με σποτάδια, κι' είν' ή καρδιά μου άδεια, κι' αρχίζει να γεωνά...

Β. Π.

ΠΑΡΑΓΝΩΡΙΣΜΕΝΗ ΜΕΓΑΛΟΦΥ.Ι.Α

Μέσα στο μισοσκόταδο, στο φώς ενός κερού που λίγο τρεμοσβύνει, γεμεμένη ή αχρόλευκη μορφή του νέου παλ- ληκαριού...

Ανοίγει κάτω γράμματα, μ' άποκαδωτικό θάνατο ό,τι διαβάσει. Στα χείλη του χαμόγελο άνθίζει τραγικό π' από τον πόνο της καρδιάς φαρμάκι λές πηγάζει.

Η τέχνη θέλει θύματα και σάρκα ζωντανή για να στηθούν οι θρόνοι και χτίζι με το άραχλο του άτυχου κορμι και χτίζι με το άραχλο του άτυχου κορμι...

Και σιγολέει στη μούσα του «Γιατί να παι- δευτώ άφ' έχω έχθρο τη μοίρα; Γιατί στ' άνθος της νεότητος μου για σένα να θωφω άφου θάνατι κλειστή για με της δόξας πάντα ή θύρα;»

Τέχνη!... Θα πιά ήρεμη μου γνέφει πά- ρα κεί κι' είν' της ζωής ή λήθη— Τρέλλα τη λένε, και κοιμά σά μάνα στορ- κική...

τά κουρασμένα πνεύματα! Τα νεκρωμένα στήθη!...

Κι' είδε τους άτλαξένιους του της σκέψης ούρανο...

κάτου σωρού. Κουρέλια. Κι' είδε τη μοίρα του τυφλή. Του σάλψεν ό νοός κι' άρχισ' ό δόλιος να γελά τα τραγικά του γέλια...

ΑΔΙΚΗ Κ. ΚΡΗΤΙΚΟΥ

ΓΕΛΑ ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ

Γέλα, καρδιά μου, πάντα στη ζωή σου και πάστρησε σ' αλήθειά σου, σ' άστία!... Ποτέ σου μην έσυχας την ειρυνεία, και θάγους αν άκούσες άντικρύ σου...

Γέλα, κι' ό κόσμος δε γελά μαζί σου σε κάθε μιά θλιμμένη ιστορία, και δώδε κάθε πρόκληση γελοία απ' τη ζωή, καρδιά μου, τη φτωχή σου!

Αγαμώνα αυτά που πέρασαν και πάλι θα σβύσουν μέσ' στη λήθη—δεν γυρνάνε... Και το στενό, πικρό λημέριό γελάει...

που σβύσιν απ' την άκαρπη κοπέλα. Αγαμώνα πώς την έλασες, και γέλα κι' δε είν' το γέλιο σου πικρό σαν κλάμα...

ΦΑΙΔΩΝ ΘΗΘΑΡΗΣ

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Δάγνα φιλά, πάλιν αρχιλιλά, άγάπης γάδια. Όσοι, καίμοι, κι' στεναγμοί, πτα μάλα θάδνα...

Κι' ή σφιγτά, μάτια κλειστά, θείο μεθύσι. Ό, το στενό σπιν ούρανό άστρο να σβύση.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

**ΥΠΕΡΟΧΟΝ
ΚΑΘΑΡΤΙΚΟΝ**

**ΦΙΑΛΙΔΙΟΝ
ΠΟΛΩΝ
ΔΟΣΕΩΝ**

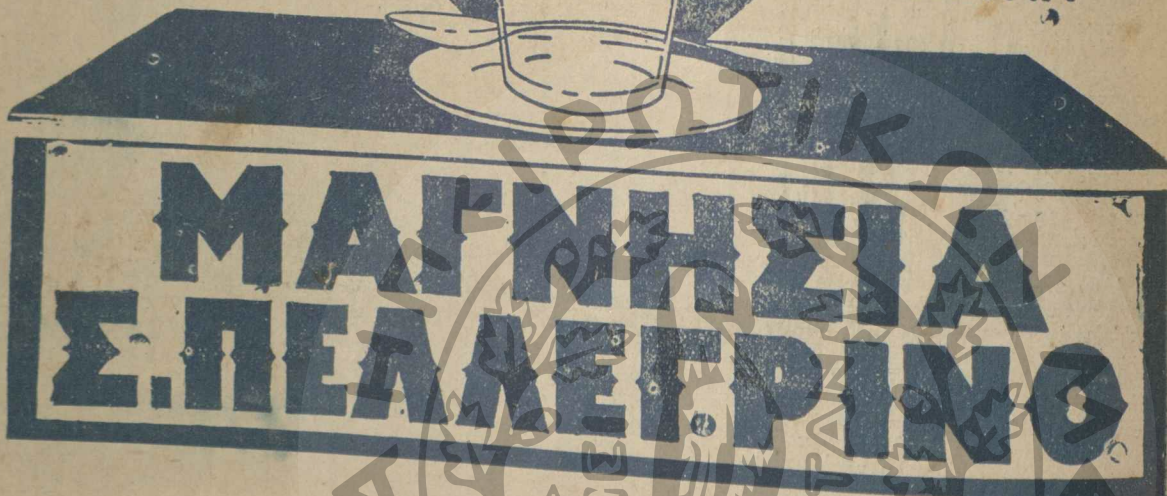
**ΚΥΤΙΟΝ
ΙΣΧΥΡΑΣ
ΔΟΣΕΩΣ**

**ΦΑΚΕΛΛΟΣ
ΔΥΟ
ΔΟΣΕΩΝ**

ΤΑ ΓΝΗΣΙΑ

ΠΡΟΪΟΝΤΑ

**ΜΑΓΝΗΣΙΑ
Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ**

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 6 ΑΘΗΝΑΙ

ΜΗΝΥΤΟΡ

Τυπογραφικά Καταστήματα ΑΔΕΛΦΩΝ ΓΕΡΑΡΔΩΝ, Νοταρά 15' Αθήνα.